ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley - Lecba sokem.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Lecba ...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

James Hadley Chase

Léčba šokem

PRVNÍ KAPITOLA

I.

Všechno, co vám teď budu vyprávět, by se zřejmě nemohlo přihodit nikde jinde, než právě v Glyn Campu.

Glyn Camp se nachází v jednom z kalifornských horských okresů a patří do té kategorie letovisek, kde si v poklidu žijí spisovatelé, umělci a penzisti obklopeni krásami přírody, aniž by se museli příliš vzdálit od zábav a ruchu pacifického pobřeží.

Právě v tomto okrese jsem si pronajal pohodlnou chatu, ze které jsem si učinil základnu pro své obchodování a servis rádií a televizorů.

Po silnici jsem to odtud měl do Glyn Campu čtyři míle a jednou za týden jsem si do města zajížděl na nákupy. Přitom jsem vždycky zašel za šerifem Jeffersonem do kanceláře na kus řeči a sklenku kalvádosu, který si sám pálil.

Šerif Jefferson hraje v mém příběhu důležitou roli, a proto bych o něm asi měl něco říci už v tomto bodě. Vedl úřad šerifa Glyn Campu snad padesát let. Nikdo přesně nevěděl, kolik let mu vlastně je, ale ti nejstarší usedlíci se shodovali na tom, že mu bude přes osmdesát. Všichni včetně jeho samého věděli, že už na svoji práci dávno nemůže stačit, ale to nijak nebránilo městu, aby ho znovu při volbách nezvolilo, ani jemu, aby se úřadu v novém období opět neujal. Glyn Camp bez šerifa Jeffersona by byl stejně nepředstavitelný jako New York bez Sochy svobody.

Další glyncampská postava, o které se musím hned zpočátku zmínit, je Doc Mallard.

Doc Mallard zde provozoval medicínské řemeslo asi tak dlouho, jako tu šerif Jefferson hájil právo. Byl v Glyn Campu jediným doktorem - glyncampští vsak byli notoricky známí svým pevným zdravím - a i tak měl zřídka co na práci. Kdokoli nějak vážně onemocněl nebo čekal právě potomka, raději moudře zajel rovnou do státní nemocnice v Los Angeles, což znamenalo asi osmdesát mil po horské silnici.

Doc Mallard stále ještě měl hrstku svých věrných pacientů, ale rychle mu vymírali, takže většinu času trávil bud hrou v šachy se šerifem Jeffersonem nebo vysedáváním na verandě své chatrné malé chaty a civěním pánubohu do oken.

Jednoho horkého letního rána jsem zrovna jel do města vyzvednout nový televizor. Když jsem ho naložil do dodávky, zašel jsem do šerifovy kanceláře na obvyklou debatu.

Dali jsme si drink a tlachali o všem možném. Po nějaké době jsem vstal a začal se loučit s tím, že musím ještě zajet k jezeru Blue Jay a že se zase příště stavím.

"Jestli jedeš k Blue Jay, synu," řekl Jefferson a zhoupl se ve svém houpacím křesle, "možná bych ti mohl dát tip na nějaký kšeft. Slyšel jsem, že se do chaty pana Williamse nastěhovali noví nájemníci: nějací manželé. On je mrzák a jezdí na vozíčku. Řekl bych, že by mohl mít zájem o tvůj televizor."

"Stavím se tam," odpověděl jsem a vytáhl jsem poznámkový blok. "Tušíte, jak se jmenuje?"

"Jack Delaney."

"Zkusím to, až pojedu domů."

Invalida na vozíčku by opravdu s největší pravděpodobností měl o televizor stát. Jakmile jsem nainstaloval rádio jednomu ze zákazníků, zajel jsem k chatě u jezera Blue Jay.

Před pár lety už jsem tam byl a pamatoval jsem si to místo jako malé, ale luxusní obydlí s překrásným výhledem na hory, údolí i vzdálený oceán.

Úzká silnička končila bránou. Musel jsem vystoupit z dodávky a otevřít si vrata, abych mohl pokračovat po hladké makadamové cestě až k chatě, která byla přilepená k horskému svahu jako moucha, která leze po zdi.

Před schodištěm vedoucím na verandu stál zaparkovaný velký lesklý buick. Zastavil jsem vedle něj.

Na verandě seděl muž na invalidním vozíčku. Kouřil doutník a četl si v časopise, který měl položený na kolenou.

Mohlo mu být něco mezi pětačtyřiceti až padesáti a měl nějaké to kilo nad váhu. V masité tváři měl vepsaný onen ztrhaný, hořký výraz invalidy, který si prožil své. Pohled jeho šedých očí působil tvrdě a studeně.

Vystoupil jsem z dodávky a vyšel po schodech na verandu.

"Pan Delaney?"

Podezíravě si mě změřil.

"To jsem já. Co si přejete?"

"Doslechl jsem se, že jste se nedávno přistěhoval, a když jsem tak jel kolem, napadlo mě, že bych se mohl zeptat, jestli byste neměl zájem o rádio nebo televizor," vysvětloval jsem.

"Televizor? Tady v horách se nedá chytit pořádný signál," prohlásil a stále si mě zkoumavě prohlížel.

"Pokud máte vhodnou anténu, můžete i tady mít prvotřídní příjem, pane Delaney," odporoval jsem.

"Nesmysl," bránil se. "Ty hory vám všechen signál odcloní."

"Dejte mi pět minut, pane Delaney," nevzdával jsem se, "a já vám dokážu, že tady zbytečně neplýtvám vaším ani svým časem."

Po těch slovech jsem přešel k dodávce, ze které jsem si vzal malý televizor, donesl ho na verandu a postavil na stůl před něj.

Odložil časopis a pozorně sledoval, jak vytahuji speciální anténu, kterou jsem s sebou neustále vozil.

Za sedm minut jsem měl na obrazovce tak ostrý a jasný obraz, jaký si jen můžete přát.

Měl jsem štěstí, že zrovna dávali dobrý pořad. Později jsem zjistil, že je Delaney fanatik do bojových filmů. Ihned jsem zaregistroval, jak ho film upoutal. Naklonil se dopředu a jeho tvář při pohledu na obrazovku ztratila něco hořkosti.

Sledoval boj až do samého konce. Trvalo to dvacet minut. Bylo to pěkné maso - dvě těžké váhy se tam ze sebe navzájem snažily vyrazit duši. Jeden druhému nakonec zasadil tvrdý direkt a už při přistání bych se klidně vsadil, že se po odpočítávání nezvedne. Taky že ne.

"Jak jste spokojen s kvalitou příjmu?" zeptal jsem se a obešel jsem ho, abych mu viděl do tváře.

"Neuvěřitelné," rozplýval se Delaney. "Fantazie. Kolik ta věc stojí?"

Řekl jsem mu to.

"A lepší neexistují?"

"No, ano: vyrábí se řada lepších. Líbil by se vám aparát, který zároveň slouží jako televizor i radiopřijímač?"

Zvrátil se ve svém křesle a upřeně se na mě zadíval. V očích měl silně arogantní výraz, který mě pěkně dráždil.

"Jak jste říkal, že se jmenujete?" zeptal se.

"Terry Regan," odpověděl jsem. "Starám se v okrese o televize a rádia."

"Bylo by asi lepší, kdybych zajel k některému z velkých prodejců v L. A.," vychutnával si mě. "Nerad dělám obchody s firmou, kterou představuje jeden člověk. Když něco kupuji, chci jen to nejlepší."

"To záleží na vás, pane Delaney," odvětil jsem, "ale chcete-li opravdu to nejlepší, musí to být ruční práce. A to je právě můj obor. Mohu vám postavit opravdový superaparát. Ten by mohl mít pětadvacetipalcovou obrazovku, F.M. a tuner, gramofon a magnetofon. K tomu bych vám ještě zvlášť mohl dodat elektrostatické repro."

"Na takový přístroj byste si troufal?" Jeho nevěřící, pohrdavý tón mě dopaloval. "Jak se mám spolehnout, že to za něco bude stát?"

"Nežádám po vás, abyste věřil jen mé propagandě. Nějaký takový aparát jsem sestavoval pro pana Hamishe, toho spisovatele, který žije pár mil odtud. Stačí, když mu zavoláte a zeptáte se ho, jak je se svým přístrojem spokojen."

Delaney pokrčil rameny.

"Ah, budu vám věřit," uvolil se. "Nakolik by taková věc přišla?"

"Záleží na tom, jakou si budete přát skříňku," odpověděl jsem. "Opravdu prvotřídní kus bych vám vyrobil za patnáct set dolarů."

Najednou jsem za sebou zaslechl tichý zvuk a v tu ránu mi bez sebemenšího důvodu přejel mráz po zádech a zarazil se až u kořínků vlasů.

Otočil jsem se.

Ve dveřích stála žena a hleděla přímo na mě.

II.

Svůj první pohled na Gildu Delaneyovou nikdy nezapomenu.

Vysoká byla něco nad průměr a barva její kůže měla ten zlatavý odstín, který vznikne poctivým opalováním. Vlasy barvy leštěného bronzují spadaly až na ramena. Její oči měly barvu pomněnek a jiskřil v nich ten pohled, na který musí každý muž - pokud je v něm muže aspoň špetka - okamžitě zabrat, stejně jako býk reaguje na matadorovu pelerínu.

Měla na sobě červenou kovbojskou košili a modré džíny a všechno, co mohla tato kombinace předvést, bylo opravdu klasa.

Delaney se otočil, pohlédl na ni a potom prohodil prázdným, suchým tónem: "To je moje žena." Vyslovil to tak, jako by právě předčítal do rádia zprávy o počasí. Ohlédl se na ni a pokračoval: "To je pan Regan. Obstarává tady v okrese televizory a rádia. Snaží se mi právě prodat televizor."

"Ten sis přece zrovna chtěl pořídit, ne?" odpověděla. Měla přesně ten hlubší, silný hlas, který seděl k jejímu zevnějšku a pohledu očí.

"Možná." Uhasil doutník a potom se na mě znovu zahleděl. "Co když nebudu mít zájem o ten přístroj, co mi nabízíte? Co bude dál?"

"Pokud o něj nebudete mít zájem, pane Delaney," začal jsem a všemi silami jsem se musel snažit, abych se soustředil na jednání, protože jsem tuto ženu vnímal tak, jak jsem dosud nevnímal žádnou jinou, "najdu si někoho jiného, kdo o něj bude stát; ale myslím, že vy zájem mít budete."

Ona dodala: "Televize by ti skvěle zpříjemnila život. Měl by sis ji koupit."

Kývla na mě, její pomněnkové oči si mě pečlivě změřily a potom mě obešla s náznakem úsměvu, který nic nesliboval,

sestoupila po schodech a dala se po cestičce, až zmizela za rohem chaty.

Sledoval jsem ji do posledního momentu. Kdybyste viděli tu chůzi, to plavné vlnění v bocích, tu sílu, která z jejího těla vyzařovala, ten vzpřímený postoj, cítili byste se přesně jako já tehdy -a to myslím doopravdy. Už v tu chvíli, kdy jsem sledoval, jak schází ze schodů a vzdaluje se po betonové cestě, už v tu chvíli jsem ji chtěl jako ještě předtím žádnou jinou.

Delaney řekl: "Oukej, Regane, sestavte ten aparát. Když se mi bude líbit, koupím ho."

Moje pozornost se vrátila k obchodnímu jednání.

To není zrovna nejlepší obchod, pomyslel jsem si; tenhleten hošan klidně může blufovat. Může se stát, že utratím dost ze svých úspor na vybudování takového superpřístroje, a on se potom z koupě vykroutí s tím, že se mu nelíbí. Ale nechtěl jsem se s ním handrkovat. Musel jsem ji vidět znova a takhle jsem to měl jisté.

"Oukej," souhlasil jsem, "dám se do toho. Bude to trvat pár týdnů. Mezitím byste si možná chtěl ponechat tenhle televizor."

"Ano, nechtě ho tady," řekl. "Zaplatím vám hned za pronájem."

"To není třeba. Rád vám ho tu nechám na dluh. Ale budete potřebovat stálou anténu. Přijel bych vám ji zítra nainstalovat. Hodilo by se vám to?"

"Jistě," odvětil. "Přijeďte zítra. Jsem tady pořád."

A tak jsem ho zanechal na verandě civícího na novou televizi. Cestou zpátky jsem měl oči na stopkách, ale neukázala se.

A celou dobu až domů jsem ji měl v duchu stále před očima. Vydržela tam, i když jsem uléhal do postele, a nezmizela ani druhý den ráno, když jsem si připravoval snídani.

Odpoledne jsem se opět vydal do chaty Blue Jay. Odpoledne proto, že jsem se bál, aby dopoledne nejela na nákupy a já ji neminul.

Delaney sedel na verandě a civěl tak zabraně na nějaký gangsterský film, že se ani neobtěžoval vzhlédnout, když jsem vystupoval z dodávky.

Vyndal jsem si z auta anténu, kterou jsem si pro něho přichystal, cívku s kabelem a brašnu s nářadím a vystoupil jsem po schodech na verandu.

"Jděte klidně dál," vybídl mě a mávnul směrem k obýváku. "Někde tam bude služka nebo manželka."

Způsob, kterým hodil služku a manželku do jednoho pytle, mě dopaloval.

Vešel jsem do velkého obývacího pokoje, jehož luxus si mohl dovolit opravdu jen milionář.

Odložil jsem si rekvizity, které jsem si s sebou přinesl, a jelikož jsem nikoho zatím nenašel, přešel jsem k dvoudílným dveřím, otevřel je a vyhlédl jimi ven na nádvoří. V jeho středu stála malá fontána plná zlatých rybek.

Vyšel jsem ven, přešel dvůr a vstoupil jsem do velké haly, z níž vedlo několik dveří.

Jedny z nich byly otevřené a ozývalo se odtud tiché pobrukování Gildy Delaneyové.

"Paní Delaneyová," zavolal jsem.

Přišla ke dveřím. Vypadala ještě lépe, než jsem si ji celých těch šestatřicet hodin v duchu kreslil. Ten její pohled, smyslnost jejího těla, záře jejích bronzových vlasů, které se koupaly ve slunečním svitu přicházejícím velký otevřeným oknem - ten okamžik se mi navždy vryje do paměti.

Měla na sobě hedvábnou krémovou košili a plizovanou modrou sukni. Při pohledu na ni mi srdce málem vyskočilo z krku.

"Dobrý den, pane Regane," pozdravila mě s úsměvem.

"Váš manžel mě poslal do domu," vysvětloval jsem nejistým, přidušeným hlasem. "Potřeboval bych nainstalovat anténu. Máte tady nějaký přístup na střechu?"

"Na půdě je vikýř. Budete potřebovat schůdky. Najdete je ve skladišti - támhlety dveře," ukázala.

"Díky," odvětil jsem a po malé odmlce jsem ještě dodal, "Zdá se, že jsem s tím aparátem uspěl."

Přikývla a přitom si mě měřila pohledem, zamyšleně, zkoumavě, jako by se snažila zjistit, co jsem zač a co se ode mě dá čekat.

"To ano. Dneska to v devět ráno zapnul a od té doby to běží."

"Pro člověka upoutaného na vozík je televize ideálním společníkem," poznamenal jsem.

"Jistě." V jejích pomněnkových očích se objevil lehce znuděný výraz. "Ale já vás nebudu zdržovat."

Naznačila mi, že mám před sebou práci a že se jí nechce tady se mnou protlachat celé odpoledne.

"Dám se do toho. Tyhle dveře?"

"Ano."

"A půda?"

"Támhle. Vedou na ni padací dvířka."

"Děkuji vám za spolupráci, paní Delaneyová."

Vyzvedl jsem si schůdky ze skladiště, postavil je pod padací dveře, vylezl po nich nahoru a otevřel si průlez.

Na půdě jsem dokonce mohl stát vzpřímeně a vikýřem jsem se lehce dostal na střechu. Otevřel jsem si ho a potom jsem zase slezl do přízemí.

Vrátil jsem se do obýváku, sebral nářadí a anténu a vyrazil zase zpátky. Když jsem míjel její dveře, objevila se v nich.

Výraz jejích očí mě zastavil, jako bych narazil do cihlové zdi.

"Nepotřebujete pomoc?" zeptala se.

"Děkuji, ale nechtěl bych vás obtěžovat."

"Nemám co na práci, takže vám pomohu velmi ráda."

Vyměnili jsme si pohledy.

"Pak jste vítána. Nerad si beru brašnu s nářadím až na střechu. Kdybyste mi tam mohla podávat nástroje, moc byste mi píchla."

"To nezní nijak složitě."

A vyrazila s onou neskutečnou ladností, která mě tak fascinovala. U schodů se zarazila.

"Myslíte, že tam vylezete?" zeptal jsem se a pokynul k padacím dvířkám.

"Řekla bych, že ano, když mi podržíte schůdky."

Položil jsem si tedy anténu a přistoupil k ní. Voněla jakýmsi neznámým parfémem: těžká vůně, která přesně seděla její osobnosti. Stál jsem jí opravdu takřka na dosah a jen stěží jsem se ovládal.

Položil jsem ruku na schůdky.

"Jsou bezpečné," ujistil jsem ji.

Vkročila na ně. Na půl cestě se zastavila a shlédla na mě. Její dlouhé, štíhlé nohy jsem měl ve výši očí.

"Na takovouhle práci jsem si spíš měla vzít džíny," poznamenala s úsměvem.

"To je v pořádku," řekl jsem a znělo to, jako bych měl v ústech brambor. "Nebudu se dívat."

Zasmála se.

"To doufám."

Zachytila se každou rukou za jednu stranu střešních dvířek a svižně se vyhoupla na půdu.

Její plizovaná sukně se vzedmula a ten krátký pohled pod ni mi stačil na to, aby se mi začala krev v žilách vařit.

Pohlédla na mě skrz otvor ve stropě. Ze spodní perspektivy vypadala se svými bronzovými vlasy spuštěnými dolů kolem tváře opravdu úžasně.

Její oči si mě otestovaly znalým, chladným pohledem ženy, která muže zná a ví, jak zareagují na to, co, jak věděla, jsem právě viděl.

"Kdybyste mi podal tu anténu..." řekla.

Byl jsem vděčný za příležitost na chvilku se odvrátit. Podal jsem jí anténu, po ní brašnu s nářadím a nakonec smotaný kabel.

Potom jsem vylezl za ní.

Na té horké, dusné půdičce jako bychom naráz byli jediní dva lidé na celém světě. Nedoléhaly sem ani zvuky Delaneyho televize. Slyšel jsem pouze buch-buch-buch-buch, to jak mi tlouklo srdce.

"Jsem ráda, že nemusím na střechu," prohodila, když ode mě poodešla k vikýři a pohlédla jím na výseč blankytné oblohy. "Necítím se ve výškách dvakrát dobře."

"Také jsem s tím měl problémy, ale mám dojem, že si člověk časem zvykne na všechno, když opravdu chce."

"Tenhle názor jsem dříve také uznávala, ale není tomu tak. Jistě vím, že si můj manžel nikdy nezvykne na to, že bude nadosmrti upoutaný na invalidní vozík."

Začal jsem rozmotávat kabel.

"To je něco jiného. Byla to nehoda?"

"Ano." Štíhlými prsty si začala pohrávat s pramínky vlasů. "Nese to velmi těžce. Myslím, že je to pro něho ještě horší, než by bylo pro většinu lidí. Býval tenisovým trenérem v Pacifických filmových studiích. Trénoval všechny známé hvězdy. Velmi populární a výnosné zaměstnání. Teď mu táhne na padesátku. Neřekl byste do něho, že by mohl hrát v takovém věku dobře tenis, ale on byl dobrý. Strašně ho to bavilo. Tenis a jeho výuka bylo to jediné, v čem kdy vynikal. Neměl žádné jiné zájmy. A potom přišla ta nehoda. A nikdy už se nepostaví na nohy."

A taky už se nikdy s tebou nebude milovat, pomyslel jsem si. Jestli jsem v duchu někoho litoval, pak to byla ona.

"To je kruté," uznal jsem. "Cožpak si ale nemůže najít nějakého nového koníčka? To chce až nadosmrti jen tak bezcílně posedávat na vozíčku?"

"Ano. Vydělal spoustu peněz. Ty nám opravdu nechybí." Její rudé, plné rty vyčarovaly hořký úsměv. "Přijel sem, aby utekl před přáteli. Ze všeho nejvíc nenávidí projevy lítosti."

Připojil jsem obnažené konce kabelu ke kontaktům antény.

"A co vy? Pro vás asi není moc velká zábava být tady zahrabaná v takové díře?"

Pokrčila rameny.

"Je to můj manžel." Po těch slovech si mě drahnou chvíli měřila a potom se nabídla: "Mám to teď podržet?"

Tím se konverzace na chvíli přerušila. Vylezl jsem na střechu a ona mi tam podala anténu.

S její pomocí netrvala instalace dlouho. Podávala mi nástroje a pokaždé, když jsem shlédl vikýřem na půdu, jsem stále více cítil její bytostnou přítomnost.

"Tak, a je to," oznámil jsem nakonec a protáhl jsem se vikýřem zpátky na půdu.

"To netrvalo moc dlouho," poznamenala.

Stála těsně vedle mne.

"Instaloval jsem už tolik antén, že bych to zvládl i ve spaní."

Můj dech se opět začínal zrychlovat.

Věděl jsem, že neposlouchá. Se zdviženou bradou na mě soustředěně hleděla a v očích měla ta světélka.

Najednou se ke mně vrhla.

Prudce jsem ji objal.

Předtím už jsem líbal nějakých pár žen, ale tohle bylo úplně jiné. O takových polibcích se člověku leda tak zdá. Jako by úplně roztála: nadešla chvíle pravdy - jinak to nelze popsat.

Tiskli jsme se k sobě nějakých dvacet, třicet sekund, potom se mi vyprostila, poodstoupila a položila si prst na rty. Její přivřené pomněnkové oči na mě hleděly, ale jejich pohled byl matný. I ona namáhavě oddechovala.

"Máš na rtech rtěnku," upozornila mě roztřeseným, vyděšeným hlasem; potom se otočila, došla ke stropním dvířkám

a zmizela mi tudy z dohledu.

Zůstal jsem tam stát a celý jsem se třásl. Vnímal jsem jen tlukot svého srdce a její rychlé, lehké, vzdalující se kroky.

III.

Do své chaty jsem se vrátil kolem osmé večer a hlavu jsem měl stále plnou Gildy. Posadil jsem se na verandě, zapálil jsem si cigaretu a dal jsem se do přemítání.

Neustále jsem si kladl otázku, proč mě políbila.

Říkal jsem si: tak nádherná ženská, která žije v přepychu, tě nemůže brát vážně. Byla to jen chvilková slabost. Musíš to pustit z hlavy. Už se to nebude nikdy opakovat. Nenamlouvej si, že by kvůli tobě opustila manžela. Co bys jí mohl vlastně nabídnout? Tuhle všivou chajdu? Nemůžeš po ní chtít, aby žila ve skladišti. Šlo jen o chvilkovou záležitost a nic to pro ni neznamená.

Do myšlenek se mi najednou vkradlo zazvonění telefonu.

Vstal jsem, vešel do obýváku a zvedl sluchátko.

"Doufám, že neruším, pane Regane."

Ten měkký, sytý hlas mohl patřit jen jedné osobě na světě. A mně se z něj okamžitě zatočila hlava.

"Ehm, ne, samozřejmě..."

"Chtěla bych vás vidět. Nemohla bych k vám kolem jedenácté zajet?"

"No, ano, jistě..."

"Tak v jedenáct," rozhodla a zavěsila.

Asi minutu po jedenácté se na prašné cestě objevily reflektory a já povstal.

Sešel jsem po schodech z verandy a sledoval jsem, jak se její stejšn blíží po příjezdové cestě. Srdce jsem měl až v krku.

Zastavila před chatou, vystoupila a vydala se ke mně.

"Omlouvám se za zpoždění, pane Regane," začala, "ale musela jsem počkat, až si manžel půjde lehnout."

Což znamenalo, že jde o tajnou schůzku. Dýchal jsem jako o závod a mé vzrušení neustále sílilo.

"Pojďte dál, na verandu, paní Delaneyová."

Minula mě a vešla na verandu.

Měl jsem zhasnuto a jediné světlo přicházelo z obýváku - světelný obdélník na podlaze verandy.

Prošla tudy, takže jsem mohl vidět, že se převlékla do kalhot a kovbojské košile. Přešla k jednomu ze starých proutěných křesel a posadila se.

"Chci se vám omluvit za to, co se stalo dnes odpoledne." Znělo to velmi chladně a věcně. "Určitě si teď o mně myslíte, že jsem jedna z těch žen, které se bezhlavě vrhnou po každém muži, kterého vidí."

"Ale kdepak," odporoval jsem. Přitom jsem se usadil blízko ní. "Byla to moje chyba. Neměl jsem..."

"Nebudte, prosím, neupřímný. Když se něco takového stane, je to vždycky chyba ženy. Prostě jsem se na chvíli neovládla." Uvelebila se v křesle. "Mohla bych dostat cigaretu?"

Vytáhl jsem své pouzdro a nabídl jí.

Vzala si jednu cigaretu. Škrtl jsem sirkou. Tak se mi třásla ruka, že si ji musela přidržet za zápěstí, aby si mohla připálit. Její studený dotek ještě víc popohnal mé pádící srdce.

"Stydím se," pokračovala a přitom se uvelebila ve svém křesle. "Žena v mé pozici to nemá zrovna lehké. Proč z toho dělat tajemství? Ale měla jsem se ovládat. Měla jsem pocit, že bude vůči vám jenom fér přijet sem a vysvětlit vám to."

"To jste nemusela... Vůbec jsem si nemyslel..."

"Ale ano. Vím, jak muže přitahuji. S tím se prostě nedá nic dělat. A když se někteří dozví, že mám manžela invalidu, začnou mi nadbíhat. Až dosud jsem však nenarazila na žádného, který by za něco stál, a tak mi nedělalo takové potíže odrážet jejich útoky."

Odmlčela se a potáhla ze své cigarety. "Ale vy v sobě máte něco..." Zarazila se, zvedla ruce a zase je nechala klesnout na opěradla křesla. "Ale stejně, musela jsem za vámi zajet a říci vám, že se to už nebude opakovat. Víte, pane Regane, i kdybych měla tu smůlu a zamilovala se do jiného muže, nemohla bych svého manžela opustit. On je invalida. Je na mně závislý. Mám k němu povinnosti."

"Kdybyste se zamilovala do jiného muže," navázal jsem, "nikdo by vám nemohl vyčítat, kdybyste ho opustila. Jste mladá. Nemůže po vás chtít, abyste k němu zůstala uvázaná nadosmrti. Zahodila byste celý svůj život."

"Myslíte? Když jsem si ho brala, slibovala jsem, že budu stát po jeho boku v dobrém i zlém. Pro mě jsou zadní vrátka nepřijatelná. A kromě toho jsem nehodu, při které ochrnul, sama zavinila. A to je pro mě ještě závaznější, než manželský slib."

"Vy jste tu nehodu zavinila?"

"Ano." Překřížila své dlouhé, štíhlé nohy. "Jste první člověk od té doby, kterému jsem ochotná se svěřit. Nebudete se nudit, když vám to budu vyprávět?"

"Nic, co mi vyprávíte vy, mě nemůže ani v nejmenším nudit."

"Děkuji." Odmlčela se a pak pokračovala: "Jsme s Jackem čtyři roky svoji. Ta nehoda se stala tři měsíce po svatbě." Její hlas začal mít najednou neosobní, strnulý nádech. "Zúčastnili jsme se jednoho večírku. Jack něco pil. Nesnášela jsem, když řídil opilý, a on býval opilý často. Když jsme přišli do auta, trval na tom, že bude řídit. Pohádali jsme se a nakonec se mi podařilo prosadit svou. Jeli jsme po horské silnici. Jacka otřesy automobilu uspaly. V půli cesty jsem zahlédla stojící vůz, který blokoval silnici. Patřil našemu příteli. Byl také na cestě domů z toho večírku. Došel mu benzín. Zastavila jsem tedy a vydala se k němu. Nechala jsem auto na velmi strmém úseku silnice. Jakmile jsem vystoupila, auto se dalo do samovolného pohybu. Zřejmě jsem špatně zatáhla ruční brzdu." Odhodila nedokouřenou cigaretu do zahrady. "Jack pořád spal. Vyrazila jsem za ním, ale už bylo pozdě. Auto sjelo ze silnice. Nikdy nezapomenu na ten

moment, na ten hrozný rachot, když se náš vůz řítil ze skály. Kdybych dobře zabrzdila, nemuselo se to stát."

"Byla to nehoda," namítl jsem. "Může se to stát každému."

"Jack si to nemyslí. Považuje to jen a jen za moji chybu. Mám nesnesitelný pocit viny, a to je důvod, proč ho nemohu opustit."

Zeptal jsem se jí na věc, ve které jsem musel mít jasno.

"Milujete ho ještě?"

Viděl jsem, jak ztuhla.

"Jestli ho miluji? O tom se nedá vůbec hovořit. Žiju s ním čtyři roky. Hodně si toho vytrpěl a není to s ním vůbec jednoduché. Hodně pije a často to s ním není k vydržení. Je o třiadvacet let starší než já. Jeho představy nejsou moje představy, ale já se za něj vdala, a tak je to třeba brát. Já zavinila, že je z něho invalida a že má zničený život."

"Byla to nehoda," namítl jsem a třel jsem si mezi koleny sevřené pěsti. "Nemůžete se vinit z toho, co se stalo."

"Co podle vás mám dělat?"

"Pokud budete chtít, máte právo ho opustit. Tak bych to viděl já."

"Pak nemáte svědomí." Natáhla ruku a já jí podal cigaretu. Zvedl jsem se z křesla, abych jí mohl připálit. Ve světle zapálené sirky jsme si vyměnili pohledy. "Vy ale umíte člověka vyvést z rovnováhy." Mluvila nyní velmi tiše.

"Nápodobně."

"Ano, já vím. Přivádím do rozpaků nejen většinu mužů, ale i sebe sama. Nemám to lehké, pane Regane. Možná jste to už zaregistroval. To, co jsme provedli dnes odpoledne, mě trápí. Přijmete moji omluvu?"

"Nemusíte se omlouvat. Plně vás chápu."

"Věřím. Nepřijela bych sem sama takhle pozdě v noci, kdybych si nebyla jistá, že mě pochopíte. Teď musím zpátky."

Vstala.

"Pěkné a klidné místo. Ptala jsem se na vás Marie, své služky. Prozradila mi, že nejste ženatý a že žijete sám."

"Žiji tady sám už dlouho."

Stáli jsme nyní bok po boku a oba jsme přehlíželi vrcholky stromů zalité měsíčním světlem.

"A nevadí vám osamělý život? Čekala bych, že budete ženat."

"Ještě jsem nenašel tu pravou."

Pohlédla na mě.

Měsíční svit jí padl přímo na obličej a já zahlédl malý, hořký úsměv.

"To jste tak náročný?"

"Asi ano. Manželství je velmi dlouhodobé a závazné rozhodnutí - alespoň pro mě. Mám na ně zřejmě podobný náhled jako vy."

"V manželství ale musí být láska. Já jsem svého manžela nikdy nemilovala. Vdala jsem se za něj, abych byla zajištěná. Než jsem ho potkala, neměla jsem nic. Teď bych však byla daleko šťastnější, kdybych kromě své svobody neměla zase nic."

"Svobodu můžete zase získat."

"Není to tak jednoduché. Kdybych ho opustila, mé svědomí by mě uhryzalo. A svědomí je to nejkrutější vězení na celém světě."

"Tím já se nikdy nezabývám, ale myslím, že vám rozumím."

"Vůbec netuším, co si o sobě zítra budu myslet," povzdechla si. Pomalu přejížděla ukazovákem po zábradlí verandy. "Vydala jsem se sem v návalu emocí. Chtěla jsem, abyste mě pochopil..."

Zakryl jsem její ruce svými.

"Gildo..."

Otočila se a pohlédla na mě... Třásla se.

"Gildo, jsem do tebe blázen..."

"Ach, miláčku, jsem takový pokrytec," vyhrkla bez dechu. "Já se tak stydím, ale v tu chvíli, kdy jsem tě poprvé spatřila..."

A zase jsem ji měl v náručí a její ústa byla zase má. Tiskli jsme se k sobě a já cítil toužebné volání jejího těla.

Zvedl jsem ji v náručí a odnesl do chaty.

Hnědá sova, která vždycky sedá na střeše garáže, náhle vzlétla a na chvíli zakryla část měsíční tváře.

Vrhla k nám tak malý, nepodstatný stín.

DRUHÁ KAPITOLA

I.

Tři následující noci přijížděla ke mně do chaty a milovali jsme se.

Byla to uspěchaná, tajná láska a když odeznělo prvotní vzrušení, byla to láska neuspokojivá - alespoň pro mě.

Bála se, že by ji mohl někdo zahlédnout přijíždět nebo odjíždět. Děsila se představy, že by se manžel o její nevěře dozvěděl.

Naše láska tedy probíhala pokradmu a mně její vypjatost opravdu dělala starosti: nesčetněkrát se náhle posadila na posteli a křečovitě mě uchopila za paži, když zaslechla zvuk projíždějícího auta, zahoukání sovy nebo ťukání větví stromů do střechy.

Nezdržela se nikdy ani hodinu. Naše společné chvíle se stávaly pouze z toho zoufalého, násilného milování. Neměli jsme ani čas na nějaké hovory a už zase musela domů, a já o ní stále věděl tak málo, jako když jsem ji poznal.

Přesto jsem však do ní byl blázen. Pro mě ten poměr znamenal víc než jen tělesný akt. Trápilo mě, že na ni má její manžel tak mocný vliv.

Pokud o něčem hovořila, pak právě o něm. A bylo to zároveň jediné téma, o které jsem z jejích úst nestál. Přál jsem si, aby mluvila o sobě a toužil jsem, aby hovořila o mně, ale marně.

"Nikdy bych si to neodpustila, kdyby na to přišel," říkala, když se třetí noci oblékala. "Pořád musím myslet na to, že by mě mohl zrovna teď potřebovat. Dříve míval v noci velké bolesti a budil mě, abych mu dala něco na spaní. Třeba mě zrovna teď volá."

"Proboha, Gildo, pusť ho konečně z hlavy!" Začínal jsem ztrácet trpělivost. "Proč mu neřekneš pravdu? Proč mu neřekneš, že mě miluješ a že chceš zpět svoji svobodu?"

"Ale Terry, já ho nemůžu opustit. Zavinila jsem nehodu, která mu zmařila život. Nikdy, nikdy bych ho nemohla nechat!"

Přitáhl jsem ji k sobě.

"Miluješ mě, Gildo?"

Pohlédla na mě a v očích opět měla ty jiskérky.

"Můžeš o tom pochybovat, Terry? Ano, miluji tě. Myslím na tebe každičkou minutu. Toužím po tom být s tebou. Je strašné to vůbec vyslovit, ale kdyby byl mrtvý... mohla bych s tebou zůstat navždy. Dokud nezemře, nikdy nebudu volná."

"Ale on nevypadá na to, že by se mu dny krátily, ne?" ozval jsem se netrpělivě.

Odtáhla se ode mě, přešla k oknu a upřela pohled na vrcholky stromů, koupající se v měsíčním světle.

"Ne. Před odjezdem sem ho vyšetřoval doktor, který říkal, že je ve skvělé formě. Vydrží klidně ještě třicet let nebo i víc."

"Proč tedy mařit čas hovory o jeho smrti? Nebudeme přece třicet let čekat, ne? Musíš ho požádat o rozvod!"

"To nemůžu, Terry!" Otočila se ke mně. "Kolikrát ti mám vysvětlovat, že ho nemohu opustit."

"Ale můžeš! Je bohatý. Může si najmout osobní ošetřovatelku. Kolik myslíš, že má peněz?"

Pokrčila rameny.

"Nevím - hodně. Sto padesát tisíc, možná ještě víc."

"Pak si tedy může dovolit zaplatit osobní péči a ty se můžeš osvobodit."

Opět se ode mě odvrátila.

"Kdyby zemřel, Terry," pronesla tichým, neosobním hlasem, "dostala bych ty peníze já. Měli bychom je pro sebe. Co bys podnikl se sto padesáti tisíci dolarů?"

"Proč o tom mluvit?"

"Terry, prosím! Ptám se tě! Co bys podnikl s těmi penězi?"

Začal jsem o tom vážně přemýšlet. Při té představě mi začal běhat mráz po zádech.

"Kdybych měl takový kapitál," začal jsem, "za rok bych ho zdvojnásobil. Otevřel bych v Los Angeles obchod. K tomu bych přibral tři nebo čtyři dodávky, které by pokryly celý okres. Specializoval bych se na Hi-Fi aparáty. Nasekal bych mraky peněz."

"To by se ti líbilo, vid? A mně by se líbilo to štěstí sdílet po tvém boku."

Zůstal jsem na ni němě zírat.

"K čemu takové hovory, Gildo? On nezemře. A ty své peníze dostaneš až na stará kolena, a to už si je budeš moct naložit do octa, protože už budeš moc stará na to, aby sis z nich něco užila! Tak co? Rozved se! Vykašli se na peníze! Získej svobodu!"

Zavrtěla hlavou.

"O rozvod nepožádám. Neunesla bych ten pocit viny. Je moje chyba, že se z něho stal mrzák. Nemohu ho teď opustit."

Zlostně jsem se nadechl.

"Tak co budeme dělat?"

Pomalu vyšla z ložnice, prošla obývákem a já za ní. Na verandě se zastavila.

"Co budeme dělat, Terry?" zeptala se s odvrácenou hlavou. "Musíme se rozejít. Jednoduché řešení. Ze všeho nejvíc pohrdám právě přetvářkou a klamem. A já sama sebe klamala od té doby, co jsme se spolu začali milovat. Musíme s tím přestat. Je to jediný způsob. 2ádný jiný neexistuje. Musíme se rozejít."

To mě opravdu šokovalo.

"Ale přece..."

"Myslím to vážně, Terry."

"Nedělej ukvapená rozhodnutí. Promluvíme si o tom zítra večer. Je třeba si to nechat..."

"Nebude už žádné zítra večer," přerušila mě. "Už sem nepřijedu. Musíme s tím ihned skoncovat."

Zachytil jsem ji, ale vysmekla se mi.

"Ne, prosím, neztěžuj mi to, Terry. Není to pro mě o nic lehčí než pro tebe, ale zachovala jsem se ohavně a musím s tím přestat. Musím jít. Už se nesmíme vídat."

V jejím hlase bylo tolik beznaděje a rozhodnosti, že jsem od ní odstoupil. Srdce mi pukalo zoufalstvím.

Seběhla po schodech z verandy a zamířila ke garáži.

Zůstal jsem stát na místě a sledoval jsem její odjezd. Snažil jsem se sám sebe přesvědčit, že to nemohla myslet vážně, že ji jen hryzalo svědomí a že zítra večer zase přijede.

Ale nepřijela.

Celý následující večer jsem posedával na verandě a čekal na ni, ale když se ručičky hodin přesunuly na půl dvanácté,

bylo mi jasné, že už se neobjeví.

Cítil jsem se pěkně mizerně.

Další den byl pátek: to pravidelně jezdila do Glyn Campu na týdenní nákup.

Zajel jsem tam a čekal na ni.

Ale nepřijela.

Po nějaké době jsem začal chodit sem a tam po hlavní ulici, ale nepodařilo se mi ji zahlédnout.

V poledne jsem konečně musel přijmout trpkou skutečnost, že se nesetkáme, a vydal jsem se zpátky k parkovišti v tak mizerném rozpoložení, že bych si nejraději vlastnoručně prořízl hrdlo.

Když jsem došel až k dodávce, zahlédl jsem šerifa Jeffersona, jak se ke mně blíží s neznámým mladým mužem v elegantním městském obleku.

Bylo už příliš pozdě na to, abych se mohl vypařit, a tak jsem Jeffersonovi zamával a předstíral jsem, že ho rád vidím.

"Chtěl bych tě seznámit s Mattem Lawsonem," začal šerif. "Pane Lawsone, tohle je pan Terry Regan, o které jsem vám vyprávěl."

Lawson napřáhl ruku k pozdravu. Vypadal, jako by právě vyšel ze školy s diplomem v podpaží - bystrý, energický, inteligentní.

Potřásli jsme si rukama.

"Pane Regane," začal Lawson, "z řeči šerifa jsem vyrozuměl, že se v tomto okrese zabýváte distribucí všech televizorů."

"No, neřekl bych všech, ale bude jich většina."

Jefferson se vložil do naší rozpravy: "No, pánové, nechám vás teď o samotě, abyste si mohli v klidu projednat své záležitosti. Slíbil jsem Docovi partii šachů."

Potřásl si s Lawsonem rukou, ujistil mě, že se těší na moji brzkou návštěvu, a potom odkráčel do svého úřadu.

Lawson začal: "Zkrátím to, pane Regane, abych vás nezdržoval. Jsem od National Fidelity a prodávám pojištění televizorů. Zajímalo by mě, jestli byste mi byl ochoten zapůjčit seznam vašich zákazníků. Ušetřilo by mi to hodně práce. Neočekávám samozřejmě tuto službu zadarmo. Nabízím vám čtvrtinu svého zisku z každého kontraktu, který uzavřu."

I když jsem zrovna neměl náladu na byznys, tak zastřeno jsem zase neměl, abych nepoznal výhodnost té nabídky.

"Jaké pojištění budete prodávat?" zeptal jsem se.

"Obvyklé: obrazovky a všechny provozní náklady na opravy. Potřebuji pouze adresy lidí, kteří v tomhle okrese vlastní televizor."

"Oukej. Adresář mám v dodávce. Půjčím vám ho. Nechtě si ho okopírovat a potom ho předejte šerifovi. Vyzvednu si ho, až příště pojedu do města."

A plácli jsme si.

Když jsem v autě hledal svůj notes, prohodil jsem: "Nevěděl jsem, že National Fidelity dělá taky do televizí. Myslel jsem, že se zabývají jen životními pojistkami."

"Pokrýváme celé pojišťovací spektrum. Největší byznys je samozřejmě v životních pojistkách."

Dal jsem mu svůj adresář, potom jsme se rozloučili a já odjel zpátky do chaty.

Sehnal jsem si různé součástky do Delaneyho superaparátu a během odpoledne jsem na něm začal pracovat.

Dělal jsem to ze dvou důvodů: jelikož jsem ještě nikdy neměl příležitost postavit opravdový superhit a bylo tedy věcí mé osobní cti zhostit se toho úkolu na úrovni, ale také - což bylo pro mě mnohem důležitější - protože jsem věděl, že Gilda svá slova myslela vážně a tenhle superpřístroj mi dá legitimní důvod, proč zajet do chaty Blue Jay, nějakou dobu tam aparát instalovat a mezitím ji vidět.

A tak jsem pracoval s ušima pořád nastraženýma na zazvonění telefonu, které se neozvalo. Neustále jsem doufal, že si to rozmyslí, i když mé racionální já vědělo, že tomu tak nebude. Cítil jsem se mizerně jako každý muž, který je až po uši zamilovaný do ženy a touží po ní dnem i nocí, i když ví, že ji nemůže mít.

A právě při práci jsem si stále zřetelněji uvědomoval, že mezi námi stojí jediná překážka: ten postarší muž na invalidním vozíku, bezmocný mrzák, který není k užitku ani sobě, ani komukoli jinému.

II.

Další den jsem se vydal do Los Angeles, abych vybral dřevo na skříňku pro Delaneyho superaparát. Vysvětlil jsem truhláři Jak bych chtěl mít dřevo nařezané, a on mi slíbil, že ho budu mít za hodinu hotové.

Vydal jsem se tedy do ulic, bloumal jsem sem a tam a civěl do výkladních skříní. Narazil jsem na klenotnictví a v jeho výloze jsem zahlédl stříbrnou, modře dekorovanou pudřenku. Přitáhla moji pozornost, protože se její barva úplně shodovala s odstínem Gildiných očí.

Vešel jsem do toho obchodu a pudřenku jsem koupil.

Požádal jsem prodavače, aby na vnitřní stranu víčka vyryl Gildino jméno.

Když jsem se dostal zpátky do chaty, zvedl jsem telefon a vytočil číslo chaty Blue Jay.

Jakmile jsem zaslechl její: "Ano? Haló?", rozbušilo se mi srdce.

"Přijmeš mé pozvání na večeři do Los Angeles?" řekl jsem pomalým, neosobním hlasem. "Budu čekat v jedenáct před vraty."

Chvíli bylo ticho a potom se znovu ozvala: "Obávám se, že máte špatné číslo. Ne, to je v pořádku. Nic se neděje," a zavěsila.

Usoudil jsem, že je s ní Delaney a poslouchá. Zavěsil jsem.

Teď už jsem mohl jenom čekat na zítřejší večer.

Ve čtvrt na jedenáct jsem ve svém nejlepším obleku vyjel k chatě Blue Jay.

Za minutu jedenáct přišla.

Jakmile jsem ji spatřil, jako bych pookřál a opět se mi rozproudila krev v žilách. Stál jsem tam rukama opřený o vrata a pozoroval ji, jak se ke mně blíží svojí ladnou chůzí.

Když dorazila až k bráně, zastavila se a pohlédla na mě. Otevřel jsem a ona prošla na moji stranu.

"Ahoj, Terry," pozdravila mě.

Takový pozdrav jsem nečekal. Neměl jsem, co na to říci, ale udělal jsem to, co jsem musel - sáhl jsem po ní.

Ale sáhl jsem do prázdna. Vyklouzla mi. Připadalo mi to, jako bych se snažil uchopit pouhý stín.

"Ne, Terry!"

Ten ostrý přídech v jejím hlase mě usadil.

"Jak to myslíš - ne?" divil jsem se. "Na tohle čekám od toho momentu, kdy jsem ti volal."

"Ano, stejně jako já, ale říkám ti: už se spolu nebudeme milovat. Pokud je to pro tebe nepřijatelné, nemůžeme se stýkat vůbec. Můžeme zůstat jen přáteli."

"Přáteli? Po tom všem, co jsme spolu prožili?"

"No dobře, Terry. Půjdu zpátky. Lituji, ale myslím to vážně. Neměla jsem sem vůbec chodit. Jestliže nemůžeme být přáteli, nebudeme se stýkat vůbec."

Zhluboka jsem se nadechl.

"Dobrá," řekl jsem, "Přijímám podmínky."

"Je to pro tebe tak těžké, Terry?"

"Na to nemysli. Slyšela jsi: přijímám podmínky. A teď pojďme. Je už pozdě."

Přešli jsme k dodávce a ona se usadila vedle mě.

"Znám restauraci," začal jsem, když jsem startoval motor, "která leží trochu v ústraní a kde budeme v bezpečí. Nikdo nás tam nebude znát."

"Jsem ti vděčná, žes myslel i na tohle."

Do Los Angeles to bylo nějakých osmdesát mil. Sice po dobré silnici, ale stejně nám cesta zabrala téměř dvě hodiny. Během jízdy jsme si toho moc neřekli. Zpočátku se snažila a začínala hovor o různých podružnostech, ale mně tyto věci nic neříkaly, a když si to uvědomila, nechala toho a zbytek cesty jsme mlčeli.

Zvolil jsem italskou restauraci až na Hermosa Beach. Podle mých informací tady měli dobře vařit.

Zaparkoval jsem dodávku a společně jsme došli na terasu s vyhlídkou na moře, stolky s tlumeným osvětlením, umírněnou hudbou a číšníky v bílých oblecích, kteří se pohybovali rychle a efektivně jako dobře naolejovaný stroj.

Objednali jsme si krevety, escalope alla Bolognese, a láhev dobrého červeného vína.

Neustále jsem ji sledoval a doufal, že v jejích očích zahlédnu ty jiskřičky, ale nepodařilo se mi to. Připadalo mi, jako by okna domu, která vás vždy při příchodu vítala svým hřejivým světlem, náhle někdo zatáhl černými roletami.

"Moc se mi dnešní večer líbí, Terry," prohodila, když přinášeli krevety. "Skoro po čtyřech letech jsem byla zase pozvána na večeři."

"Jsem rád, že si to uvědomuješ," odvětil jsem. "Pokud si ten názor udržíš, třeba tu nejsme naposled."

Zřejmě si všimla hořkého přídechu v mém hlase. Rychle na mě pohlédla.

"Terry... pověz mi něco o sobě. Ten obchod, o kterém jsi mluvil: stál bys o něj hodně? Řekni."

Vůbec se mi nechtělo mluvit o takových věcech, ale jestli chtěla pokračovat v té legrační přetvářce, musel jsem se přizpůsobit.

"No, kdybych měl dost peněz," začal jsem, "koupil bych si krám. Mám přesně vyhlédnuté místo. Tohleto objíždění zákazníků s občas nějakým kšeftem nikam nevede. Potřebuji obchod s dobrou výlohou, kde bych mohl vystavovat své ručně vyrobené Hi-Fi aparáty, a k tomu ve vhodných prostorách prodávat gramodesky. Tak bych si to představoval, ale není to tak jednoduché. Tolik peněz, kolik bych do začátků potřeboval, nemůžu nikdy vydělat."

"Kolik bys potřeboval?" zeptala se naléhavě.

"Záleží na tom. Pětadvacet tisíc by to spravilo. A dvakrát tolik, aby to šlo rozjet ve větším."

"Terry, kdyby zemřel, měl bys ty peníze."

"To ano," odpověděl jsem. "To už jsi říkala. Kdyby zemřel..."

Nervózně pohlédla na hodinky.

Předešel jsem ji.

"Asi už budeš chtít jet zpátky. Mohl by chtít prášek nebo něco."

"Ale, Terry, prosím tě..."

Luskl jsem prsty na číšníka a zaplatil účet.

Když jsme se loudali zpátky k dodávce, najednou pravila: "Terry, tenhle večer byl pro mě opravdový zážitek."

"To mě těší."

Nechtěl jsem být tak pokrytecký, abych řekl, že i pro mě.

Nastartoval jsem, vyjeli jsme z Los Angeles a dali se po horské silnici.

Nemluvili jsme.

Když jsme už byli několik mil od Blue Jay, zastavil jsem.

Nervózně se na mě podívala.

"Proč zastavuješ?"

"Chtěl bych ti něco dát."

Vytáhl jsem z kapsy balíček s pudřenkou a upustil jí ho do klína.

"Co je to, Terry?"

Rozsvítil jsem světlo na palubní desce.

"Otevři to a podívej se."

Sejmula průhledný obal, rozvázala ozdobnou šňůrku a otevřela krabičku.
Ve svém vatovém lůžku vypadala pudřenka opravdu nádherně.
Slyšel jsem, jak se překvapeně nadechla.
"To snad nemyslíš vážně, že tohle je pro mě?"
"Myslím. Hodí se k barvě tvých očí."
"Ale Terry... neměla bych to přijmout. Neměls mi to dávat."
"Hned, jak jsem to uviděl, řekl jsem si, že to muselo být vyrobeno přímo pro tebe."
Dotkla se pudřenky a potom ji v prstech převrátila.
"Lákáš mě, Terry, a já nemohu odolat."
"Nechci tě nijak lákat," odvětil jsem. "Není za tím schované žádné ale. Jen jsem ti to chtěl dát."
S těmi slovy jsem nastartoval a dojeli jsme až k chatě Blue Jay.
Seděla vedle mě a tiše si prohlížela pudřenku.
Když jsme dojeli až k vratům a já zastavil, vystoupila a já ji následoval.
Zůstali jsme tam mlčky stát a hleděli na sebe.
"Ani si nedovedeš představit, jak se mi dnešní večer líbil, Terry - děkuji ti, že jsi byl tak chápavý a ještě jednou děkuji za tuhle nádhernou pudřenku. Několik let už jsem nedostala žádný dárek. Je překrásná."
Přitiskla se ke mně, její ruce se mi ovinuly kolem krku a její ústa se přitiskla k mým.
Pro mě to však nepředstavovalo žádnou radost. Když jsem ji držel v náručí, myslel jsem na muže nedaleko odtud, který leží v posteli a nejspíše spí. Věděl jsem, že dokud bude živ, zůstane náš vztah s Gildou jen na úrovni takovýchto tajných schůzek.
III.
Příští ráno mi Gilda zavolala.
"Když jsem se vrátila do chaty," začala, "byl vzhůru. Měl ve svém pokoji rozsvíceno."
Sevřel jsem pevněji sluchátko.
"Věděl, že jsi byla z domu?"
"Nevím. Dnes je od rána velmi rozmrzelý. Promluvil se mnou jen pár slov. Poslechni, Terry, už to víckrát nemohu udělat. Nemůžeme se stýkat. Je mi to líto, ale včera jsme se viděli naposled. Odpusť mi to... Neměli jsme si spolu vůbec začínat. Prosím, už mi nevolej a nepokoušej se se mnou setkat. Nesmí na to přijít, Terry, miláčku. Odpusť..."
"Ale Gildo," namítl jsem, "teď přece nemůžeme přestat..."
"Jde sem..."
A spojení se přerušilo.
Když je muž zamilovaný do ženy tak, jako já byl do Gildy, asi je trošku mimo. Jisté však je, že jsem se následující čtyři dny a pekelné čtyři noci cítil strašně mizerně. Nemohl jsem se na nic soustředit. Všechna práce zůstala ležet. Utrhoval jsem se na klienty. Neprodal jsem ani kus.
Stále jsem na ni musel myslet.
Třikrát jsem volal do chaty Blue Jay: jednou to zvedla Maria, tlustá mexická služebná, odpověděla a zavěsila. Podruhé se ozval Delaney a zavěsil jsem já. Potřetí se ohlásila Gilda a zavěsila též.
Vypravil jsem se tam v noci a slídil jsem kolem jejich zahrady jako zloděj. A silně mě znepokojilo to, co se mnou udělal pouhý pohled na její siluetu za žaluzií okna ložnice.
Páté noci jsem si vyndal láhev whisky a dal jsem si dávku, která mě prakticky skolila. Nejsem žádný velký pijan, ale uvědomil jsem si, že musím nějak otupit tenhle bolestný vztek, a whisky mi výborně posloužila. Poprvé jsem se za těch pět dní vyspal, ale stejně se mi o ní aspoň zdálo.
Co však dál?
Osm dní po našem posledním setkání se stalo něco, co mojí noční můru opět dokonale oživilo.
Bylo devět večer. Obloha se zatáhla, jen zapršet. Seděl jsem na verandě, pokuřoval jsem a civěl do tmy. Měl jsem upito a zdálo se, že se opět namažu. Vtom jsem zaslechl zvonění telefonu.
Přešel jsem do obýváku a zvedl sluchátko.
"Jste to vy, Regane?"
Poznal jsem Delaneyho. Ihned jsem vystřízlivěl a srdce se mi divoce rozbušilo.
"Ano."
"Ta televize se rozbila. Asi odešla elektronka."
První dobrá zpráva za těch několik pekelných dnů. Konečně jsem získal legitimní záminku, abych ji mohl znovu spatřit.
"Ihned tam jedu."
"Stačí zítra."
Zítra byl pátek. Mohlo by se stát, že pojede na nákup do Glyn Campu a já ji minu.
"Zítra nemohu," namítl jsem. "Přijedu raději hned."
"Jak chcete."
Zavěsil jsem.
U Blue Jay jsem zastavil za deset minut.
V kuchyni se svítilo. Vystoupil jsem z dodávky, sebral svoji brašnu a vystoupil na verandu.
Byl jsem celý bez sebe pomyšlením, že ji zase uvidím, ale když jsem vešel do kuchyně, našel jsem tam jen Delaneyho, který si něco četl.
S takovou možností jsem vůbec nepočítal. Vůbec by mě nenapadlo, že by se mi úmyslně vyhýbala, a ta myšlenka mi

teď dala pěknou duševní facku.

Delaney pokynul směrem k televizi.

"Asi vyhořela elektronka," poznamenal.

Sledoval mě, jak kontroluji elektronky, a najednou se ozval: "Dám vám dobrou radu. Pokud by vám moje žena nabídla projížďku autem, odmítněte ji. Za volantem je nebezpečná. Nechal jsem se od ní svézt jednou a stačilo to. Od té doby jezdím na invalidním vozíčku."

Neříkal jsem nic. Po chvíli jsem našel vyhořelou elektronku.

Došel jsem si do dodávky pro náhradní. Zvenku jsem zahlédl v Gildině ložnici světlo. Žaluzie měla stažené. Takže je tady, ale drží se z dohledu.

Vrátil jsem se do kuchyně a vyměnil elektronku. Potom jsem televizor zapnul. Okamžitě naskočil. Upravil jsem kontrast, zkontroloval zvuk a zase jsem přístroj vypnul.

"Už je to v pořádku," řekl jsem.

"No, nebyla to žádná věda," odvětil Delaney. "Co jsem dlužen?"

"Tři dolary."

Delaney nato zvýšeným hlasem zavolal: "Gildo! Pojď sem!"

Přesně jako se volá na neposlušného psa.

Teprve v tu chvíli jsem si všiml poloprázdné láhve whisky na stole a uvědomil si, kolik musel mít upito.

Otevřely se dveře a vstoupila Gilda. Zarazilo mě, jak je bledá. Pohlédla na mě, zamrkala a zdvořile kývla na pozdrav.

"Dej mi tři dolary," poručil Delaney a netrpělivě luskl prsty.

Přešla místností ke své kabelce, která ležela na příborníku.

Zrovna v tu chvíli jsem upevňoval na televizor zadní kryt. Když jsem utáhl poslední šroubek, přišla i s kabelkou k Delaneymu a otevřela ji. Vytáhla z ní tři jednodolarové bankovky a přitom se jí kabelka vysmekla. Padla na podlahu a celý obsah se vysypal vedle Delaneyho vozíku.

A přesně před něj se zakutálela stříbromodrá pudřenka, kterou jsem Gildě daroval.

Delaney na ni zůstal zírat.

Na okamžik zůstala Gilda stát jako ochrnutá, potom rychle vyrazila a sáhla po pudřence.

Delaney ji však popadl za zápěstí, nešetrně jí ruku zkroutil a sebral jí můj dar.

Pokoušela se mu pudřenku vyrvat.

A všechno toto se sběhlo během pár momentů.

S rozlíceným výrazem se Delaney rozmáchl levou rukou a prudce ji udeřil přes nos a ústa. Hlasité plesknutí znělo v jinak tiché místnosti jako výbuch.

Síla úderu ji vyvedla z rovnováhy a Gilda upadla na všechny čtyři. Byla ohromená.

Zůstal jsem nehnutě stát a vší silou jsem potlačoval obrovskou chuť popadnout ho za krk a vymačkat z něj duši.

Delaney zíral na pudřenku ve svých rukou a něco si mumlal.

Gilda se nejistě postavila. Krvácela z nosu. Vypadala nehezky se zakrvácenou bradou a bledými, napjatými tvářemi.

Delaney otevřel pudřenku a prohlédl si její jméno, vyryté na vnitřní straně víčka. Potom zuřivě vzhlédl.

"Takže ty sis našla milence," zavrčel a zloba v jeho hlase mi naháněla hrůzu.

Gilda neodpovídala. Opřela se jen o zeď s rukama přitisknutýma na prsou. Z nosu jí odkapávala krev na šaty.

"Takže tobě nestačí, že jsi ze mě udělala mrzáka, ty se ještě musíš kurvit."

Mrštil pudřenkou a ta se odrazila od protější zdi. Víčko se nárazem urazilo a zrcátko rozbilo.

Gilda vyběhla z místnosti.

Najednou si Delaney opět všiml mojí přítomnosti.

"Vypadněte!" zakřičel. "Jestli to tady v té díře roznesete, zničím vás! Pošlu vás rovnou do pekla! Vypadněte!"

Sebral jsem si brašnu s nářadím, vyšel jsem z kuchyně a sestoupil po schodech k dodávce.

Dojel jsem k vratům, zastavil a vystoupil jsem, abych si otevřel.

Ze tmy se do světla mých reflektorů vynořila Gilda.

Vypadala ošklivě. Na nose jí vykvetla modřina, na bradě měla zaschlou krev a v očích se jí třpytily slzy.

Vyšel jsem jí naproti.

"Nedotýkej se mě!"

Hysterický tón v jejím hlase mě zastavil.

"Teď už s ním nemůžeš zůstat, Gildo," začal jsem ji přesvědčovat. "Po tomhle už ne. Pojď se mnou! Budeš se mnou šťastná! Bude s rozvodem muset souhlasit!"

"Ne! Jdi ode mě!" křičela na mě. "Jen proto, že jsem se dopustila takového nerozumu a zamilovala se do tebe, je nyní můj život v ohrožení."

"Tak nesmíš mluvit! Teď už s ním nemůžeš zůstat! Musíš se mnou odejít!"

Hrábl jsem po ní a snažil jsem si ji přitáhnout k sobě, ale vykroutila se mi.

"Jdi ode mě! To chceš, abych si před tebou kvůli tomu klekla na kolena? Přesvědčím ho, že jsem si pudřenku koupila sama, jen když mě necháš na pokoji! Kolikrát ti mám říkat, že ho nikdy nemůžu opustit?"

"Dokud nezemře," dodal jsem tiše. "Tos také říkala, ne?"

"On nezemře. Vydrží ještě mnoho let. Straň se mě, nebo tě začnu nenávidět tak, jako tě teď miluji."

S těmi slovy se otočila a odkráčela do noci.

Nepokoušel jsem se jít za ní.

A v tu chvíli jsem se rozhodl, že ho zabiju.

Žádné jiné východisko nemáme.

Překvapilo mě, že jsem na toto řešení nepřišel už dříve.

TŘETÍ KAPITOLA

I.

Vrátil jsem se do chaty, oblékl si pyžamo a lehl jsem si na postel.

Vražda!

O zabití Delaneyho jsem vůbec nepochyboval. Když jsem dospěl k tomuto řešení, jako by mi ze srdce spadl obrovský kámen, který mě předtím nemilosrdně drtil. Cítil jsem se jako znovu narozený.

A tak jsem tam tak ležel a promýšlel to -jak ho zabít a vyváznout z toho.

Tolik lidí už se zaobíralo takovými myšlenkami - jak někoho bezpečně a beztrestně zavraždit. A téměř všichni učinili nakonec nějakou osudnou chybu a doplatili na to.

Nesmím udělat žádnou chybu, pomyslel jsem si. Dokud si nebudu naprosto jistý, že ho budu moci zabít a vyváznout z toho, nesmím nic podnikat.

Poháněly mě výhody, které by pramenily z jeho smrti. Gilda by byla volná a byla by moje. Delaneyho peníze by dostala Gilda a s ní i já. Mohli bychom spolu začít nový život. S těmi penězi bych dosáhl ohromných úspěchů. Disponoval jsem potřebnými znalostmi, dovednostmi i zkušenostmi, ale bez základního kapitálu jsem neměl šanci.

Kdybych jen byl schopen vymyslet způsob, jak ho bezpečně zabít, aby nikdo nepojal ani podezření, že je to moje práce, odměnil by mě nový, vzrušující život - a nejen mě, ale i Gildu.

Nebylo to však vůbec jednoduché. Delaney se nikdy nevzdaloval z chaty, takže bylo nutné vraždu provést tam. Muselo by to být v době, kdy by byla Gilda na nákupu v Glyn Campu. Z těchto důvodů byla pevně určena i doba činu. Muselo se to stát v pátek mezi půl desátou, kdy Gilda vyjížděla na předvíkendový nákup, a polednem, kdy se z něj vracela. Tedy za bílého dne. Tím to celé bylo obtížnější a nebezpečnější. Přestože byla silnice kolem chaty Blue Jay užívána jen zřídkakdy, občas se sem někdo zatoulal a mohl by mě tedy spatřit přijíždět nebo odjíždět. Navíc jsem musel myslet na služebnou Marii, která bývá dopoledne v chatě. Bude to třeba narafičit tak, aby tam v inkriminovanou dobu nebyla.

Ať už bych měl svůj plán provést jakkoli, musel jsem si být absolutně jistý, že nevrhne ani sebemenší podezření na Gildu. I já sám budu muset mít neprůstřelné alibi pro případ, že by se policie dozvěděla o našem poměru.

Považoval jsem to sice za málo pravděpodobné, ale vždycky existuje možnost, že nás někdo viděl spolu v italské restauraci na Hermosa Beach, a jakmile by se vražda dostala na přední stránky novin, mohl by to oznámit policii. Bude to muset být dokonalá vražda. Pokud bych měl skončit v plynové komoře, neměla by smrt Delaneyho žádný význam. Mám-li ho zabít, chci za to dostat Gildu a jeho peníze.

Připadalo mi to jako neřešitelný problém, i když jsem si lámal hlavu polovinu noci.

K myšlence jak na to mě musel přivést sám Delaney.

Následujícího rána, když už jsem byl skoro na odchodu, se rozdrnčel telefon.

Zvedl jsem sluchátko.

Byl to Delaney.

"To jste vy, Regane?"

Nemohu ani popsat své pocity, když jsem zaslechl jeho hlas.

"Ano," odpověděl jsem.

"Mohl byste sem přijet?" zeptal se. "Musím vám něco říci. Bral bych to od vás jako laskavost."

V duchu se mi začaly okamžitě míhat výjevy předešlého dne: Delaney dává Gildě tvrdý úder a ta se kácí na zem, z tváře jí kape krev na koberec.

Dnes je pátek. Gilda tam nebude. Měl jsem však silné nutkání prohlédnout si znovu muže, kterého jsem se chystal zavraždit.

"Dobře, pane Delaney. Přijedu."

K chatě Blue Jay jsem dorazil v půl desáté.

Delaney seděl na verandě se sklenicí whisky v ruce. V obličeji byl rudý a oči se mu leskly více, než je zdrávo.

"Posaďte se, Regane," vybídl mě a pokynul k nejbližšímu křeslu. Potom vytáhl balíček cigaret a nabídl mi. "Zakuřte si."

Vzal jsem si cigaretu a usadil jsem se. Pohled na něho - na muže, kterého jsem chtěl zavraždit, mi naháněl hrůzu.

Opřel se pohodlně ve svém křesle.

"Chci se vám omluvit. Stydím se za tu nechutnou včerejší scénu. Byl jsem opilý." Upil ze své sklenice trošku whisky a pokračoval: "Není zrovna příjemné zjistit, že je vám vaše žena nevěrná, a já jsem to trochu nezvládl."

"Nemusíte se mi omlouvat. Do toho mi nic není."

"Chtěl jsem se váru omluvit za to, že jste musel být svědkem takového nechutného představení a zároveň jsem vás chtěl požádat, abyste o tom nikde nemluvil."

"Neroznáším soukromé záležitosti druhých, pane Delaney," odvětil jsem. "To je vše, co jste měl na srdci? Jestli ano, pak se poroučím. Mám hodně práce."

Po těch slovech jsem vstal.

"Jak pokračuje práce na mém televizoru? Kdy bude hotov?"

"Dodám vám ho v pondělí."

"Prima." Zapálil si cigaretu, vyfoukl kouř a skrz jeho obláček se najednou nečekaně zeptal: "Co si myslíte o mé

manželce, Regane?"

Tušil, že já jsem ten milenec?

"Co očekáváte, že vám na tohle odpovím?" řekl jsem s kamenným výrazem ve tváři.

"Chtěl jsem jen slyšet váš názor." Opřel se a pokračoval: "Něco vám o ní povím. Možná mě potom už nebudete považovat za takového hrubého padoucha."

"Mám práci, pane Delaney. Musím jít."

Delaney na mě upřel svůj pohled a začal: "Poprvé jsem ji spatřil na plovárně ve studiích. Živila se obvyklou prací dívek s pěkným tělem a chabým intelektem. V tom bazénu bylo samozřejmě k vidění nespočet filmových hvězd, ale pohled na ni mi opravdu vyrazil dech." Dopil sklenici a potom si nejistou rukou dolil. "Zbláznil jsem se do ní, Regane. Myslel jsem na ni ve dne v noci. Snažil jsem se s ní sblížit, ale neměla zájem. Bud manželství, nebo nic. Představte si to! Mohl jsem se zbláznit do kterékoli z filmových hvězd a já hlupák si vybral zrovna ji. Vybral jsem si ji poté, co jsem ji spatřil vylézat z bazénu. Crčely z ní pramínky vody a plavky jí těsně obemykaly tělo."

Stál jsem tam, naslouchal mu a přitom se mi tak moc chtělo odejít, jenže jeho slova mě hypnotizovala jako had hypnotizuje králická.

"Víte, co je na mojí ženě špatného?" zeptal se a naklonil se dopředu, aby mi pohlédl přímo do očí. "Povím vám to: je maniak na peníze. Ty jediné ji zajímají. Kdybych neměl peníze, nezůstala by se mnou ani deset minut. Víte, co po mně chtěla jako první věc po svatbě? Požadovala, abych si uzavřel úrazovou a životní pojistku. Přivedla člověka od pojišťovny, aby si se mnou o tom pohovořil. Snažil se mě přesvědčit na krytí 100 000 dolary. Abych zarazil její nekonečné otravování - Bože!, nedala by pokoj snad do smrti! - namluvil jsem jí, že jsem pojistku uzavřel. Nevěřila mi, dokud jsem jí neukázal podepsanou smlouvu. Ale netušila, že jsem ji hned potom roztrhal." Při této vzpomínce se hořce pousmál. "A víte, co bylo dál? Jeli jsme na párty. Trochu jsem se opil a ona trvala na tom, že bude řídit. A já blázen jí to dovolil. V autě jsem usnul. Někde v horách zastavila, vystoupila z vozu a šla si něco rozprávět s jedním ze svých kamarádů, který postavil své auto napříč přes silnici. Zatáhla ruční brzdu, nebo to alespoň tvrdila, když ji policisté vyslýchali. Ať tak nebo tak, auto sjelo i se mnou z horského svahu. Trvalo mi dlouho, než jsem si to všechno promyslel. Víte, co si o tom všem myslím dnes? Podle mě stála o stotisícové odškodné daleko víc, než o mě."

"Nehodlám takové řeči poslouchat," přerušil jsem ho. "Jste opilý. Nevidíte si do pusy."

"Možná máte pravdu, Regane, ale ta myšlenka se mi poslední dobou neustále honí hlavou. Když si teď našla dalšího milence, musím si dávat pozor. Muž, který tenkrát přehradil silnici svým autem, byl její kamarád. Možná i milenec. Mohli si tu nehodu spolu naplánovat. Jednu chvíli si to myslela i policie, ale já ji ještě miloval dost na to, abych prohlásil, že jsem asi zavadil o ruční brzdu. Tehdy jsem jí věřil, dnes už ne."

Nevěřil jsem mu ani jediné slovo, ale byl jsem rád, že si takto ulevil. Tím pro mě bude vražda mnohem snazší.

"Už půjdu, pane Delaney," řekl jsem a pohnul jsem se směrem ke schodům.

"Počkejte ještě," zarazil mě, "ještě o tom aparátu, co pro mě vyrábíte. Byl byste schopen mi k němu přidělat dálkové ovládání? Chtěl bych mít možnost zapínat ho a vypínat, aniž bych k němu musel pokaždé přijet s vozíkem. Existuje takové zařízení, kterým bych mohl televizor ovládat z vozíku?"

Právě v tu chvíli se mi najednou rozsvítilo a já přišel na to, jak bych ho mohl zabít.

Odpověď na můj problém zněla - dálkové ovládání.

Stačilo dostat to zařízení pod proud a elektrický výboj transformovaný televizorem promění jeho invalidní vozík v pravé elektrické křeslo!

Rychle jsem se vzdaloval, protože jsem se bál, že by z mého výrazu poznal, že se ho chystám zabít.

Prohodil jsem přes rameno: "Ano, sestavím vám dálkové ovládání, pane Delaney."

Jel jsem přímo do své chaty, abych mohl ten nápad propracovat. Byl jsem si docela jistý, že jsem našel odpověď na palčivý problém předešlé noci: jak ho zabít a nenechat se lapit.

Uvědomil jsem si, že jediný bezpečný způsob, jak ho zabít, představoval naaranžování nešťastné náhody.

Smrt náhodným elektrickým výbojem - to je ono. Bude to muset vypadat jako nehoda, aby případ vyšetřoval šerif Jefferson. Kdyby vzniklo podezření na vraždu, Jefferson by musel přivolat losangeleskou policii a já nemohl riskovat, aby se vyšetřování chopili tamní experti.

Nebylo by těžké oklamat starého Jeffersona, ale nenamlouval jsem si, že bych mohl přechytračit poručíka Johna Boose z oddělení vražd v L. A. Jednou jsem se s ním setkal, když jsem ještě pracoval v Los Angeles, a vryl jsem si ho jako tvrdého, bystrého policajta, který má ve své pažbě vyrytou pěknou řádku zářezů za vyřešené případy vražd. Nehodlal jsem se s ním do ničeho zaplést.

Náhodný elektrický výboj byla správná myšlenka, ale musel jsem ještě vyřešit několik zádrhelů, než jsem mohl celý plán začít realizovat.

Nejprve bylo třeba dokončit Delaneyho aparát. Proto jsem se vydal do srubu, který jsem pasoval na svoji dílnu, a dal se do práce.

Přitom jsem myslel na Gildu.

S každým drátem, který jsem přiletoval, s každou elektronkou, kterou jsem do televizoru umístil, jsem se cítil blíže Gildině svobodě a začátku našeho nového žití.

Musel jsem být totálně pobláznění, ale takhle nějak jedná muž zamilovaný do ženy, která mu nemá být souzena.

II.

V pondělí jsem hned ráno naložil hotový aparát do dodávky a zajel k chatě Blue Jay.

Neviděl jsem Gildu od té doby, co ji Delaney udeřil, a ani jsem o to nyní nestál. Neustále jsem na ni myslel, ale nechtělo se mi ji spatřit, dokud nedokončím svůj plán. Bál jsem se, že řekne něco, co by mě od plánu odklonilo, a já byl odhodlaný to dotáhnout až dokonce, i kdyby to měla být poslední věc, kterou v životě dokážu.

Když jsem se blížil k jejich chatě, spatřil jsem ji, jak myje buicka.

Ani jsem nezpomalil.

Ohlédla se a naše oči se na okamžik setkaly, ale potom jsem ji minul a pokračoval jsem dál.

Delaney četl noviny. Když zaslechl dodávku, vzhlédl, položil noviny na stůl a rozjel se na svém vozíku k zábradlí verandy.

"Tak tady je to, pane Delaney," zavolal jsem na něj, "jak jsem slíbil."

"Dobrá práce, Regane. Jak to vypadá?"

"Můžete posoudit sám," odvětil jsem. Vyšel jsem po schodech s reproduktorem a zanesl ho do obýváku.

Instalace aparátu mi trvala asi půl hodiny a potom jsem Delaneymu vysvětlil ovládání.

Jakmile jsem na talíř položil gramodesku a zesílil hlasitost, ujistil jsem se, že na něho reprodukce dělá dojem, který jsem očekával.

"To je jako by hrál ten orchestr přímo tady!"

Nejvíce ho však potěšilo dálkové ovládání, které jsem mu přimontoval k opěradlu jeho vozíku. Byla to malá věcička se třemi tlačítky: jedno na zapnutí a vypnutí televizoru, druhé dvě k ovládání kontrastu a hlasitosti.

Když jsem ovládání kupoval, všechna tlačítka byla překrytá gumovými čepičkami, které jsem však pečlivě sejmul, stejně jako gumový zadní kryt, takže se nyní kovové dno ovládání přímo dotýkalo Delaneyho vozíku.

Když si konečně všechno prohlédl, vyzkoušel a shlédl v televizi krátký film, vypnul Delaney aparát za použití dálkového ovladače a nadšeně na mě pohlédl.

"No tedy, to je koupě!"

"Dostal jste to nejlepší, pane Delaney," řekl jsem a mé oči zůstávaly přišpendleny na jeho ruce, která se dotýkala ovládání.

A potom řekl něco, co mi napovědělo, že stojí štěstí na mé straně.

"Nevíte náhodou o nějaké ženě, která by se nám tady starala o chatu? Tahle naše prašivá mexická služka tady skončila. Prý to sem má ze zastávky autobusu pěšky moc daleko. Zítra odjíždí."

Mexická služka představovala jednu z největších trhlin v mém plánu. Nemohl bych plán provést tak, jak mi teď krystalizoval v hlavě, kdyby byl v době smrti Delaneyho v chatě přítomen ještě někdo jiný. Trhlina se však najednou nečekaně zacelila.

"Pozeptám se, pane Delaney, a kdybych někoho našel, dám vám vědět."

"Děkuji za laskavost a ještě jednou i za ten aparát. Pošlu vám šek."

Potom položil prsty na tlačítko dálkového ovládání a spustil televizi.

Pohled na jeho prsty na ovladači mi přivodil zvláštní mrazení v zádech. Pokud mě štěstí neopustí, pak v pátek při stejném úkonu zemře.

Nechal jsem ho tam s jeho přístrojem a rychle jsem vyjel kolem garáže.

Gilda stála u buicku a dívala se směrem ke mně. Lehce jsem pozvedl ruku na pozdrav, ale nezpomalil jsem. Když jsem ji míjel, ani jsem na ni nepohlédl. V zrcátku jsem spatřil, jak za mnou překvapeně zírá.

Vrátil jsem se do své chaty.

Jakmile byla služebná z cesty, plán se začal jevit velmi dobře. Kdyby se mi tak ještě povedlo spolehlivě zajistit, aby Gilda v pátek ve vhodnou dobu odjela do Glyn Campu a nechala tam Delaneyho samotného.

Zapne však vůbec televizi?

Prolistoval jsem časopis s týdenním televizním programem a zajásal jsem, když jsem zjistil, že na jednom kanálu dávají jeden z nejslavnějších bojových filmů Jacka Dempseyho, a ještě k tomu v devět čtyřicet pět ráno. Věděl jsem, že si Delaney nenechá takovou příležitost ujít. Opět se zdálo, že je mi osud nakloněn.

Avšak stále tu ještě byl největší zádrhel celé akce.

Budu se muset ve čtvrtek v noci dostat do chaty Blue Jay, abych smrtící zařízení aktivoval. Potom zase bude nutné, abych se v době Delaneyho smrti nacházel odtud na míle daleko. Co když si však Gilda na poslední chvíli rozmyslí své nákupy v Glyn Campu nebo se Delaney dotkne dálkového ovládání ještě před jejím odjezdem?

Pokud by tak učinil, mohla by ho objevit, dotknout se ho a způsobit si smrt. Jak jsem si měl být absolutně jistý, že se Delaney dotkne smrtícího zařízení právě v moment, kdy to budu potřebovat, a že při tom bude sám?

To byl velký problém.

Stále jsem nad tím ještě chmuřil, když jsem zaslechl, jak po silnici k mé chatě přijíždí auto.

Na chvíli jsem si myslel, že je to Gilda, a vzrušeně jsem vyskočil, ale nebyla to ona. Místo ní vešel dovnitř Matt Lawson, pojišťovací agent.

Nechal své auto před vraty a dal se ke mně pěšky.

"Nazdárek, pane Regane," pozdravil mě svým svěžím, přátelským stylem. "Nesu vám nějaké peníze. Není to moc, ale je to lepší než nic. Podařilo se mi tady prodat dvacet pojistek."

"To není špatné," pochválil jsem ho, abych se ho zbavil.

"Máte to tady černé na bílém." Podal mi soupis a dvě desetidolarové bankovky. "To by, myslím, mělo stačit."

Prohlédl jsem si soupis, přikývl jsem a zastrčil jsem si peníze do kapsy.

"Inu, děkuji," řekl jsem.

"Už jste viděl to nové rádio Trojan s televizorem, které vystavují v obchodě Acme v L.A., pane Regane? To je opravdová pecka. Mohl jsem vám přinést prospekty, ale nevěděl jsem, jestli o něm už nevíte."

"Ještě jsem se tam nedostal," odvětil jsem. "Většinu aparátů si stavím sám, ale přesto se tam určitě zajedu podívat."

"Strašně se mi na tom líbí ty hodiny. Stačí je nastavit a ve vámi daný okamžik se spustí příslušný kanál rádia."

Musel jsem se hodně ovládat, abych nedal najevo své vzrušení. Právě mě dovedl k řešení posledního problému!

Časový spínač! S takovým vybavením bych mohl přesně nastavit dobu, kdy se stane invalidní vozík vrcholně nebezpečným.

Když Lawson odešel, začal jsem plán promýšlet krok po kroku.

Pokud něco nezpackám, měl by být scénář naprosto neprůstřelný.

Potřeboval jsem ještě, aby mrtvé Delaneyho tělo ohledával starý Doc Mallard.

Místní koroner Joe Strickland pracuje už s Docem dvacet let. Byl to tvárný člověk a Doca se bál. Pokud by Doc oznámil, že šlo o nešťastnou náhodu, Joe by to jen potvrdil.

Spoléhal jsem se na nevýkonnost těch dvou starců - Doca Mallarda a šerifa Jeffersona - v tomto souběhu okolností a právě v tomto městečku jsem si byl jistý, že vyváznu se zdravou kůží, pokud neudělám nějakou opravdu do očí bijící hrubku.

Zbývaly mi tedy tři dny na poslední vybroušení plánu.

Potřeboval jsem koupit časový spínač.

Všichni obchodníci v Los Angeles mě znali a mohli by si pamatovat, že jsem něco takového kupoval. Proto jsem v rámci bezpečnosti rozhodl, že nákup provedu v San Francisku.

Následujícího dne jsem zajel do Los Angeles a sedl na vlak do San Franciska, kam jsem dorazil pozdě odpoledne. Zde jsem koupil spínač. Obsluhující prodavač ho po mně téměř hodil - bylo na něm poznat, že se snaží co nejrychleji zbavit mě i ostatních zákazníků, aby mohl zavřít, a já si byl jistý, že by mě při další konfrontaci nepoznal.

Do chaty jsem se dostal až pozdě v noci.

Když jsem pak ležel v posteli a pokoušel se usnout, začala mě hlodat myšlenka, zda jsem náhodou úplně nezešílel, že se vrhám do takového podniku, ale potom jsem si vzpomněl na Gildu a zase jsem se uklidnil.

III.

Následujícího rána jsem po jedenácté vytočil číslo Delaneyho chaty.

Jako by mi štěstěna přála, zvedl sluchátko sám.

"Tady Regan, pane Delaney," ohlásil jsem se. "Funguje televizor bez problémů?"

"Perfektně."

"Nevím, jestli jste viděl televizní program na pátek," dostal jsem se ke skutečnému důvodu svého telefonátu. "Dávají bojový film s Dempseym."

"Opravdu? Toho jsem si nevšiml. V kolik hodin?"

"Ve tři čtvrti na deset ráno."

"Aha, díky, Regane - to by mě moc mrzelo, kdybych si takový film nechal ujít."

Odvětil jsem, že jsem si to myslel, a zavěsil jsem.

Na chvíli jsem zůstal na sluchátko zírat. Všechno probíhalo neuvěřitelně hladce. Vůbec jsem nepochyboval, že Delaney asi tak v devět čtyřicet položí ruku na dálkové ovládání, aby zapnul televizi, a že za to zaplatí životem.

Všechno teď záviselo už jen na tom, jestli Gilda ráno odjede do Glyn Campu. Tedy jediný bod mého plánu, který jsem neměl pod kontrolou.

Na horské silnici jsem si asi čtvrt míle od chaty Blue Jay vyhlédl místo, odkud jsem mohl shora sledovat chatu a kus silnice kolem ní. Chystal jsem se sem zajet kolem půl deváté na hlídku.

Z této pozorovatelny bych mohl zkontrolovat Gildin odjezd. Pokud by neodjela do devíti dvaceti, zajel bych rychle do chaty Blue Jay a zabránil Delaneymu, aby se dotkl dálkového ovládání. Nebylo by těžké vycucat si z palce nějakou výmluvu, že jedu přístroj překontrolovat a přitom ho uvést do pořádku.

Můj další krok byl velmi jednoduchý. Zavolal jsem Jeffu Hamishovi, což byl spisovatel s luxusní chatou asi míli od mé a asi půldruhé míle od Blue Jay.

Věděl jsem, že je Hamish fanatik do elpíček a že jich má pěknou sbírku. Vybral jsem si ho, abych si u něho obstaral alibi. Jako známý spisovatel by určitě na svědecké lavici zapůsobil výborným dojmem.

Když jsem se s ním tedy spojil, řekl jsem: "Nezlobte se, že vás ruším, pane Hamishi, ale dostala se mi do ruky věcička, která je pro vás jako dělaná. Tohle zařízení čistí desku přímo při přehrávání. Má běžec namočený do čisticího roztoku, a ten jede těsně před jehlou. Myslím, že se vám to bude líbit."

"Zní to dobře. Rád bych se na to podíval."

"Zítra ráno budu mít kolem vás cestu. Hodilo by se vám, kdybych se stavěl kolem půl desáté?"

"Samozřejmě, a díky, že jste si na mě vzpomněl," zakončil náš hovor.

Alibi jsem tedy měl zajištěné.

Delaney zemře v devět čtyřicet pět. Tou dobou budu u Hamishe předvádět čisticí zařízení, půldruhé míle od místa činu, od půl desáté do deseti. Opravdu nevyvratitelné alibi.

To se stalo ve středu.

Ve čtvrtek v noci jsem musel provést nejošidnější a nejnebezpečnější část plánu.

Něco po půl desáté večer jsem se svojí brašnou s nářadím a časovým spínačem pěšky vyrazil k Delaneyho chatě.

Netroufal jsem si jet dodávkou, aby si mě někdo náhodou nepovšiml a později si nevzpomněl, že mě v tuto neobvyklou hodinu v těch místech viděl.

Byla to pětadvacetiminutová procházka. Držel jsem se stranou od silnice, šel jsem krovinatým porostem. Měsíc sice svítil, ale noc byla přesto temná a já si byl jistý, že mě nikdo ze silnice nemůže objevit.

K vratům Delaneyho pozemku jsem došel v devět padesát.

Tiše jsem se přiblížil na dohled chaty.

V obýváku svítilo světlo a slyšel jsem odtamtud hudbu z televize.

Velkým obloukem jsem chatu obešel neudržovanou zahradou a vynořil jsem se na zadní straně obydlí.

Vystoupil jsem po schodech na verandu, přešel k zadnímu vchodu a jemně jsem vzal za kliku. Dveře se otevřely dovnitř a já vstoupil do kuchyně.

Průchod do haly byl otevřený a já si v matném světle mohl zkontrolovat situaci. Tiše jsem přešel ke dveřím do chodby. Z televize se linuly pronikavé tóny jazzu. Delaney měl zvuk tak nahlas, že jsem se vůbec nemusel obávat, že by mě zaslechl. Připlížil jsem se ke spíži a opatrně otevřel dveře.

Uvnitř malé temné místnůstky jsem si rozsvítil baterku a opatrně jsem za sebou zavřel.

No, to by bylo. Měl jsem před sebou dlouhé čekání.

Prostor před dveřmi jsem nechal volný, abych se mohl skrýt za dveřmi, kdyby Gilda nakoukla dovnitř. Potom jsem se usadil na podlahu a opřel se o zeď.

Začalo nekonečné, sžíravé odpočítávání času.

Těsně po půl jedenácté Delaney vypnul televizi. Vstal jsem a s rozbušeným srdcem jsem naslouchal.

Zaslechl jsem zavírání dveří.

Stěny spíže byly tenké, takže ke mně všechny zvuky jasně doléhaly.

Slyšel jsem Delaneyho, jak říká: "Jdeš spát?"

Gilda odpověděla: "Jdu, jenom ještě zamknu."

Potom následovaly zvuky zavíraných předních dveří a o něco později jsem slyšel, jak přechází chodbou do kuchyně k zadnímu východu. Zamkla vstup a zavřela okno.

Čekal jsem se zatajeným dechem, jestli nenakoukne do spíže, ale nestalo se tak.

Vrátila se do obýváku.

Potom jsem ji slyšel říkat: "Dobrou noc."

"Chci se tě na něco zeptat," ozval se Delaney. "Co se děje s tvým milencem? Několik dní už jsi v noci nikam neodcházela. Hlídal jsem tě. To už se tě nabažil?"

"Jdu spát. Dobrou noc."

"Mám dneska chuť na nějakou zábavu," pokračoval Delaney. "Koneckonců, pečuješ o zábavu svého milence - proč ne také o manžela?"

"Jsi opilý," procedila opovržlivě. "Nevíš, co říkáš."

Zaslechl jsem její kroky směřující ke dveřím a potom nějaký neklid a její výkřik.

Rychle jsem otevřel dveře spíže a vystoupil jsem do chodby. Z tohoto místa jsem viděl do obývacího pokoje.

Delaney popadl Gildu za zápěstí a přitáhl si ji ke svému křeslu. Její obličej zrudl a v očích měla divoký pohled.

"Zapomněla jsi, že jsem tvůj manžel!" vyštěkl. "Máš ke mně určité povinnosti, které zanedbáváš. Pokud si tě může užívat tvůj milenec, proč bych si nemohl také já užít?"

"Nech mě být, ty zrůdo!"

Zasunul jí prsty za výstřih blůzy a roztrhl ji po celé délce, potom do Gildy najednou vší silou strčil, takže ztratila rovnováhu a dopadla na podlahu.

Zůstal sedět ve svém křesle a nadával jí.

Zůstal jsem tam nehybně stát a po tváři mi stékaly stroužky potu. Jen jsem sledoval a poslouchal a v srdci mi planul vražedný hněv. Kdybych nevěděl, že ten muž bude zítra ráno mrtvý, vtrhl bych do obýváku a umlátil ho k smrti.

Gilda vstala a s bledou tváří se od něho odpotácela. V očích se jí třpytily slzy.

"Už tě mám dost," vyjela na něj. "Odcházím od tebe!"

"Odcházíš?" uchechtl se. "Promysli si, co by tě čekalo. Po mé smrti bys nedostala z mých peněz ani cent! Klidně vypadni, jestli chceš!"

Nejistým krokem se vydala ke dveřím a já se klidil z dohledu.

Slyšel jsem, jak odchází do své ložnice a zamyká za sebou.

Ta otřesná scéna mnou hluboce pohnula.

Po několika minutách jsem slyšel, jak Delaney zhasíná v obýváku a jede chodbou do svého pokoje. Zlostně za sebou práskl dveřmi.

Po shlédnutí této scény už ze mě spadly poslední zábrany. Musím Gildu tohoto muže zbavit.

Teprve když ručičky mých hodinek ukazovaly dvě, usoudil jsem, že mám volno.

Odseděl jsem si ve tmě a horku spíže skoro čtyři hodiny, a tak jsem byl rád, že se mohu konečně dát do práce. Rozsvítil jsem si baterku, vzal jsem brašnu, otevřel dveře spíže a zaposlouchal jsem se.

V chatě bylo naprosté ticho, až na vrčení ledničky z kuchyně a tikání hodin.

Tiše jsem chodbou prošel do obýváku.

Velmi opatrně jsem za sebou zavřel dveře a odebral jsem se k televizoru.

Rychle jsem ji vytáhl ze zásuvky a sejmul zadní kryt. Potom jsem odpojil kabel dálkového ovladače a připojil ho tak, aby se zesílený proud dostal přímo do něj.

Potom jsem přeřízl drát ze sítě a napojil na něj časový spínač, který jsem umístil do volného prostoru v zadní partii skříňky televizoru.

Nakonec jsem pečlivě vše zkontroloval. Nastavení bylo vcelku jednoduché. Dokud ručičky hodin časového spínače nebudou ukazovat devět čtyřicet, je vše v pořádku. V tuto dobu se však dálkové ovládání propojí s hlavním zdrojem a dotek ovladače se stane smrtelným. Až tak Delaney učiní, dostane plnou dávku proudu zesíleného elektronkami televizoru.

Časový spínač tedy chránil Gildu. Dálkové ovládání bude pod proudem až v devět čtyřicet a tehdy už Gilda bude na cestě do Glyn Campu. Pokud by se tam nevydala, budu mít ještě stále dost času na to, abych se dostal do chaty Blue Jay a uvedl dálkové ovládání do původního stavu.

Když jsem se ujistil, že jsem neudělal žádnou chybu, namontoval jsem zpátky zadní kryt televizoru.

Kostky jsou tedy vrženy... Úspěch plánu závisí jen na tom, jestli se Gilda vydá ráno do Glyn Campu.

Posbíral jsem nástroje, ještě jednou jsem zkontroloval, jestli jsem na něco nezapomněl, a potom jsem tiše přešel k oknu a otevřel ho.

Proklouzl jsem na temnou verandu a jemně okno za sebou zavřel.

ČTVRTÁ KAPITOLA

I.

Následujícího rána jsem v půl osmé zavolal do Glyn Campu dívce, která pro mě přebírá telefonní vzkazy, když jsem na objížďkách.

"Za pár minut vyjíždím, Doris," oznámil jsem jí. "Nejprve pojedu k panu Hamishovi. Dorazím tam tak v půl desáté. Pokud by se do čtvrt na jedenáct něco naskytlo, zavolejte mi tam."

Slíbila mi to.

Pro můj plán bylo užitečné, aby Doris věděla, že budu v devět třicet u Hamishe. Byl jsem si docela jistý, že Delaney zapne televizi ještě než začne film s Dempseym. Jelikož časový spínač zabraňuje proudu vstoupit do aparátu, televizor nenaskočí. Bude si myslet, že nastala nějaká závada a určitě mě okamžitě začne shánět.

Doris od něho převezme zprávu a zavolá mi k Hamishovi. Já Hamishovi vysvětlím, že si Delaney přeje, abych k němu okamžitě zajel. Tím budu mít záminku, proč jet do chaty Blue Jay a proč zrovna já objevím Delaneyho tělo. Musím tam být první, abych vše uvedl do pořádku, než zavolám Doca Mallarda a šerifa.

Když jsem zamykal chatu a nastupoval do dodávky, měl jsem zvláštní, mrazivý pocit.

Rychlou jízdou jsem dorazil na místo, odkud jsem mohl z dálky pozorovat Delaneyho chatu.

Bylo za deset minut devět. Třesoucíma rukama jsem si zapálil cigaretu a pozoroval jsem chatu Blue Jay.

Nezachytil jsem žádné známky života, ačkoliv dveře od garáže byly otevřené, což mi dodávalo naději. Pojede Gilda do Glyn Campu? Nebo budu muset jako o závod pádit do chaty a rychle zneškodnit časový spínač? Trvalo by mi to tam sedm minut. Mohl jsem tedy čekat nejpozději do devíti dvaceti.

Příštích deset minut bylo těch nejdelších v mém životě. Seděl jsem v dodávce s ledově studenýma rukama, zpocenými tvářemi a rozbušeným srdcem.

Neustále jsem kontroloval hodinky a přemýšlel o tom, co se děje uvnitř v chatě. Připravuje se Gilda na odjezd do Glyn Campu nebo si to rozmyslela?

Náhle jsem ji spatřil, jak vychází z domu a jde ke garáži.

Okamžitě jsem vyskočil.

Jede do Glyn Campu!

Po dlouhé odmlce vyjel buick z garáže a dal se po makadamové cestě k vratům. Tam se mi ztratil z dohledu, ale to už nebylo pochyb, že jede na obvyklý páteční nákup a že se do poledne nevrátí.

Pohlédl jsem k chatě. Delaneyho nebylo vidět. Zkontroloval jsem čas. Čtvrt na deset. Do půl hodiny bude mrtev.

Na cestě k Hamishovi jsem se snažil na Delaneyho nemyslet, ale stále jsem musel přemítat o tom, co se tam děje - jestli už přišel na to, že televizor nefunguje, jestli už předává zprávu Doris a žádá, abych k němu okamžitě zajel.

Za dvě minuty půl desáté jsem dorazil k Hamishově sídlu.

Paní Hamishová mě pozvala dál. Pověděla mi, že manžela najdu v jeho pracovně.

Došel jsem tam - bylo to v zadní části chaty.

Hamish, mohutný muž s červeným, žoviálním obličejem, seděl na kraji stolu se sluchátkem u ucha.

Když jsem vstoupil, vzhlédl ke mně a kývl na pozdrav.

"Už je tady," řekl do sluchátka. "Počkejte chvilku, prosím." A potom mně: "Hovor pro vás, Regane."

Předpokládal jsem, že to bude Doris, která mě bude informovat, že mě Delaney žádá, abych mu přijel spravit televizi. Celý plán šlapal jako hodinky, jako promazaný stroj: vždyť jsem jej tak krok po kroku vymýšlel.

"Díky," řekl jsem a převzal od Hamishe sluchátko.

"Musím si ještě něco zařídit," omluvil se, "budu hned zpátky."

Když odešel, řekl jsem do telefonu: "To jste vy, Doris?"

Z toho, co se ze sluchátka ozvalo, jsem doslova ztuhl.

"Terry... to jsem já."

Gilda!

"Gildo? Odkud voláš?"

"Jsem u tebe v chatě. Našla jsem klíč pod rohožkou a od té dívky jsem se potom dozvěděla, kde tě najdu."

"Ale co tam děláš?"

"Odešla jsem od něj, Terry."

Ta zpráva byla pro mě jako dýka do srdce.

"Odešla jsi od něj? Co tím chceš říct? Tvrdilas přece, že ho nikdy neopustíš!"

"Měli jsme včera večer otřesný výstup a dnes ráno další. Už jsem to nemohla déle snášet. Přišla jsem k tobě, abych si s tebou o tom promluvila. Požádám ho o rozvod."

Skoro jsem ji neposlouchal. Jestliže ho opustila, nebyl už žádný důvod, aby zemřel! Pohlédl jsem na hodinky. Měl jsem dvě minuty na to, abych to vše zarazil a nestal se vrahem!

Dvě minuty!

"Zůstaň, kde jsi, Gildo," vyzval jsem ji. Ztěží jsem ovládal svůj hlas. "Nemůžu teď mluvit. Jsem u tebe za hodinu! Počkej na mě - rozumíš?"

"Ale Terry..."

Přerušil jsem spojení a zuřivě jsem začal vytáčet Delaneyho číslo. Zpocené prsty mi klouzaly po číselníku. Byl jsem celý bez sebe.

Naslouchal jsem vyzvánění na druhém konci linky a přitom jsem opět pohlédl na hodinky.

Padesát sekund!

Seděl jsem tam se sluchátkem u ucha, těžce jsem oddychoval a pomalu jsem si uvědomoval, že už je pozdě.

Nechal jsem telefon vyzvánět, dokud ručičky na hodinkách neukazovaly tři čtvrti na deset. Potom jsem pomalu zavěsil a vstal jsem.

Jack Delaney je teď s největší pravděpodobností mrtev a já jsem vrah!

A přitom už neměla jeho smrt žádný smysl! Gilda se od něho jednoduše osvobodila sama!

No, už je po všem. Musím si to promyslet. Do hlavy se mi začala vkrádat panika.

Zaslechl jsem přicházet Hamishe a pokusil jsem se dát se dohromady. Rychle jsem přešel k jeho gramorádiu a začal jsem instalovat zařízení, které jsem pro něho donesl.

Přišel ke mně.

"Pokud to opravdu funguje," řekl, "pak je to přesně to, co jsem potřeboval."

Dalších dvacet minut jsem mu předváděl a vysvětloval, jak zařízení pracuje. Byl jsem tak vzrušený, že jsem ani nevěděl, co říkám. Naštěstí však byl Hamish tak zabraný, že nepojal podezření, že něco není v pořádku.

"To je tedy třída," prohlásil uznale. "Hned vám vypíšu šek."

Usadil se ke stolu a já si najednou uvědomil, že Delaney nevolal Doris. To mi dodalo. Musel jsem říci Hamishovi, že pojedu do Delaneyho chaty. Kdyby došlo k vyšetřování, musel jsem si vymyslet důvod, proč jsem se tam ocitl jako první.

Třeba mi Doris zapomněla zavolat, i když to bylo velmi nepravděpodobné.

"Mohu si zatelefonovat?"

"Posložte si," souhlasil ochotně Hamish, zatímco hledal v šuplíku šekovou knížku.

Zavolal jsem Doris.

"Nevolal mi někdo?"

"Nějaká paní se po vás sháněla. Dala jsem jí číslo pana Hamishe. Jinak nikdo."

Srdce se mi rozbušilo naplno. Je možné, že Delaney nezapnul televizi před začátkem filmu? Nebo že se dokonce dálkového ovládání ještě vůbec nedotkl a je stále naživu?

"Nevolal pan Delaney?"

"Ne."

"Dobře, zavolám později," a zavěsil jsem.

Byl jsem v pěkné rejži. Jestliže už je Delaney mrtvý, nemohu si ještě tak hodinu dovolit objevit se v jeho chatě. Pokud však je ještě naživu, musím zabránit tomu, aby se dotkl dálkového ovládání.

Neváhal jsem. Hamish dopsal šek, vstal a dal se do prohlížení nového zařízení. Vytočil jsem Delaneyho číslo. Když se opět ozvalo jenom vyzvánění, zavěsil jsem.

Je mrtev, pomyslel jsem si, a cítil jsem se opravdu mizerně.

Naštěstí pro mě si Hamish zkoušel svoji novou věcičku a nevěnoval mi pozornost - jinak by musel zaregistrovat můj pohnutý stav.

Pokynul mi rukou k šeku na stole.

"Támhle to máte, Regane. Jste vynikající obchodník. Ta věcička je báječná."

"Vzpomněl jsem si na vás, hned jak jsem ji poprvé spatřil," odvětil jsem a zastrčil jsem si šek do náprsní tašky. "Musím se teď stavět u pana Delaneyho. Postavil jsem mu nejlepší televizor, jaký jsem kdy dělal, a chci se přesvědčit, jestli je spokojený."

"Co jste mu vyráběl za přístroj?"

Popsal jsem mu ho.

Musel jsem získat čas. Netroufal jsem si jet do chaty Blue Jay před tři čtvrtě na jedenáct. To už bude Delaney hodinu mrtev, což by mi mělo poskytnout dobré alibi.

"Co je to zač, ten Delaney?" zeptal se Hamish a posadil se na kraj stolu. "Zastavil jsem se u něj asi před týdnem, ale nezdálo se, že by měl z mé návštěvy radost. Znáte jeho ženu?"

"Od vidění," připustil jsem opatrně.

"To je ale kus!" prohlásil uznale Hamish. "Má nádhernou postavu! Není to pro ni asi žádná radost žít s mrzákem."

"To je fakt." Pohlédl jsem na hodinky. Za pět minut tři čtvrtě na jedenáct. "Jde vám to správně?" zeptal jsem se a ukázal jsem na stolní hodiny.

"Možná jdou trochu pozdě. Řekl bych, že je asi tak deset čtyřicet."

"Musím jít."

"No, díky, Regane. A kdybyste přišel ještě na něco, co by se mi hodilo, dejte mi vědět."

Dojel jsem do chaty Blue Jay průměrnou rychlostí. Nervy jsem měl totálně našponované a rukama jsem tak svíral volant, až mi zbělely klouby na rukou. Neustále jsem myslel na to, co mě v chatě čeká. Bude naživu?

Měl jsem naději, že seděl na verandě a nezvedal telefony. Třeba na film zapomněl.

Začal jsem se modlit, což jsem, pokud se pamatuji, nikdy předtím nepraktikoval. Modlil jsem se, abych ho, až vkročím do chaty, našel živého.

II.

Když jsem zastavil s dodávkou před branou k chatě Blue Jay, vyšplhal se po silnici poštovní vůz a zaparkoval vedle mě.

Glyncampský pošťák Hank Fletcher se na mě zazubil a z okénka vozu zamával dvěma dopisy.

"Jedeš za panem Delaneym?" zeptal se. "Kdybys mu mohl dát tyhle dopisy, ušetřil bys mi cestu."

Další šťastný moment. Získal jsem zcela nečekaného svědka o přesné době svého příjezdu k Blue Jay. Přešel jsem k němu.

"Jasně," přitakal jsem a vzal od něho dopisy. Potom jsem se podíval na hodinky. "Máš přesný čas, Hanku?"

"Já mám pět minut po jedenácté a jde mi to na puntík přesně."

Nato mi zamával a už odjížděl pryč.

Prohlédl jsem si obálky dopisů. Oba byly adresované Delaneymu. Zastrčil jsem šije do kapsy, otevřel jsem si vrata, vjel dovnitř, zavřel za sebou a popojel až k chatě.

Můj dech připomínal dech starého astmatika a srdce mi bušilo jako o závod.

Je Delaney mrtev? Neustále jsem o tom přemítal. Zavraždil jsem ho?

Vystoupil jsem z auta a zahleděl se na tichou, opuštěnou verandu. Nikde jsem ho neviděl, a to nebylo dobré. Pomalu jsem vystoupal po schodech.

Dveře vedoucí do obýváku jsem našel otevřené. Zarazil jsem se. Uvnitř jsem viděl obrazovku televize, která na mě civěla jako nějaké velké bílé oko.

Vešel jsem - a zůstal jsem stát jako zkoprnělý.

Delaney ležel na podlaze s rukama přes obličej. Jedině mrtvý člověk může vydržet v takové poloze. Byl tak ztuhlý, že se o jeho smrti nedalo pochybovat.

Stál jsem tam ve dveřích, hleděl na něho a dělalo se mi špatně.

Já jsem tohle způsobil. To já jsem ho zavraždil.

Pomalu jsem vešel do obýváku. Uvědomil jsem si, v jakém nebezpečí jsem se to octl. Stačila jedna chybička a doprovodím ho na onen svět. Musel jsem dokončit svůj plán. Byl jsem si jistý, že je dokonalý. Stačilo ho pěkně klidně, krok po kroku vyplnit a jsem z toho venku.

Prošel jsem kolem jeho ztuhlého těla, otočil jsem hlavním vypínačem a potom jsem vytáhl šňůru televizoru ze zásuvky.

Sklonil jsem se nad Delaneym a položil jsem mu dva prsty na šíji. Sice se mi to příčilo, ale musel jsem si být jeho smrtí absolutně jistý. Chlad toho doteku mě vůbec nenechal na pochybách, bylo jasné, že už je nějakou dobu po smrti.

Nyní jsem šel zavřít dveře vedoucí na verandu a potom jsem se vrátil k televizoru, odšrouboval jsem zadní kryt a sejmul ho.

Vypreparoval jsem časový spínač a dráty od dálkového ovládání a přepojil je do správné polohy.

Pracoval jsem svižně a celé mi to trvalo méně než pět minut. Spínač jsem odnesl do dodávky a schoval ho pod sedadlem řidiče. Odtud jsem vzal dlouhý kabel a namontoval ho místo toho, který jsem včera večer musel přeříznout.

Potom jsem zašel do spíže a po chvíli jsem objevil krabici s nářadím. Byla ukrytá na horním regálu, takže jsem ji málem přehlédl. Našel jsem v ní dva šroubováky: jeden izolovaný a jeden celý z oceli. Ten jsem si vybral a vrátil se s ním do obýváku. Uložil jsem ho na podlahu nedaleko Delaneyho pravice.

Nyní jsem se pustil do dálkového ovládání a vrátil na něj originální gumové kryty zepředu i zezadu.

Otočil jsem televizi tak, že její otevřená záda směřovala k Delaneymu.

Nyní jsem poodstoupil a prohlédl jsem si celou scénu.

Všechno vyhlíželo naprosto přesvědčivě, až na prázdnou sklenici, která ležela vedle Delaneyho na koberci. Ta jako by tam nepatřila. Usoudil jsem, že v okamžiku smrti popíjel.

Zvedl jsem sklenici. Nepřál jsem si při vyšetřování žádné nejasnosti. Všechno jednoduché a jasné. Kdyby pojal Joe Strickland podezření, že byl Delaney opilý, mohl by se v tom začít víc šťourat.

Vzal jsem sklenici do kuchyně, omyl jsem ji a dosucha utřel.

Přitom jsem si dával pozor, abych na ní nezanechal žádné otisky prstů. Nakonec jsem ji uložil do kredence.

Vrátil jsem se do obýváku. Celá akce mi zabrala deset minut. Nadešel čas zavolat šerifu Jeffersonovi.

Než jsem zvedl sluchátko, ještě jednou jsem přehlédl celou scénu.

Vypadalo to přesvědčivě.

Delaney ležel před otevřeným televizorem a nedaleko něho se povaloval neodizolovaný šroubovák. Kdokoli by sem přišel bez podezření na nějakou levotu, automaticky dojde k závěru, že Delaney zemřel následkem elektrického výboje, který vznikl, když se pokoušel najít závadu na televizoru.

Čas od času se to stává. V novinách se občas mihne článek o nějakém šikulovi, který se vrtal v televizi pod proudem a způsobil si tak smrt.

Když už jsem se natahoval po sluchátku, náhle jsem si uvědomil, že v televizoru vlastně vůbec žádná porucha není! Docela jsem ztuhl. Málem jsem udělal osudovou chybu. Nějaká závada tam musela být, jinak by neměl Delaney žádný důvod, proč se v aparátu hrabat. Kdyby došlo k vyšetřování, policisté by ihned zavětřili, kdyby zjistili, že televize normálně běhá.

Přešel jsem k televizoru, vzal jsem si z brašny izolovaný šroubovák, zapnul jsem televizi a vložil jsem nástroj mezi dva terminály. Okamžitě se uvnitř zablesklo a zapraskalo, jak polovina elektronek vyhořela. Trošku se odtud zakouřilo.

Vypojil jsem televizor ze zásuvky, uvolnil jsem přípoj zvuku a nechal ho tam volně viset. A je to. Vrátil jsem se k telefonu a zavolal šerifu Jeffersonovi.

Ozval se téměř okamžitě.

"Šerife?" Nemusel jsem se nijak snažit, aby můj hlas zněl naléhavě. Šok z toho všeho už na mě dolehl a necítil jsem se vůbec pěkně. "Tady Terry Regan. Mohl byste hned přijet do chaty Blue Jay? Stala se tady nehoda. Delaney je mrtev."

"Dobře, synu." Jeho hlas byl tichý a klidný. "Jsem tam hned."

"Vezměte s sebou Doca."

"Je tady se mnou. Hned vyrazíme," a zavěsil.

Tím starým fordem mu to zabere skoro půlhodinu.

Získal jsem tedy trochu času a mé myšlenky se vrátily ke Gildě, která na mě čeká v mé chatě.

Teprve teď jsem si uvědomil, že nemá žádné alibi! Pokud by se něco pokazilo a policie začala vyšetřovat pro podezření z vraždy, určitě se bude zajímat o to, kde se celé dopoledne nacházela. Okamžitě by je napadlo, že mezi námi něco je a získali by tak dobrý motiv k vraždě. Seděl jsem před televizorem a myšlenky se mi horečně honily hlavou. Čeká už tam na mě půldruhé hodiny.

Musím pro ni vyrobit alibi, ale nejprve ji musím okamžitě poslat do Glyn Campu.

Vytočil jsem svoje číslo. Po krátké odmlce se Gilda ozvala.

"Gildo?" začal jsem. "Prosím tě, potřebuji, abys teď udělala přesně, co ti říkám a na nic se neptala. Je to velice důležité."

"Ale jistě, Terry. Něco se děje?"

"Chci, abys ihned jela do Glyn Campu. A nejezdi po hlavní silnici - vezmi to kolem jezera." Nechtěl jsem, aby cestou potkala šerifa Jeffersona. "Až tam budeš, začni nakupovat, jako by se nic nedělo. A zpátky se nevracej dřív jak v půl jedné. Uděláš to?"

"Ale proč, Terry? Nepotřebuji nic nakoupit. Dnes odpoledne jedu do Los Angeles..."

"Gildo! Prosím! Tohle je důležité! Něco se stalo! Musíš udělat, co ti říkám! Na nic se mě, prosím, nevyptávej! Ve tři čtvrtě na jednu se s tebou sejdu na křižovatce a všechno ti vysvětlím. Máš s sebou nějaká zavazadla?"

"Ano."

"Tak je nikde nevystavuj. Dej si je do kufru auta. Nikdo nesmí vědět, že jsi od něho odešla. Pojedeš teď okamžitě do Glyn Campu? Až se sejdeme, všechno ti vysvětlím."

"No dobře, ale ničemu nerozumím."

"Sejdeme se ve tři čtvrtě na jednu na křižovatce," zopakoval jsem naposled a zavěsil jsem.

Vyšel jsem na verandu a posadil se tam. Mé nervy byly v jednom ohni. Seděl jsem tam dvacet minut, pokuřoval a snažil se udržet si jasnou hlavu.

Když se na silnici objevilo šerifovo auto, byla to pro mě velká úleva. O dvě minuty později zastavil starý, omlácený ford před chatou.

Jefferson a Doc Mallard vystoupili pomalu po schodech.

"Je tady paní Delaneyová?" zeptal se Jefferson.

"Ne. Asi bude na nákupu v Glyn Campu. Pátek je její obvyklý den."

"Je mrtvý?"

"Řekl bych, že ano. Doc nám to potvrdí." Řekl jsem to úmyslně. Chtěl jsem, aby se Doc stal nyní hlavním aktérem tohoto představení. "Je uvnitř, Docu."

Doc Mallard mi při chůzi připomínal starého, unaveného čápa. Klobouk posunutý do týla, černý redingot pokerového hráče a černé kalhoty, nasoukané do mexických jezdeckých bot, to byl jeho každodenní standard.

"No, synu," obrátil se ke mně, "takže tu máme mrtvolu, hm? No, nebude to naše první, a troufám si říct, že ani poslední. Kdepak je?"

"Tady uvnitř," odpověděl jsem a vedl jsem ho do obýváku. "Našel jsem ho přesně takhle. Zdá se, že se šťoural v televizi, něčeho se dotkl a dostal pecku. Musel být pěkně neopatrný. Ten šroubovák nemá žádnou izolaci. Našel jsem ho u jeho ruky."

Doc se škrábal na sanici a přitom si prohlížel Delaneyho tělo.

"Pořád říkám, že jsou tyhle televize nebezpečné." Pohlédl na Jeffersona. "Neříkal jsem to několikrát, Frede?"

"Jasně, žes říkal, Docu," ujistil ho Jefferson, který stál opřený o dveřní rám s palci zastrčenými za opasek. "Je mrtvý?"

Doc se ohnul a dotkl se Delaneyho krku. Při tom pohybu to v jeho starých kolenou zapraskalo.

"Jasně, mrtvý jak zákon káže."

"Jsi schopen určit, jak dlouho?"

"Tři hodiny, možná víc, určitě ne míň. Posmrtná ztuhlost už je pěkně rozvinutá. Pojď sem, synu, pojď mi ho pomoct otočit."

Nebylo mi zrovna dvakrát dobře, když jsme obraceli Delaneyho tělo na záda. Jeho obličej byl oteklý a promodralý. Rty měl ztuhlé v bolestné grimase, která odhalovala zuby. Vypadal příšerně.

"Usmrtil ho výboj elektrického proudu," prohlásil Doc. "O tom není pochyb. Podívej na tu modravou skvrnu: jednoznačný příznak."

"Jsou někde známky popálení?" zeptal se Jefferson.

Doc prohlédl Delaneyho ruce a zavrtěl hlavou.

"Nejsou, ale to nic neznamená. Ten vozík je kovový. Rána projela rovnoměrně celým tělem. No..." Napřímil se a posunul si klobouk více do týla. "Asi nebudeš chtít pitvu, Frede, vid?" V jeho hlase zazněly obavy. S tím jsem počítal. Věděl jsem, že Doc by už takovou pitvu nezvládl.

"Pokud nemáš nějaké nejasnosti, Docu, mě to takhle stačí," odpověděl Jefferson a tahal si přitom za knírek. "Není proč toho chudáka ještě nechat čtvrtit."

Potom přešel k televizoru a zadíval se na něj.

"Jak se to mohlo stát, synu?" zeptal se mě.

"Když se člověk šťourá v televizi neodizolovaným kovovým šroubovákem, koleduje si o malér," vysvětloval jsem. "Stačí se dotknout čehokoli pod proudem, a je hotovo."

"Bylo tomu aparátu něco?"

"Tuhle je uvolněný spoj," upozornil jsem na závadu, kterou jsem předtím vyrobil.

Jefferson i Doc začli krátkozrace mžourat do televizoru.

"Jak se to mohlo uvolnit?" zeptal se Jefferson.

"Byla to kvapná práce, Delaney na mě strašně pospíchal, protože chtěl vidět ten film s Dempseym. Řekl bych, že když televizi zapnul, zjistil, že nejde zvuk, takže se pokoušel to dát do pořádku beze mě - s tímhle výsledkem."

"On ti, synu, nevolal?"

"Ne."

"Co tě tedy přimělo, abys sem zajel?"

Ve starcových očích nebyla ani stopa po podezření. Pouhá rutinní otázka.

"Od té doby, co jsem mu přístroj dodal, jsem ještě neměl čas se tady stavět," odpověděl jsem. "Dneska jsem byl u pana Hamishe; a když jsem projížděl kolem, napadlo mě, že bych se mohl stavět a zjistit, jak je s televizí spokojený. No, a našel jsem ho tady ležet."

"To musel být docela šok." Jefferson přešel k Delaneymu. "Zavolám sanitku. Měli bychom ho nechat odvézt, než se paní Delaneyová vrátí."

"Pokud mě teď nebudete potřebovat, šerife, mohl bych zajet do Glyn Campu a informovat ji o té nepříjemnosti," navrhl jsem.

"To udělej, synu. Bude to pro ni rána. Zdrž ji mimo, dokud sanitka nebude pryč. Pověz jí, že se tady nějakou chvíli zdržím. Budu si s ní chtít pohovořit. Nemusí se ničeho obávat, ale vyslechnout ji je moje povinnost."

A tak jsem je tam zanechal: dva staré poplety, kteří vděčně přijali scénu tak, jak jsem ji naaranžoval.

S jejich nepodezíravostí a ochotou přijmout vše bez nějakého šťourání jsem právě počítal.

A tak jsem se rozjel za Gildou. Byl jsem si docela jistý, že pokud jsem neudělal nějakou chybu, na kterou by se přišlo později, a tomu jsem nevěřil - jsem na nejlepší cestě, jak se z toho bez problémů dostat.

III.

Gilda už na mě čekala na křižovatce. Seděla v buicku, který odstavila na travnatý pruh vedle silnice. Její obličej byl bledý a zračil v sobě napětí.

Když jsem k ní došel, tiše se mě zeptala: "Co se děje, Terry?"

"Bude to pro tebe šok, Gildo..."

Bezděčně stáhla ruce k hrudníku a v jejím pohledu jsem vyčetl strach.

"Stalo se něco s Jackem?"

"Měl nehodu, Gildo." Položil jsem svou ruku na její. "Je mrtev."

Zavřela oči a obličej jí docela zbělal. Asi sekundu tak vydržela, potom zase otevřela oči a roztřeseným hlasem se zeptala: "Nehoda? Jaká nehoda? Jak -jak zemřel?"

"Usmrtil ho výboj elektrického proudu. Šerif Jefferson a Doc Mallard jsou teď u vás."

"Výboj elektrického proudu?" Její tvář teď zračila vzrušení. "To nechápu."

Oba jsme na chvíli strnuli, když jsme zaslechli vzdálený zvuk blížící se sirény. Pohlédli jsme na silnici. Kolem nás prolétla glyncampská sanitka.

"Šlo o televizor. Uvolnil se v něm přípoj zvuku," vysvětloval jsem. "Strašně se těšil na ten film s Dempseym. Když zjistil, že nejde zvuk, zřejmě se to sám chtěl pokusit opravit. Musel se dotknout něčeho pod proudem a dostal plný zásah. Na tom kovovém vozíku neměl nejmenší šanci."

Náhle si skryla obličej do dlaní a dala se do pláče.

Seděl jsem vedle ní a čekal.

Po několika minutách se sebrala.

"Stejně tomu nerozumím," pronesla roztřeseným hlasem. "Jak tohle všechno vlastně víš? Přece jsi u toho nebyl?"

"Ne, samozřejmě, že ne. Byl jsem u pana Hamishe a na zpáteční cestě jsem projížděl kolem vaší chaty. Chtěl jsem se podívat, jestli je s televizorem všechno v pořádku, a našel jsem ho tam ležet."

Otřela si oči kapesníčkem a zůstala na mě hledět.

"Jel jsi tam, když jsi věděl, že jsem od něj odešla a že na tebe čekám?"

Měl jsem problémy vydržet její pohled.

"Jel jsem prostě okolo," vysvětloval jsem smířlivě. "Konečně jsem mu prodal ten televizor, Gildo, a on mi za něj ještě nezaplatil. Stálo mě to hromadu peněz..."

"Vešel jsi dovnitř a našel ho mrtvého?"

"Ano. Poslouchej, Gildo, nikdo se nesmí dozvědět o tom, že jsi ho chtěla opustit. Proto jsem po tobě chtěl, abys jela do Glyn Campu a nakupovala jako obvykle. Poslechla jsi mě?"

"Ano, ale Terry, já tomu opravdu nerozumím. Jsi si jistý, že ho usmrtila elektrika? Potvrdil to doktor Mallard?"

"Ano. O tom není nejmenších pochyb."

"Tak proč by se nemohli dozvědět, že jsem od něho odešla?"

"Začne vyšetřování příčiny smrti. Koroner se bude vyptávat. Až zjistí, žes od něho odešla, začnou řeči. A nebyla by to žádná legrace. Ani nevíš, co je tohle za klevetivou díru. Mohli by si dokonce začít myslet, že spáchal sebevraždu. Kdyby věděli, žes na mě čekala v mé chatě, spojili by si nás dohromady a dovedeš si představit, co by z toho okamžitě

vzešlo za drby."

"Ale říkal jsi, že to byla nehoda."

"Byla to nehoda, ale mohli by klidně pomýšlet i na sebevraždu."

"Myslím, že se chtěl zabít," prohlásila. "Včera večer jsme měli nechutnou scénu a dnes ráno další. Řekla jsem mu, že od něho odcházím. Je to asi moje chyba. Dohnala jsem ho k tomu činu. Kdybys viděl jeho výraz..."

"Zapomeň na to!" přerušil jsem ji ostře. "Byla to nehoda! Nikoho by nenapadlo spáchat sebevraždu tak, že se bude šťourat v televizi."

"Co vlastně s ní přesně dělal?"

"Snažil se ji uvést do provozu. Musel se něčeho uvnitř dotknout a dostal plnou dávku. Použil neodizolovaný šroubovák a seděl na kovovém vozíku..."

"Ale ne! Jsem si jistá, že tak to nebylo!" Její námitka zněla tak přesvědčivě, že jsem se zhrozil. "Aby se mohl dotknout něčeho nebezpečného, musel by odšroubovat zadní kryt, ne?"

"Ano, a přesně tak to také bylo. Odmontoval zadní kryt. U ruky mu ležel šroubovák."

Zamračila se na mě.

"Tomu prostě nerozumím. Nebyl nikdy manuálně zručný. Ani před tou nehodou. V životě se nic nepokoušel vlastnoručně opravit. Ani ve snu by ho nenapadlo pouštět se do opravy televizoru."

S něčím takovým jsem nepočítal. Pokud by při vyšetřování příčiny smrti takhle vypovídala, mohl by koroner pojmout podezření.

"Prostě chtěl za každou cenu vidět ten film, Gildo. Strašně se na něj těšil."

"Jak to můžeš vědět?" vypálila na mě okamžitě.

Na moment mě vyvedla z konceptu, ale potom jsem zareagoval: "Před několika dny mi volal. Chtěl vědět, jak vyladit programy. Pověděl jsem mu o tom filmu. Prohlásil, že si ho v žádném případě nenechá ujít. Víš, jak byl do bojových filmů udělaný. Věřím, že když přišel na to, že nejde zvuk, odšrouboval zadní kryt a pokoušel se závadu odstranit. Přitom nešťastně přišel o život."

Unaveně pokrčila rameny, pohlédla na mě nevěřícíma očima a zeptala se: "Říkáš, že u něj ležel šroubovák?"

Začínal jsem se potit. S hrůzou jsem si vzpomněl, že krabice s nářadím byla ve spíži na nejhořejším regálu, tedy dobrých sedm stop od podlahy. Sám jsem se musel postavit na špičky, abych tam dosáhl. Uvědomil jsem si, že se tam Delaney, který se nemohl odpoutat od svého vozíku, nikdy nemohl natáhnout. Najednou se objevila trhlina ve scénáři, a pěkně nepříjemná.

"Přesně tak," odpověděl jsem.

"Ale on vůbec nevěděl, kde krabice s nářadím je. Nikdy se o ni nezajímal."

Ale v tu chvíli už jsem popadl druhý dech a překonal paniku, která se mě zmocňovala.

"Gildo, nedělej z toho kdovíjakou záhadu! Televizor se porouchal. On se ho snažil opravit. Začal hledat krabici s nástroji a našel ji. Něčím se mu podařilo si ji sundat, protože jsem ji objevil na podlaze. Zbytečně to celé komplikuješ. Stává se to docela běžně. V novinách se každou chvíli dočteš o hlupácích, kteří si přivodí smrt tím, že se šťourají v rádiu nebo v televizi. Kdokoli, kdo neví, jak přesně tahle zařízení fungují, se může..." Ztichl jsem, protože jsem zjistil, že mě neposlouchá. Zmocnily se mě skutečné obavy. O čem přemýšlí? Podezírá mě, že jsem ho zavraždil?

"Ale není to tak jednoduché," řekla rozechvělým hlasem. "Měli jsme ten nechutný výstup. Řekla jsem mu, že od něho odcházím. S něčím takovým ani ve snu nepočítal. Byl zoufalý a vyvedený z konceptu. Prosil mě, abych zůstala, ale já nemohla; ne po tom, co mi chtěl provést. Je nemožné, že by hned po mém odchodu dostal chuť dívat se na ten bojový film. Jsem si docela jistá, že spáchal sebevraždu."

"Mýlíš se! Nikdo by se nezabíjel takovým pochybným způsobem." Začínalo to být nebezpečné. Pokud se mi ji nepodaří přesvědčit a ona před koronerem vypoví, že si myslí, že Delaney spáchal sebevraždu, bude to zaneseno do protokolu a losangeleská policie se do toho určitě pustí. Sebevražda takovým podivínským způsobem je více než podezřelá. "Opíjel se. Našel jsem u něj láhev whisky a skleničku. Oukej, byl zoufalý a vyvedený z míry, říkáš. Zapnul si televizi, aby přišel na jiné myšlenky. Zjistil, že je porouchaná, rozzlobil se, sehnal si ten šroubovák a pustil se do opravování. Nic neobvyklého u nešťastného opilého muže."

Bezmocně pokrčila rameny.

"Nevěřím, že by něco takového udělal."

"Musí se to uzavřít jako nehoda, Gildo!" zvýšil jsem už hlas.

"Pokud řekneš koronerovi, že si myslíš, že šlo o sebevraždu, dostane se to do novin, takže se my dva octneme v samém středu pěkného skandálu, který nás oba dva může zruinovat!"

"Tak dobře, Terry." Jako by se najednou uvolnila, protože už celá ta záležitost přesahovala meze její odolnosti. "Nedává mi to žádný smysl, ale zřejmě na tom už nezáleží. Ani nemohu uvěřit, že je opravdu mrtvý a já konečně volná."

Hned se mi začalo lépe dýchat.

"Nemáme moc času, Gildo," řekl jsem. "Musíme být opatrní. To, co ti teď řeknu, může znít trochu bláznivě, ale ve skutečnosti jsem k tomu dospěl po zralé úvaze. Mohlo by dojít k vyšetřování. Je nesporné, že o nás dvou nikdo dosud neví. Pokud se to prolákne, jsme v pěkné rejži. Pojmou-li podezření, že nezemřel nešťastnou náhodou, začne tady čmuchat losangeleská policie a ta se bude zajímat, kde jsi byla v době jeho smrti. Je zřejmé, že by bylo krajně nevhodné, abys prohlásila, žes byla u mě v chatě. Musíš proto vypovědět, že jsi odjela do Glyn Campu jako obvykle v devět hodin. Jela jsi po silnici kolem jezera a po cestě jsi píchla pneumatiku. Výměna ti trvala dlouho, protože jsi to ještě nikdy nedělala a kolem nejel nikdo, kdo by ti pomohl. Proto jsi dojela do Glyn Campu až v půl dvanácté."

Viděl jsem, jak ztuhla a jak si mě ustrašeně měří.

"Ale to nemůžu říct - vždyť to není pravda!"

"Nemusíš jim vyprávět nic, dokud se tě nebudou ptát, Gildo," přesvědčoval jsem ji a snažil jsem se to říkat vyrovnaným hlasem. "Ale kdyby se tě ptali, potom jim musíš vyprávět tohle, a to myslím smrtelně vážně! Pokud bys tak neučinila, mohli bychom se oba dva dostat do vážných potíží. Postarám se ti o rezervu, aby všechno na tvém vyprávění sedělo, kdyby si to nějak ověřovali."

"Terry!" Otočila se ke mně, křečovitě mě uchopila za paži a vzhlížela ke mně pohnutým pohledem. "Ty mě děsíš! Zní to, jako bych provedla něco špatného!"

"Nejen ty, ale i já! Oba jsme udělali něco špatného! Byli jsme milenci, Gildo! Cožpak nechápeš, že lidi soucítí s mrzákem? Kdyby se proláklo, že jsme byli milenci ještě před jeho smrtí, myslíš, že by nám někdo věnoval své sympatie? Rozmázli by nás po titulních stránkách všech místních plátků. Snažím se tě ochránit, Gildo! Musíš udělat, co ti říkám!"

Pokrčila rameny.

"No dobře tedy," povzdechla si. "Nemůžu teď ani pořádně myslet, ale poslechnu tě, Terry."

Vystoupil jsem z buicka, obešel ho ke kufru a zkontroloval jsem její rezervu. Byla už použitá a vzorek měla ojetý.

Došel jsem si do dodávky a vybral jsem z brašny s nářadím hřebík a kladivo. Hřebík jsem potom vrazil do kola. Začal z něho okamžitě ucházet vzduch. Zavřel jsem kufr, hodil kladivo zpátky do brašny v dodávce a vrátil jsem se ke Gildě.

"Raději se teď vrať domů," řekl jsem. "Je ti tedy jasné, co máš říct, když se tě budou ptát?"

"Ale ano, Terry, ale nelíbí se mi to ani trošku. Děsí mě to. Jsi si jistý, že musím takhle lhát?"

"Gildo, prosím! Nežádal bych to po tobě, kdybych o tom nebyl přesvědčený. A ještě jedna věc: odteď až do výslechu se sobě musíme pečlivě vyhýbat. Po skončení šetření bys měla odjet do Los Angeles. Najmi si pokoj. Tam se můžeme setkávat. A za pár měsíců se můžeme vzít. Opustíme tenhle okres. Dostaneš jeho peníze a můžeme si pořídit ten obchod." Položil jsem svou ruku na její. "Jsi volná. A zanedlouho budeme spolu."

"Ano."

Zaslechli jsme, jak po silnici přijíždí nějaké auto, a za chvilku kolem nás profrčela sanitka směřující ke Glyn Campu.

Pohlédli jsme jeden na druhého. Gilda byla pěkně bledá. Já se cítil mizerně. Oba jsme dobře věděli, co sanitka vezla.

"Jed tam, Gildo," promluvil jsem. "Jefferson na tebe čeká. A neměj žádné strachy. Jakmile bude šetření u konce, zůstaneme spolu na vždycky."

V tu chvíli jsem tomu opravdu věřil, ale navždycky je pěkně dlouhá doba.

PÁTÁ KAPITOLA

I.

Do své chaty jsem se vrátil až pozdě odpoledne.

Seděl jsem na verandě se sklenkou whisky v ruce a v duchu jsem si rekapituloval události tak, jak se seběhly od půl deváté ráno.

Zavraždil jsem člověka. I když jsem si stále byl jistý, že jsem vypracoval neprůstřelný plán, se kterým vyváznu bez úhony, věděl jsem, že v koutku duše se až do smrti budu trápit tím, jestli jsem někde neudělal chybu, která by mě nakonec prozradila.

Mé myšlenky přerušil zvuk přijíždějícího auta.

Srdce se mi ihned rozbušilo. Vydal jsem se k brance.

Otevřenými vraty vjel šerif Jefferson, vystoupil z vozu a dal se směrem ke mně.

"Hádám, že by vám přišel k duhu nějaký drink," uvítal jsem ho.

"To bych řekl. Byla to dneska zabíračka," odvětil a spolu jsme přešli zahradou do chaty. "Zařizoval jsem šetření příčiny smrti. Joe pozítří nastupuje dovolenou, takže jsme měli naspěch. Podařilo se nám to připravit na zítra. Budeš taky muset svědčit, synu."

"To je v pořádku. Všechno je jasné, ne?" zeptal jsem se a pokynul mu ke křeslu.

"Asi ano." Posadil se. Vypadal unaveně a ustaraně.

Nalil jsem dvě whisky a jednu jsem mu podal.

Zeptal se: "Našel jsi v Glyn Campu paní Delaneyovou?"

"Potkal jsem ji na zpáteční cestě."

Jefferson se zamračil a začal si popotahovat knír. Náhle mě přepadl nepříjemný pocit, že mu něco z toho případu vrtá hlavou.

"Chtěl bych si ujasnit fakta," začal. "Doc je přesvědčen, že to byla nehoda. Co si myslíš ty?"

Z náhlé vlny strachu mi začal běhat mráz po zádech.

Nemohlo to být nic jiného," odvětil jsem, a abych se vyhnul pohledu z očí do očí, otevřel jsem zásuvku stolu a vyndal z ní balíček cigaret.

"Není dobré dělat unáhlené závěry," opáčil Jefferson. "Moudré knihy říkají, že když člověk zemře, musíš zvážit čtyři možnosti: přirozenou smrt, nehodu, sebevraždu a vraždu."

"Byla to evidentně nehoda," trval jsem na svém.

"Jo, určitě to tak vypadá, ale klidně to mohla být i sebevražda."

"Nedovedu si představit člověka, který by se chtěl zabít tak, že se bude šroubovákem vrtat ve vnitřnostech televizoru, vy ano?"

"Je to nepravděpodobné, ale když je člověk vyvedený z míry, nemůžeš nikdy vědět, čeho se od něho dočkáš," pronesl Jefferson pomalu. "Už stárnu. Nechci udělat žádnou chybu. Jsem už v úřadu téměř padesát let. Počítám s tím, že příští rok odstoupím. Policajti v L. A. mě mají na mušce. Myslí si, že jsem příliš starý na takovou práci. Stačí jedna

chybička a ze všech stran se začne ozývat ‚vždyť jsem to říkal*. Nechtěl bych se toho dočkat."

"Nechápu, co vás trápí."

"Považoval jsem to za nehodu, dokud..." Zarazil se, zachmuřil a potom vytáhl svoji dýmku a začal ji nacpávat.

Sledoval jsem ho a náhle jako by se mi přestávalo dostávat dechu.

"Dokud co?" zeptal jsem se přiškrceným hlasem.

"Paní Delaneyová se chystala svého manžela opustit."

Nevím, jak se mi to povedlo, ale zachoval jsem kamenný výraz.

"Opustit? Jak to víte?"

"Jsem od přírody zvědavý. Zatímco jsem v chatě čekal na sanitku, porozhlédl jsem se kolem. Paní Delaneyová si odvezla všechny šaty. Počítám, že když dneska ráno odjela, nehodlala se už vrátit."

To bylo naprosto nečekané a já na něho zůstal dlouho, předlouho zírat.

"Hledte, šerife," vypravil jsem ze sebe konečně, "záleží na tom, jestli spáchal sebevraždu nebo zemřel nešťastnou náhodou? Proč to komplikovat? Jestliže se zavraždil sám, a tomu já ani za mák nevěřím, bude to pro paní Delaneyovou jenom další přítěž. Dovedete si představit, jak o tom lidi budou mluvit. Proč jí to dělat ještě těžší?"

Jefferson bafal ze své dýmky a tvářil se zachmuřeně.

"To všechno je mi jasné, synu, ale je mojí povinností vést protokol jasně a správně. Jak přišla k té modřině na tváři? Připadá mi, že jí někdo musel dát pořádnou petardu, a ten někdo nemohl být nikdo jiný, než její manžel. Z toho usuzuji, že měli rozepři. A to by se mělo prozkoumat blíže. Boos by to zvládl raz dva."

"K čertu s ním!" ulevil jsem si. "Vy jste tady pánem. Řekl bych, že z toho děláte příliš velkou vědu. Opravdu si myslíte, že by se někdo chtěl zabít tak, že bude šťourat šroubovákem v televizoru? Jsem o tom přesvědčený stejně jako Doc: byla to nehoda."

Jefferson pokrčil rameny.

"Možná máš pravdu, synu."

"Provede Doc pitvu?"

"Ne. Jen tak mezi námi, na to on už nestačí. Ale to nevadí. Každý jasně vidí, jak ten chudák zemřel. Vrtá mi spíš hlavou, proč zemřel."

"Zapomeňte na to," chlácholil jsme ho. "Tohle mě tedy určitě netrápí."

Na chvilku se zamyslel a pak přikývl.

"Asi máš pravdu. Ta dívka se mi líbí. Jak říkáš, nemá smysl jí to ještě víc ztěžovat. Pokud ho chtěla opustit, nakonec si to rozmyslela. V tom má plus. Vracela se zpátky, že?"

"Potkal jsem ji na křižovatce. Evidentně jela zpátky."

"No, to potom..." Zřetelně se mu ulevilo. "Nemohla to s ním mít lehké. Třeba se jenom rozčilila. To se ženám stává často."

Dopil svoji whisky, chvilku zíral do podlahy a potom vstal. "No, asi pojedu."

Vypadal znaveně a velmi staře. "Přijedeš na to šetření, synu? Začíná v jedenáct."

"Budu tam."

Vyšli jsme společně do záře zapadajícího slunce a zastavili se až u jeho starého forda.

"Co bude s ní, nevíš?" zeptal se.

Zavrtěl jsem hlavou.

"Zůstalo jí po něm hodně?"

"Ani to nevím, šerife."

Přitom jsem si vzpomněl na těch sto padesát tisíc, o kterých mi povídala. Byla finančně zajištěná, stejně jako já, ale o tom jsem mu nehodlal vyprávět.

"Mno, tak já padám."

Sledoval jsem ho odjíždět a pak jsem se vrátil do chaty.

Chtělo se mi zavolat Gildě, ale věděl jsem, že by to nebylo bezpečné. Zajímalo mě, co dělá a co se jí asi honí hlavou. Měla před sebou osamělou noc, stejně jako já.

Když vás sžírá strach, může být noc se svojí tmou, tichem a samotou opravdu děsivá.

A jelikož jsem měl na svědomí Delaneyho smrt, čekalo mě právě to.

II.

Šetření probíhalo v glyncampské společenské místnosti. V hledišti sedělo jen několik lidí, kteří sem navíc přišli spíše náhodou. V Glyn Campu nebyl Delaney známý, a proto se o jeho smrt nikdo nijak zvlášť nezajímal.

Vešel jsem do síně za pět minut jedenáct. O minutu později vstoupila Gilda. S ní přišel dobře oblečený, mladě vyhlížející chlapík, kterého jsem neznal.

Přišla ke mně a představila mi ho. Byl to George Macklin, Delaneyův právník z Los Angeles.

Mohlo mu být nějakých osmatřicet: menší, kompaktní chlapík s hubeným, ostražitým obličejem a bystrýma tmavýma očima.

Když jsme si potřásali pravicí, řekl: "Tohle by nemělo trvat dlouho. Mluvil jsem s koronerem. Paní Delaneyovou nebude předvolávat."

To bylo pro mě příznivé zjištění. Bál jsem se, že bude Stringer Gildu vyslýchat a že by se mohla nějak nechat nachytat.

V jedenáct vešli šerif Jefferson a Doc Mallard. Pozdravili se s Gildou, pokývli Macklinovi a posadili se.

Koroner Joe Stringer vstoupil a usadil se ke stolu uprostřed místnosti.

Stringer byl obtloustlý malý mužík něco před sedmdesátkou, který rozumu moc nepobral, zato byl důležitost sama.

Zahájil líčení, při kterém nejprve šerif Jefferson vypověděl, jak našel Delaneyho ležet mrtvého před televizorem.

Prohlásil, že nepojal žádné podezření cizího zavinění a že totéž dosvědčí i Doc Mallard. Stringer potom Doca Mallarda povolal.

Doc se posadil do svědeckého křesla a výslech ho evidentně docela bavil.

Vypověděl, že Delaney zemřel následkem elektrického výboje a že je zcela přesvědčen, že šlo o nešťastnou náhodu.

Vypíchl, že Delaney seděl na invalidním vozíku z kovu a že použil kovový šroubovák. Za těchto okolností, pokračoval, pokud se Delaney šroubovákem dotkl čehokoli pod proudem, musel dostat elektrický výboj, který by usmrtil i toho nejzdravějšího člověka.

Joe si při Docově řeči dumlal pero, tvářil se moudře a udělal si pár poznámek. Potom Docovi poděkoval a předvolal mě.

Po jeho první větě jsem věděl, že už mám téměř vyhráno.

"Mohl byste nám vysvětlit, pane Regane, jak k té nehodě došlo?"

Mluví o tom od začátku jako o nehodě. Záleželo už jen na tom, jak vypovím, aby se raménko vah definitivně převážilo.

Přešel jsem ke Stringerovu stolu a načrtl jsem mu plánek televizoru, vysvětlil jsem mu, jak se uvolnil zvukový kabel a jak bylo možné dostat elektrický výboj vstrčením šroubováku dovnitř a dotykem nějakého drátu nebo terminálu pod proudem. Též jsem popsal, jak moc se Delaney těšil na film s Dempseym.

"Stává se to znovu a znovu, pane koronere," uzavřel jsem svoji výpověď. "Lidé si prostě neuvědomují nebezpečí, jakému se vystavují, když se pouštějí do amatérských zásahů do aparátů pod proudem. A skutečnost, že seděl na celokovovém vozíku a používal celokovový neodizolovaný šroubovák, mu neposkytla ani tu nejmenší šanci."

Můj náčrtek to zcela rozštípl. Stringer konečně dostal něco, co si mohl vlastníma očima prohlédnout a pochopit. Viděl jsem, že je spokojen, když mi děkoval za to, že jsem všechno tak objasnil. Když jsem se vracel na své místo, pohlédl Stringer k Georgi Macklinovi a otázal se ho, jestli nechce něco dodat.

Macklin odpověděl negativně, a tím se to uzavřelo.

Stringer oznámil, že Delaney zemřel nešťastnou náhodou a že to v tom smyslu uzavře do protokolu.

Potom vedl dlouhou plamennou řeč o nebezpečích, jimž se vystavují ignoranti, kteří se neopatrně šťourají v rádiích či televizích. Nakonec přešel ke Gildě a vyjevil jí svoji upřímnou soustrast.

Šerif Jefferson, Doc Mallard, Macklin a já jsme Gildu následovali ze síně a zastavili jsme se na ulici rozpálené žhavým sluncem.

"Pokud bych pro vás něco mohl udělat, paní Delaneyová," nabídl se Jefferson, "dejte mi vědět. Rád pomohu."

Gilda mu poděkovala a prohlásila, že se o všechno postará Macklin.

Macklin jí potom řekl, že se zítra odpoledne dostaví do chaty Blue Jay a že s sebou přinese zprávu o finančním stavu. Potřásl si s ní a se mnou rukama a potom odešli společně s Jeffersonem a Docem Mallardem.

Zůstali jsme tedy s Gildou sami.

Konečně jsem se zase cítil dobře. Strach mě opustil. Vyšlo to přesně tak, jak jsem plánoval.

"Už jsme z toho prakticky venku," začal jsem. "Šlo to ještě hladčeji, než jsem myslel. Nepotřebuješ teď s něčím pomoct?"

"Ta televize, Terry. On - on ti za ni ještě nezaplatil, že? Chtěla bych, abys ji odvezl."

"To je v pořádku," odvětil jsem. "Vyzvednu ji pozítří. Nic dalšího?"

Zavrtěla hlavou.

"Pan Macklin se o všechno postará."

Ani jeden z nás nehleděl při tom rozhovoru na druhého. Uvědomoval jsem si, že jsme na hlavní ulici a že by se o nás lidé mohli začít zajímat.

"Co máš teď v plánu, Gildo?"

"Nevím. Záleží na tom, co plánuješ ty. Pověz."

"Nějaký měsíc se musíme od sebe držet stranou. Nejlepší bude, když půjdeš bydlet do nějakého hotelu v Los Angeles. Za měsíc tady uzavřu svoji živnost a přijedu za tebou. Půjdeme - třeba do New Yorku nebo někam jinam a začneme od začátku. Otevřu ten obchod. Až se v Los Angeles usadíš, napiš mi. Netelefonuj."

"Takže se uvidíme pozítří."

"Ano. Budeme si moci trošku déle promluvit."

Pozoroval jsem, jak odchází ke svému buickovi, a potom jsem přešel ulici k místu, kde jsem zaparkoval dodávku. Příčila se mi myšlenka, že odjíždí do chaty sama, ale věděl jsem, že si nemohu dovolit risk"at nějaké klevety.

Bylo horko a já si sáhl do kapsy pro kapesník, abych si otřel čelo. Nahmatal jsem tam ještě nějaké papíry. Vytáhl jsem je a zjistil, že to jsou ony dva dopisy, které mi Hank Fletcher předal pro Delaneyho. Zůstal jsem na ně němě zírat. Úplně jsem na ně zapomněl.

Gilda už nasedala do buicka. Rychle jsem se k ní rozběhl.

"Zapomněl jsem ti dát tyhle dopisy," řekl jsem. "Přišly včera."

Prohlédla si zběžně obálky a pak je zasunula do tašky.

"Díky."

Pohlédli jsme na sebe. Její pomněnkové oči byly bezvýrazné a měly v sobě mračna. Trošku mi dělaly starosti.

Sledoval jsem, jak odjíždí.

Měsíc není koneckonců tak dlouhá doba a potom na nás čeká nový, vzrušující život.

III.

Přijel jsem do chaty Blue Jay, jak jsme se domluvili, abych odvezl televizor.

Když jsem vystoupil z dodávky, Gilda vyšla na verandu. Měla na sobě kovbojskou košili a džíny. Byla bledá a pod očima měla váčky: zřejmě v noci moc nespala.

"Gildo!"

Vyběhl jsem k ní po schodech a chystal jsem se ji obejmout. Její ruce se však zapřely proti mému hrudníku.

"Tady ne,Terry!"

Z jejího pohledu jsem vyčetl, že něco není v pořádku. Pustil jsem ji.

"Co se děje, Gildo?"

Odstoupila ode mě a posadila se.

"Chci si s tebou promluvit."

Usedl jsem naproti ní. Byl jsem zděšený.

"Terry... mám pro tebe špatné zprávy."

"No dobře." Můj hlas zněl chraplavě. "Copak se děje?"

"Žádné peníze nebudou."

Zůstal jsem na ni civět. To bylo to poslední, co bych čekal.

"Žádné peníze?"

"Včera tady byl pan Macklin. Myslel si, že to vím. Od toho úrazu Jack rozhazoval plnými hrstmi. Pan Macklin ho neustále varoval, ale on neposlouchal. Nájem tohohle domu byl nekřesťanský. Nakonec z toho vyplynulo, že nikdy neměl moc, i když mi to tvrdil. Netuším proč. Peníze, které po něm zbyly, ani nepokryjí dluhy, které nadělal. Je mi to líto, Terry, ale tak se věci mají."

To byla pěkně tvrdá rána. Počítal jsem do začátků s Delaneyho penězi.

"Chci, abys věděl, Terry," pokračovala tiše, "že od tebe neočekávám, že se se mnou teď oženíš. Nemám, co ti nabídnout. Je mi jasné, že si neuvážeš na krk ženu, pokud nebudeš mít kapitál na nový začátek. Myslím, že bude lepší, když mě pustíš k vodě."

"Ale ne," odporoval jsem. "Podívej se, Gildo, já tě miluji. Něco vymyslíme. Chci si tě vzít a vezmu si tě. Znamená to, že budeme muset čekat o něco déle, ale to je všechno. Tady se vzít nemůžeme. Spustili bychom kolem sebe mnoho pomluv a dohadů. Z toho vyplývá, že si budu muset najít opět práci u nějaké firmy. To by mi nevadilo, ale v začátcích se budeme muset trochu víc ohánět. Jestli to nevadí tobě, pak mně také ne."

Zachmuřeně pokrčila rameny.

"Nemusíš to dělat, Terry. Já se o sebe mohu postarat sama."

Povstal jsem a klekl si k ní. Vzal jsem její ruce do svých.

"Já tě chci, miláčku. Možná je to takhle lepší. Trápila mě představa, že budu žít z jeho peněz. Pokud to se mnou budeš ochotna zkusit, beru tě všemi deseti."

Dala se do pláče a odvrátila se ode mě.

Byl to pěkný zvrat, ale konečně byla volná a já ji mohl mít, což byl vlastně důvod, proč jsem Delaneyho zavraždil.

Když se utišila, řekla: "Stále uvažuji o tom, jestli se nezabil sám. Jestli to opravdu byla jen nehoda. Myslíš, že tu věc spáchal, aby pokryl své dluhy?"

Poslouchal jsem ji jen napůl, ale její poslední slova jsem zaregistroval a prudce jsem se opět přenesl do reality.

"Aby pokryl své dluhy - co tím chceš říct?"

"Uzavřel pojistku."

Ztuhl jsem. Srdce se mi rozbušilo.

"Pojistku? Jakou pojistku?"

"Neměla jsem ještě čas ti to povědět. Byl pojištěný. Pan Macklin mi to včera sdělil. Sama jsem o tom nevěděla. Jeden z těch dopisů, cos mi předal, obsahoval pojistnou smlouvu. Pojistil si ten televizor. Pan Macklin tvrdí, že smlouva obsahuje klauzuli, která pojišťuje vlastníka pro případ úmrtí způsobeného nehodou televizoru. Je si celkem jistý, že ty peníze od pojišťovny získá. Dělalo by to pět tisíc dolarů. Pokrylo by to všechny Jackovy dluhy a ještě by mi zbylo něco do začátků, než bych si našla práci."

Kdyby mě udeřila do obličeje, nebyl bych tak otřesený. Srdce jako by mi každou chvíli chtělo vyskočit z krku a žaludek se mi krutě svíral.

"Nevěděl jsem, že ten televizor pojistil," řekl jsem a můj hlas jako by mi k uším přicházel z nesmírné dálky.

"Těsně poté, co jsi televizi přivezl," vysvětlovala Gilda, "se tady stavěl nějaký mladý muž. Myslím, že říkal, že se jmenuje Lawson. Přesvědčil Jacka, aby tu pojistku uzavřel."

Vzpomněl jsem si, že Delaneyho jméno bylo na seznamu, který jsem Lawsonovi poskytl.

"Ale ta se vztahovala jen na aparát. Tvůj manžel přece nebyl pojištěný proti nehodě, ne?"

"Zřejmě ano. Alespoň to tvrdí pan Macklin. Říká, že je podle smlouvy vlastník tohoto televizoru pojištěn proti nehodě."

Najednou jako by ze mě vysál všechen život.

"Na pět tisíc dolarů?"

"Ano."

Celý svět se se mnou v tu chvíli otřásl. Zmocnil se mě takový strach, že jsem se nebyl schopen ani pohnout.

To znamená vyšetřování. Znal jsem toho dost o pojišťovnách, abych si dobře uvědomil, že nepřijmou Delaneyho smrt tak, jak ji přijali šerif Jefferson a Doc Mallard. Nedají z ruky ani cent - natož pět tisíc dolarů - dokud si nebudou absolutně jistí, že musí.

Můj plán a můj život se kvůli této nečekané skutečnosti dostaly do vážného nebezpečí.

"Mohlo by dojít k vyšetřování, Gildo," vzmohl jsem se k odpovědi. "Stojí to vůbec za to? Možná by bylo lepší

odškodné vůbec nevymáhat."

Šlehla po mně pohledem.

"Ale vždyť je to pět tisíc dolarů! A mám nezaplacené účty na tři tisíce. Samozřejmě, že o odškodné musím zažádat."

"Tihle pojišťováčtí detektivové se ve všem pěkně rýpají," pokračoval jsem a snažil jsem se nedat najevo, jaký mám strach. "Mohli by se také dozvědět o tom, co bylo mezi námi."

"A jak? Bude jim stačit stanovení příčiny smrti a podepsaný úmrtní list. Pan Macklin to říkal. Nemohou se z placení vykroutit."

"Nebuď si tím tak jistá. Slyšel jsem, čeho jsou některé pojišťovny schopné. Mohou se také pokusit prokázat, že spáchal sebevraždu. Potom by ti nedali ani cent. Stačí jim pro to jeden dobrý důvod a když zjistí, že mu došly všechny peníze, že jsme ho spolu podváděli a že ses ho chystala opustit, nemohou si už přát nic lepšího."

"Ty přeháníš!"

"Nepřeháním!" Nebyl jsem už schopen udržet své vzrušení. "Jestli pojmou jen slabounké podezření, že jsme milenci, pustí se do nás jako smečka vlků! Nepodceňuj je! Netvrdím, že by se jim to za každou cenu muselo podařit, ale přinutí tě si jejich peníze vysoudit. Poštvou na tebe přitom nějakého mazaného právníka, který z tebe všechno vytáhne a mě si pozvou k soudu také. Rozmažou nás po prvních stránkách všech místních novin a budeme odkecaní!"

Hleděla na mě, jako bych se byl zbláznil.

"Ty mě děsíš. Nevíš snad o tom víc, než jsi mi řekl?"

"Jistěže ne. Jen tě varuji, co by se mohlo stát. Nechce se ti opravdu tu pojistku pustit k vodě?"

"Zeptám se pana Macklina. Myslím, že už ji má teď před sebou.

Řekl, že se na ni vrhne, jakmile se dostane zpátky do své kanceláře. Mám mu zavolat?"

Zaváhal jsem. Pokud už Macklin o odškodné zažádal, bylo by osudné jednou podanou žádost rušit. Tím by se podezření okamžitě zaostřilo naším směrem.

"Ne," rozhodl jsem se nakonec. "Nech to plavat. Třeba to nebude vadit. Třeba, jak říkáš, nebudou dělat žádné problémy."

"A jsi si jistý, žes mi řekl všechno, co víš o Jackově smrti?" zeptala se. "Děláš mi starosti. Mám pocit, jako bych se něčím provinila."

"Pro lidi tady kolem jsme se ty i já provinili," odvětil jsem a vyhnul jsem se přímému pohledu na ni. "Provinili jsme se tím, že jsme se do sebe zamilovali. Gildo, nesmíme se teď stýkat, dokud se nedořeší ta záležitost s pojišťovnou. Ani v Los Angeles se nemůžeme vídat. Rozumíš? Dá se čekat, že jakmile zažádáš o odškodnění, pověsí na tebe pojišťovna své detektivy. Pokud by nás spolu načapali, mohli by z toho vyvodit velmi nepříjemné závěry."

"Ale miláčku, tomu opravdu nerozumím," divila se Gilda a v jejím hlase zazněl neklid. "Čeho bychom se měli obávat?"

"Snažím se tě uchránit publicity na titulních stranách novin. Pojišťovna by mohla naši vzájemnou náklonnost využít při sporu o pojistku."

Bezmocně rozhodila rukama.

"Tak dobře. Nemohu tomu stále uvěřit, ale jestli to tak chceš, nedá se nic dělat. Neuvidíme se, dokud nebude vyřešená pojistka, je to tak?"

"Ano. Mrzí mě to, Gildo, ale je to důležité." Povstal jsem. "Třeba ti to tak teď nepřipadá, ale pokud se o nás dvou tihle lidé dozví, rychle poznáš, o co mi šlo." Pomalu jsem se otočil k odchodu. "Vezmu televizi a raději odsud vypadnu. Někdo by nás tady mohl přistihnout spolu."

"Pan Macklin říkal, že tu musí televizor zůstat, dokud si ho lidé od pojišťovny nepřijdou prohlédnout."

Další tvrdá rána.

"Ah, ano - zapomněl jsem. Tak dobře. A Gildo, jakmile se v Los Angeles ubytuješ, napiš mi. Nevěřím té telefonistce. Často poslouchá hovory. Budeme v písemném spojení, ale jinak se nesmíme spolu setkávat."

"Tak dobře, Terry."

Rozloučil jsem se s ní a v tom strachu jsem ji dokonce zapomněl políbit.

ŠESTÁ KAPITOLA

I.

Další čtyři dny se nic nedělo.

Pres den to nebylo tak zlé, protože jsem měl celkem dost práce, ale noci opravdu stály za to.

Pátého rána jsem dostal dopis od Gildy.

Psala, že už je v Los Angeles, bydlí v penziónu a zatím se neúspěšně pokouší sehnat práci. Dále mě informovala, že je Macklin v kontaktu s pojišťovnou a ta že vysílá svého člověka, aby se podíval na Dělaneyho televizor. Agent přijede v sobotu ráno - tedy zítra. Žádala mě, jestli bych mohl být v jedenáct v Blue Jay, abych mu aparát ukázal. Klíč nechala pod rohožkou.

Následujícího rána jsem přijel do Blue Jay přesně v jedenáct.

O pár minut později jsem zaslechl přijíždějící auto a vyšel jsem na verandu. Byl jsem nervózní, v krku jsem měl sucho a v žaludku jsem cítil nepříjemný prázdný a mrazivý pocit.

Po silnici se vyšplhal nablýskaný packard se sklápěcí střechou a zastavil vedle mé dodávky.

Za volantem seděl asi třiatřicetiletý tmavý muž se širokými rameny a opáleným nehezkým, ale veselým obličejem. Vystoupil a vyšel po schodech na verandu.

"Vy jste pan Regan?"

"Ano."

Nabídl mi svoji pravici.

"Těší mě, že vás poznávám. Já jsem Steve Harmas z National Fidelity. Víte, oč jde? Právník paní Delaneyové mě informoval, že mi předvedete aparát, u kterého došlo k té nehodě."

No, alespoň tomu říká nehoda, pomyslel jsem si.

Zavedl jsem ho do obýváku.

"Tak, tady to máme," řekl jsem a pokynul na televizor.

Mrkl ledabyle tím směrem, potom se posadil a naznačil mi pohybem, abych si také sedl.

"Tahle žádost o odškodnění způsobila v našem hnízdě velký rozruch," začal. "Vyvolala takový šrumec, že kdybyste se pečlivě zaposlouchal, určitě byste ho slyšel až sem."

"Jak to? Co se vám nezdá?"

"Naše odškodňovací oddělení vede nějaký Maddox," vysvětloval Harmas. "Je to skutečný ďábel. Kdykoli přijde nějaká žádost, prozkoumá ji jako vejce snesené před několika lety. Když se mu nějaká nezdá, ani nečeká, až pukne skořápka, a už je přesvědčený, že má vejce zkažený obsah. Každá žádost se posuzuje tímto způsobem. Za rok jich obdržíme nějakých dvacet třicet tisíc. Dvě procenta z nich nebo možná ještě méně je jich špatných a Maddox to vždycky vyčmuchá ještě dlouho předtím, než se na případ podívá některý z našich supermanů. Pracuje instinktivně a ještě se nikdy nespletl." S ospalým výrazem se na mě zakřenil. "Až jednou nadejde den, kdy se splete, jak já mu to omlátím o čumák!"

Seděl jsem a naslouchal s kamennou tváří.

"Co je tedy na této žádosti podezřelého?" zeptal jsem se.

"Maddox uvažuje takhle: od té doby, co jsme začali prodávat pojistky na televizory, jsme jich získali asi dvacet tisíc. A naše záznamy ukazují, že jsme ještě nikdy nemuseli vyplatit odškodné na základě klauzule o osobní nehodě vlastníka." Zakřenil se. "Mezi námi: hoši, kteří propočítávali rizika této konkrétní smlouvy tam tu klauzuli nacpali proto, aby byla pojistka atraktivnější a lépe se prodávala. Vůbec nepočítáme, že bychom někdy v tomto ohledu měli něco platit."

"Zdá se však, že tentokrát k tomu dojde," namítl jsem.

Pokrčil rameny.

"Možná máte pravdu. Přesto však chápu Maddoxův přístup. Najednou se stane událost s pravděpodobností dvacet tisíc ku jedné. To by bylo oukej, kdyby všechno okolo vypadalo normálně. Ale není tomu tak. Pojistka je teprve pět dní stará a ten hošan, co ji uzavřel, je pod drnem ještě dřív, než k nám žádost dorazila, a zahrabali ho bez pitvy. Tak po tomhle by skočil i ten nejpitomější pojišťovák jako hladověj pes. Co to udělalo s Maddoxem - snad radši ani nechtějte vědět."

"Když se na to podíváme takhle, tak na tom něco může být," uznal jsem.

Harmas se zasmál.

"Podle Maddoxe bude tohle jeden z největších světových přehmatů všech dob. Měl byste ho slyšet, když mi volal. Člověče! Ten tu linku málem zavařil!" Potom vstal a přešel k televizoru. Otevřel skříňku a prohlédl si magnetofon a gramofon.

"Hm, to je třída. Vy se ve svém oboru vyznáte, pane Regane."

Neodpověděl jsem na to nic.

"To vy jste objevil tělo?"

"Přesně tak."

"Jo. Četl jsem koronerův protokol. Zvukový přípoj se uvolnil, Delaney to zkoušel spravit, dotkl se dvou terminálů a bylo to. Je to tak?"

"Tak to bylo."

Sedl si na bobek a zahleděl se do útrob televizoru.

"Kterých terminálů se dotkl?"

Přisedl jsem vedle něj a ukázal mu je.

"Šťoural se tam neodizolovaným šroubovákem?"

"Jo. Našel jsem ho ležet vedle něj."

Harmas vstal.

"On byl od pasu dolů ochrnutý? Je to tak, že? A jezdil na invalidním křesle?" pokynul palcem směrem, kde stál Delaneyho vozík.

"Ano."

"Dost nepříjemné pro jeho ženu. Co jsem tak slyšel, je to asi pěkná šťabajzna." Naznačil ve vzduchu ladné křivky. "Všechno na správném místě a ve správné kvalitě."

Neříkal jsem nic, ale byl jsem ve střehu.

"Viděl jste ji někdy?"

"Ano."

"Dalo by se říci, že spolu Delaneyovi vycházeli?"

"Co to má co společného s tím televizorem?" nemohl jsem si odpustit podrážděnou odpověď. "Mám haldu práce. Paní Delaneyová mě požádala, abych vám ukázal tuhle televizi. No, viděl jste ji, takže můžu zase jít."

Vrátil se zase do klubovky a usadil se.

"No tak, no tak," chlácholil mě. "Samozřejmě od vás nečekám, že budete se mnou mařit čas jen tak. Vy jste postavil tenhle televizor, objevil jste mrtvé tělo a znáte místní poměry. Co takhle když vám zaplatíme deset babek za den jako

technickému poradci?"

Zaváhal jsem, ale uvědomil jsem si, že kdybych odmítl, klidně si sežene někoho jiného. Avšak když to vezmu, budu přímo u vyšetřování a budu moci sledovat, kudy se ubírá.

"To je férovka," souhlasil jsem. "Deset babek za den."

Vytáhl dvě desetidolarovky, zmuchlal je do kuličky a hodil mi je do klína.

"Nevíte tedy, zda spolu Delaneyovi vycházeli?" opakoval svoji otázku.

"Pokud vím, tak ano," odvětil jsem, "ale mockrát jsem je spolu neviděl."

Uvažoval jsem o tom, jestli by nemohl přijít na to, že jsme byli s Gildou v té italské restauraci. S trochou štěstí se v tom tolik hrabat nebude.

Pěknou chvíli soustředěně hleděl na televizor a potom řekl: "Udělejte pro mě něco, prosím. Našroubujte tam ten kryt."

"Ano, jistě."

Přišel jsem k televizoru, nasadil jsem na něj kryt a přišrouboval ho.

Harmas mě zachmuřeně sledoval.

"Mohl byste se posadit do toho vozíku?"

Ztuhl jsem a srdce se mi rozbušilo.

"K čemu to bude dobré?"

"Jsem línej člověk," zašklebil se. "Když si můžu dovolit někomu zaplatit, aby za mě něco udělal, neváhám ani vteřinu."

Přešel jsem tedy k vozíku a posadil se do něj. Úplně mi začal běhat mráz po zádech, když jsem si uvědomil, že na něm Delaney strávil čtyři roky svého života.

"Mohl byste teď přijet k tomu televizoru a sejmout z něho zadní kryt, aniž byste se zvedl - tak, jak to musel udělat Delaney?"

Teprve když jsem odšrouboval dva vrchní fixovací šroubky, došlo mi to.

Náhle jsem si uvědomil, že takto vsedě je nemožné, abych dosáhl na spodní šrouby!

Jelikož jsem k nim nemohl, bylo zřejmé, že ani Delaney na ně nemohl dosáhnout, aby sejmul zadní kryt.

Pokud však neodklopil zadní kryt, nemohl si neopatrně způsobit smrt výbojem elektrického proudu!

Takže osudná chyba v plánu!

Má dokonalá vražda se hroutí jako domeček z karet!

Zalil mě studený pot.

II.

Několik dlouhých, mučivých momentů jsem zůstal nehybně sedět a zírat na spodní dva šroubky. Věděl jsem, že mě Harmas pozoruje. Uvědomil jsem si také, že je dost chytrý na to, aby si okamžitě uvědomil, že na ty šroubky nemůže z velkého invalidního vozíku nikdo dosáhnout.

Musel jsem něco udělat.

Posunul jsem se dopředu a sesunul jsem nohy z opěrek na podlahu, čímž jsem v předklonu na spodní šroubky tak tak dosáhl. Když jsem je začal přišroubovávat, Harmas mě ostře zarazil: "Počkejte!"

Tón jeho hlasu mě polekal, ale podařilo se mi zachovat klid. Ohlédl jsem se na něj.

Mezitím povstal a nyní upřeně hleděl na televizor.

"To je zajímavé," řekl. "Delaney byl od pasu dolů ochrnutý. Na ty šroubky nemohl dosáhnout."

"Proč ne?"

"Podívejte se, jak teď sedíte. Ochrnutý člověk takové polohy není schopen."

"Ale musel to tak nějak udělat," namítl jsem přidušeně.

V duchu jsem se proklínal za to, že jsem spodní šroubky umístil tak nešťastně a neuvědomil si, že na ně Delaney nemůže dosáhnout. Když jsem sejmul zadní kryt, musel jsem si před televizorem sednout na bobek: jediný způsob, jak to provést.

"No, jestli je opravdu odšrouboval, musel mít paže jako gorila," poznamenal Harmas. "Počkejte, zkusím to sám. Pusťte mě na ten vozík."

Vstal jsem a odstoupil jsem, abych ho mohl sledovat, jak se snaží na šroubky dosáhnout. Podařilo se mu to, teprve když se posunul až na samý okraj invalidního křesla, sundal nohy z opory a notně se předklonil.

Chvilku zůstal v křesle zadumaně sedět a potom řekl: "Jestli si to dobře pamatuji, Delaney si šroubovák vzal odněkud ze spíže. Víte, kde to je?"

"Na chodbě: první dveře vpravo."

"Pojdme se tam podívat."

Zůstal na vozíku a odcestoval s ním na chodbu a do spíže. Otevřel dveře a vmanévroval dovnitř.

Tiše jsem ho sledoval a proklínal sám sebe, jak jsem mohl být takový hlupák a myslet si, že jsem zosnoval dokonalou vraždu!

"Kde mají tu krabici s nářadím?"

"Na vrchním regálu. Delaney si ji podal pomocí hole. Našel jsem krabici na podlaze."

"Kde je ta hůl?"

Podal jsem mu ji.

Natáhl se s ní, zachytil koncem hole krabici s nářadím a shodil ji z regálu. S velkým rachotem se nástroje rozsypaly všude kolem.

Předklonil se, aby sebral šroubovák, ale nedosáhl na něj. Invalidní křeslo se svými vysokými koly mu absolutně

znemožňovalo sebrat něco z podlahy.

Pohlédl na mě.

"No, tenhleten chlápek měl asi skutečně gumové ruce."

Neodpověděl jsem mu na to nic. Nemohl jsem. Abych zakryl své rozpaky, zapálil jsem si cigaretu. Čekal jsem na jeho další tah.

Vstal z vozíku, dostrkal ho zpátky do obýváku a přitom si něco mumlal pod vousy.

Následoval jsem ho a bylo mi opravdu mizerně.

V obýváku se posadil do jednoho z křesel.

"Rád bych si tu scénu ještě probral," začal. "Vy jste ho našel. Když jste vstoupil sem do místnosti - co jste viděl?"

"Křeslo bylo několik stop před televizorem a Delaney ležel před ním tváří k zemi. U ruky měl ten šroubovák."

"Takže spadl z křesla na podlahu?"

"Ano."

"Co jste potom udělal?"

"Všiml jsem si, že je zadní kryt z televizoru dole a uvědomil jsem si, že musel dostat zásah elektrickým proudem. Vytáhl jsem kabel ze sítě a potom jsem prohlédl Delaneyho, jestli bych mu ještě nějak nemohl pomoci, ale byl mrtev."

"Jak jste to zjistil?"

"Byl studený a začínal tuhnout."

"Jste si jistý, že byl studený?"

"Ano: proto jsem usoudil, že je mrtvý."

"A co dál?"

"Zavolal jsem šerifovi Jeffersonovi a on přijel s Docem Mallardem. Doc stanovil dobu smrti asi na devět patnáct."

"Rozhodl podle posmrtné ztuhlosti a teploty těla?"

"Myslím, že ano."

"Oukej." Zvedl se z křesla. "Myslím, že jsem v tuto chvíli viděl všechno, co jsem chtěl. Nechtě, prosím, ten televizor zatím tak, jak je. Budu si ho chtít prohlédnout ještě jednou." Přešel k oknu a zahleděl se ven. "Je to skoro k neuvěření, ale Maddox se snad nikdy nesplete. Něco tady skřípe. To nakonec vidíte sám. Zatracenej Maddox! Jak já bych ho rád jednou vyhmát!"

Neříkal jsem nic. Jako by ze mě vyprchal všechen život.

"No, asi se tady ještě trošku porozhlédnu." Napřáhl ruku k pozdravu. "Ozvu se vám. Jak se s vámi můžu spojit?"

Dal jsem mu telefonní číslo a sledoval jsem ho, jak si ho zapisuje na zadní stranu obálky.

Zeptal jsem se: "Vy si myslíte, že na té žádosti o odškodnění něco nehraje?"

Vesele se na mě usmál.

"Zamyslete se nad tím. Víte tolik, co já. Ten muž byl ochrnutý. Nemohl na ty šroubky dosáhnout. Nemohl zvednout šroubovák z podlahy. Byl chladný jako led, když jste ho našel, přestože byl mrtvý teprve tři hodiny za velmi teplého dne, když ještě předtím dostal pořádnou elektrickou slupku. Několik dní před smrtí uzavřel pojistku. Jeho žena má teď díky způsobu jeho smrti kasírovat pět tisíc babek. Možná se to všechno stalo tak, jak se zatím říká. Já nevím." Poklepal mi lehce na hrudník. "My kluci pojišťovácký prostě hned jdeme po všem, co nehraje. Budu tady ještě čmuchat a uvidím, jestli nevyčmuchám ještě něco dalšího. Potom budu vědět, jestli je tahle žádost o odškodnění regulérní nebo ne. Třeba jenom mařím čas, ale za to jsem placený. Mějte se," a za lehkého pokyvování hlavou odkráčel ke svému pěknému, nablýskanému packardu.

Sledoval jsem ho, jak odjíždí, a potom jsem se pomalu vrátil do obýváku.

Tohle je nepěkný začátek, říkal jsem si, ale neznamená to, že by mohl dokázat, že byl Delaney zavražděn. To by zdaleka nebylo tak jednoduché. Můj plán sice nakonec nebyl stoprocentně neprůstřelný, ale ani po dnešním ostřelování moc nepovolil.

Nějakou dobu jsem tam seděl, kouřil a uvažoval.

Usoudil jsem, že hodně záleží na tom, aby se Harmas nedozvěděl o mém poměru s Gildou. Pokud by na to přišel, měl by hned motiv: žena, chromý manžel, milenec a pětitisícová pojistka. Perfektní scénář pro vraždu.

Musím ještě jednou varovat Gildu, aby se držela výpovědi, jak jsem řekl: že jela do Glyn Campu, cestou píchla a zdržela se výměnou pneumatiky.

Rozhodl jsem se, že zajedu do Los Angeles a zavolám jí z budky.

Dorazil jsem tam krátce po čtvrté hodině. Z automatu jsem vytočil její číslo, ale nikdo nezvedal telefon. Usoudil jsem, že asi hledá práci. Tak jsem se poflakoval po městě a čas od času jsem to zkoušel znovu. Dovolal jsem se až před sedmou.

Netroufal jsem si nic riskovat. Podle současného vývoje událostí jí už mohli klidně napíchnout linku.

"Gildo: ne vyslovuj mé jméno," začal jsem. "Dobře mě poslouchej. Volám ti z budky, číslo 55781. Chci po tobě, aby sis taky našla telefonní automat a zavolala mi na tohle číslo. Budu čekat. Je to naléhavé."

"Ale proč nemůžeme mluvit teď hned?"

"Tímhle telefonem ne. Pospěš si, prosím. Máš to číslo?"

"Mám."

"Budu čekat," a zavěsil jsem.

Čekal jsem v budce deset minut, kouřil a potil jsem se v té dusné atmosféře. Nakonec telefon zazvonil a já zvedl sluchátko.

"Gilda?"

"Ano. Co se děje, Terry?"

"Lidé od pojišťovny se dali do vyšetřování, jak jsem čekal," vysvětloval jsem. "Způsob jeho smrti se jim nezdá. Musíme být opatrní. Myslím, že tě sledují, Gildo. Teď prosím poslouchej..."

"Terry! O čem to mluvíš? Proč by mělo vadit, že mě sledují? Nemám, za co se stydět! Ty přede mnou něco tajíš! Mám ten pocit od té doby, co Jack zemřel. Musím vědět, co to je!"

"Musíme být jenom opatrní, aby nezjistili to o nás, Gildo... to je všechno."

"Musím tě vidět, Terry!"

"Ne! Myslím, že tě sledují. Kdyby nás spatřili pohromadě, nebudou už potřebovat nic víc. Nemůžeme se ještě sejít."

"Ale já se s tebou chci setkat, Terry! Ještě dnes večer!"

"Mohou tě sledovat, Gildo," rozmlouval jsem jí to. "Kdyby nás zahlédli spolu..."

"Kde jsi teď?"

"Dragstór na rohu Figuroa a Florence."

"Počkej na mě venku. Přijedu tam asi za hodinu v buicku."

"Ale poslouchej, Gildo..."

"Bude to v pořádku," přerušila mě netrpělivě. "Ujistím se, že mě nikdo nesleduje," a zavěsila.

Bylo to nekonečné čekání.

Něco po půl osmé jsem vyšel z dragstóru a zůstal stát na temné ulici. Nejraději bych jel domů, ale tušil jsem, že kdybych se s ní nesetkal teď, mohla by za mnou přijet do chaty, a to by bylo osudné.

O deset minut později zabočil k obrubníku buick. Přeběhl jsem k němu, rychle otevřel dveře a vklouzl jsem vedle ní. Vyjela s buickem zpět do hustého provozu.

Nikdo z nás nic neříkal.

Po chvíli jsem se ohlédl po mračnu reflektorů aut, která jela za námi.

"Nikdo nás nesleduje," řekla Gilda. "Zkontrolovala jsem to."

"Oni jsou mistři ve..."

"Nikdo nás nesleduje!" vyštěkla na mě.

Na takový tón jsem od ní nebyl zvyklý, takže jsem se na ni okamžitě otočil.

V míjejících světlech lamp veřejného osvětlení měla bledou barvu a nečitelný výraz. Hleděla před sebe a věnovala se preciznímu řízení svého velkého vozu. Každou chvíli plynulým pohybem sešlápla plyn, abychom postoupili dopředu před nějaké pomalejší auto.

Jeli jsme tak nějakých dvacet minut, potom jsme opustili Los Angeles a po dálnici jsme mířili dál.

Stále jsme byli zticha.

Za dalších dvacet minut jsme vyjeli na vedlejší silnici a po ní jsme se za pár minut velmi svižné jízdy dostali až na jedno z těch odpočívadel, která jsou plánovaná cíleně pro milenecké párky nebo pro turisty, kteří sem přijedou přehlížet Los Angeles.

Když zatáhla ruční brzdu, ohlédl jsem se po té dlouhé, klikaté silnici, ale nezdálo se, že by za námi někdo jel. Pod námi se míhaly tisíce reflektorů čilé losangeleské dopravy.

Gilda se na svém sedadle otočila přímo na mě.

"Z čeho jsi tak vystrašený, Terry?"

"Nejsem vystrašený," bránil jsem se opatrně. "Dávám si jen pozor. Ta žádost o vyplacení pojistného byla chyba. Pojišťovací agent zkoumal ten televizor a pojal podezření, že v té záležitosti není něco v pořádku."

"Podle čeho tak usuzuje?"

"Je skoro nemožné, že by byl tvůj manžel schopen sejmout zadní kryt skříňky. Ze svého invalidního vozíku nemohl dosáhnout na spodní šroubky."

"Vždyť jsem ti to říkala: jsem si docela jistá, že to také neudělal. Něco takového prostě nikdy nedělal. Tos tvrdil jen ty."

"Ale jistěže to udělal! Když jsem tam přijel, kryt byl odšroubovaný..."

"Myslím, že bude nejlepší, když řekneme panu Macklinovi, aby tu žádost stáhl zpátky. Bez těch peněz se obejdu. Prodám všechno. To by mělo stačit na pokrytí všech dluhů."

Ztuhl jsem.

"Teď už to nesmíš vzít zpátky!"

"Proč ne?"

"Jakmile se jednou žádost podá, musí se nechat projednat, jinak bude pojišťovna tušit podvod. Usoudí, žes žádost vzala zpět, protože jsi ztratila nervy. Kdybys ji teď stáhla, určitě o tom zpraví losangeleskou policii."

"A proč by mi měla policie vadit? Nemám, co skrývat!"

"Ale máš! Mohli by se dozvědět o nás dvou!"

"A co když?"

Pomalu, dlouze jsem se nadechl. Zastrčil jsem si obě pěsti mezi kolena a tvrdě je sevřel.

"Už jsme to všechno probírali, Gildo. Musíme být opatrní."

"Proto jsi po mně chtěl, abych volala z budky?"

"Ano. Nevěřím těmhle pojišťovákům. Mohli ti klidně napíchnout linku."

Náhle se na mě s lesknoucíma očima prudce otočila.

"Řekni mi pravdu!"

"Jak to myslíš?"

"To nebyla nehoda, vid? Něco přede mnou skrýváš. Musíš mi to říct!"

Začal jsem vykládat, že to byla nehoda, ale zarazil jsem se. Najednou jsem cítil, že jí už dál nejsem schopen lhát.

Miloval jsem ji. Nelze lhát ženě, která pro vás znamená tolik, jako Gilda pro mě. Věděl jsem, že se mi to může stát osudným, ale nemohl jsem si pomoci.

"Ne, Gildo: nebyla to nehoda." Začal jsem se třást. "Já jsem ho zabil."

Zalapala po dechu a odtáhla se ode mě.

"Tys ho zabil?"

"Musel jsem se pomátnout," vysvětloval jsem. "Nemohl jsem se smířit s myšlenkou, že k němu budeš upoutaná, dokud nezemře - a tak jsem ho zabil."

Zůstala nehybně sedět. Slyšel jsem její zrychlený, nepravidelný dech.

"Udělal jsem to z lásky k tobě, Gildo," pokračoval jsem. "Pokud budu mít štěstí, nepřijdou na to. Pevně věřím, že budeme za pár měsíců moci odtud vypadnout a začít spolu nový život."

Vtáhla ramena, jako by jí byla zima.

"Jak jsi to udělal?"

Pověděl jsem jí to.

Nic jsem nezatajil. Vyprávěl jsem jí celou tu morbidní historii.

Seděla nehybně v koutku vozu s rukama v klíně a zírala domoci, osvětlené jen měsíčním svitem. Její obrovské pomněnkové oči byly doširoka rozevřené a bez výrazné.

"Kdyby jen nebylo té zatracené pojistky," postěžoval jsem si, "nemusel bych se ničeho bát. Ale teď... Nevím. Řekl bych, že Harmas něco tuší. Proto se nesmíme stýkat, dokud to nebude všechno vyjasněné."

"Co tedy chceš, abych udělala?"

Její hlas byl chladný a monotónní.

"Chci, aby ses držela výpovědi, kterou jsi říkala Jeffersonovi," řekl jsem. "To je všechno. Harmas se tě může vyptávat. Pokud pojme jen nepatrné podezření, že jsme spolu něco měli, jsme v maléru. Musíme se sobě vyhýbat, dokud se ta věc s pojistkou nevyřeší."

"Spíš ty budeš v maléru, ne? Když já povím pravdu, nemám se čeho bát."

Měla samozřejmě pravdu, ale já na ni jen bezhlesně zůstal zírat.

"No tak dobře: budu kvůli tobě lhát. Vypovím tak, jak chceš." Několik sekund hleděla skrz přední sklo a potom tiše dodala: "Nevadilo by ti, kdyby ses vrátil pěšky? Na silnici si stopneš nějaké auto. Raději bych jela zpátky sama."

Zabolelo mě u srdce.

"Nezmění tohle nic na tvých citech ke mně, Gildo? Já tě miluji. A potřebuji tě teď víc, než kdy předtím."

"Je to pro mě obrovský šok. Mohl bys mě teď nechat o samotě?"

Pokusil jsem se ji vzít za ruku, ale rychle mi ucukla z dosahu.

Zřetelně jsem cítil její napětí, které se jí zračilo i v obličeji. Uvědomil jsem si, že potřebuje čas, aby se vyrovnala s tím, co jsem jí právě prozradil. Už v ten moment jsem toho začal hořce litovat.

Vystoupil jsem z vozu.

"Udělal jsem to jen z lásky k tobě, Gildo."

"Ano, chápu."

Auto se začalo rozjíždět. Hleděla předním sklem upřeně před sebe. Na mě už ani nemrkla.

Sledoval jsem její koncová světla, dokud mi nezmizela z dohledu. Najednou mě přepadl hrozný pocit, že odjíždí zcela pryč z mého života: nadobro a navždy.

SEDMÁ KAPITOLA

I.

Dva dny se táhly jako smůla a byly to pro mě neradostné dny.

Neustále jsem myslel na Gildu, vybavoval si její ztrnulý výraz při odjezdu a uvažoval o tom, proč nechtěla, abych s ní odjel.

Namlouval jsem si, že to byla přirozená reakce na nový vývoj situace. Přiznal jsem se přece, že jsem zavraždil jejího manžela. Muselo to s ní hluboce otřást. Avšak sžírala mě myšlenka, že by to hloupé přiznání mohlo zabít její lásku ke mně. Takovou představu bych neunesl, protože pro mne její láska znamenala víc, než vlastní život.

Nakonec jsem to nevydržel. Nasedl jsem do dodávky a zajel do Los Angeles. Tam jsem vytočil z telefonní budky její číslo.

Překvapilo mě, že se ve sluchátku ozval mužský hlas.

"Je tam paní Delaneyová?" zeptal jsem se a mučila mě myšlenka, že by ten muž mohl být od policie.

"Paní Delaneyová se před pár dny odstěhovala," informoval mě ten muž, "a bohužel nezanechala svoji novou adresu."

Poděkoval jsem mu a zavěsil.

Nepotřeboval jsem nic víc, abych si představil, co se stalo. Mé nesmyslné přiznání zahubilo její lásku ke mně, přesně jak jsem se obával. Odešla, protože už mě nechtěla vidět - nikdy.

Skoro jsem té noci nespal a poprvé jsem začal litovat, že jsem zavraždil Delaneyho. Zaplatil jsem za svůj čin a budu za něj platit už nadosmrti.

Když jsem se příštího rána holil, zazvonil telefon.

Byl to Harmas.

"Mohl byste přijet v jedenáct do chaty Blue Jay?" zeptal se. "Máme tam schůzku a vás bych tam potřeboval jako

technického poradce."

Slíbil jsem, že se dostavím.

"Nádhera, díky," a zavěsil.

Následující tri hodiny jsem trpěl. Nervy mi pracovaly naplno, a tak jsem si kolem půl desáté dal panáka a než jsem se vydal do Blue Jay, měl jsem v sobě čtyři.

Harmasův packard stál nedaleko schodů na verandu. Když jsem po nich stoupal, zaslechl jsem, jak si v obýváku píská.

Zastavil jsem se ve dveřích a on se po mně ohlédl.

"Jen pojďte dál. Ostatní přijedou coby dup."

Toporně jsem se dosunul do obýváku.

"Co se to tady děje?" zeptal jsem se.

"Uvidíte, jak si detektivové od pojišťovny vydělávají na chleba," poučil mě. Pro dnešek vypustil svoji ledabylou pózu. Byl ve střehu a jeho široký, spokojený úsměv mě děsil. "Nastavte ruku." Vytáhl z náprsní tašky dvě desetidolarovky a podal mi je. "Radši se o ně hlaste dopředu, kdybych náhodou zapomněl. Přijede můj šéf - ten Maddox, o kterém jsem vám vyprávěl - a v jeho přítomnosti není vyloučeno ani to, že zapomenu, jak se jmenuju."

"Maddox?" Ta informace mi ještě dodala. "Co ten tady chce?"

"Už je tady," opáčil Harmas.

Zaslechl jsem zvuk přijíždějícího auta a přikročil jsem k francouzským dveřím, abych se podíval ven.

Pohled na policejní auto se sirénou a červeným majákem na střeše mě šokoval.

Z vozu vystoupil poručík John Boos z oddělení vražd z L.A.: mohutný, urostlý muž s nějakými dvaačtyřiceti, třičtyřiceti křížky, rudým, lesklým obličejem a malýma, ocelově tvrdýma šedýma očima.

Po něm následoval malý, hutný mužík, zřejmě Maddox. Nemohl měřit víc jak pět stop a šest palců. Měl ramena a hrudník profesionálního zápasníka a nohy trpaslíka. Dominantou rudého, mastného obličeje byly neklidné oči, tvrdé jako ruská zima. Svůj dobře střižený oblek nosil nedbale a jeho zvyk prohrabovat si řídnoucí šedé vlasy tlustými, zašpičatělými prsty ještě umocňoval neupravený dojem, kterým působil.

Zamračeně vystoupal po schodech na verandu s pohledem, kterému by neunikla ani myška.

Harmas nás představil.

Maddox mi potřásl pravicí. Jeho stisk byl tvrdý a teplý. Nepatrně mi kývl na pozdrav.

"Těší mě, že jste nám přijel na pomoc, pane Regane," začal. "Vyrozuměl jsem, že jste se stal dočasně naším placeným spolupracovníkem."

Něco jsem zamumlal, protože se právě vynořil Boos.

"Nazdárek, Regane," zahlaholil. "Tak vy v téhle věci taky jedete?"

"Přesně tak," pípl jsem.

"Tak se do toho dáme," rozhodl Maddox a vešel do obýváku. Zastavil se před televizorem. "Tenhle?"

"To je on," zašveholil Harmas. Otočil Maddoxovi televizor a vysvětloval: "Tyhle čtyři šroubky upevňují zadní kryt."

Maddox si vše chvíli prohlížel a potom přešel k prázdnému krbu.

"Posaďte se, poručíku. Vy si, pane Regane, sedněte támhle. Zatím vás nebudeme potřebovat, takže si udělejte pohodlí."

Sedl jsem si opodál od ostatních a zapálil jsem si. Srdce mi bušilo ostošest a ruce se mi chvěly strachem.

Boos si vybral nejpohodlnější křeslo a složil do něj celou svoji masu. Vytáhl dýmku a začal si ji plnit.

Harmas obsadil další křeslo a natáhl si své dlouhé nohy.

"Takže, poručíku," pokračoval Maddox, "požádal jsem vás, abyste sem přijel, protože se mi ta žádost o odškodnění ani trochu nezdá. Když to stručně shrnu, jeden z našich agentů navštívil Delaneyho a prodal mu pojistku na tenhle televizor. Smlouva obsahuje též klauzuli, která zaručuje výplatu pěti tisíc dolarů v případě, že nehoda v souvislosti s tím aparátem zapříčiní smrt. Jedná se o typicky nesmyslnou klauzuli, které vymýšlejí naši z obchodního, aby zvýšili atraktivnost a prodejnost pojistek. Prodali jsme jich už třiadvacet tisíc čtyři sta deset, ale poprvé dostávám do ruky žádost o odškodnění pro smrt způsobenou nehodou. Takže tady máme pravděpodobnost třiadvacet tisíc ku jedné, a to ve mně vždycky vzbudí podezření. Žádost přišla pět dní po uzavření smlouvy a Delaney zemřel, ještě než smlouva stačila poštou přijít."

Boos si zapálil dýmku a zachmuřeně pohlédl na Maddoxe.

"Pravděpodobnost je malá, ale proč by k tomu jednou dojít nemohlo, pane Maddoxi? Četl jsem si koronerův protokol. Mluvil jsem se šerifem Jeffersonem. Ani jedno, ani druhé ve mně nevzbudilo podezření, že by tady cokoli skřípalo. Vypadalo to celkem jednoznačně."

"Může to vypadat jednoznačně pro vás, poručíku, protože vám rukama neprojde patnáct set žádostí o odškodnění týdně jako mně," namítl Maddox. "Kdybyste seděl za mým stolem tak dlouho, jako tam sedím já, naučil byste se poznat zavánějící žádost už po čichu. A já vím, že na téhle žádosti bude něco nekalého. Cítím to tady!" A odmlčel se, aby se mohl bít v prsa. "Ale nechci po vás, abyste se řídil podle mých pocitů. Pojďme si to společně projít. Delaney byl od pasu dolů ochrnutý. Mám vyjádření od doktora, který ho ošetřoval po té nehodě. Doktor potvrzuje, že se Delaney nebyl schopen ohnout v pase. Což znamená, že celou dobu ve svém křesle jen seděl. A nyní vám předvedeme malé představení, které vás jistě bude zajímat."

Otočil se ke mně.

"Pane Regane, budu potřebovat vaši asistenci. Mohl byste se posadit do Delaneyova vozíku?"

Věděl jsem, co přijde. S kamenným výrazem jsem přešel k invalidnímu křeslu a usadil se do něj.

Harmas vstal a zvedl dlouhé, stočené lano, které leželo na stole. Přikráčel s ním za mě, ovinul mi ho kolem hrudníku a

opěradla křesílka a pevně ho utáhl a uvázal, aby mi bránilo v předklonu.

"Přesně takhle byl Delaney omezený v pohybu: musel sedět vzpřímeně a nemohl se předklonit," komentoval Maddox.

"Oukej, oukej," zavrčel Boos. "A co dál?"

"Tak, a teď," pokračoval Maddox, "Regane, odšroubujte zadní kryt televizoru."

"To nejde," bránil jsem se.

"Nevadí, stejně to zkuste, a snažte se."

Přisunul jsem se s vozíkem k televizoru a sundal jsem dva horní šroubky: to šlo snadno, ale tak, jak jsem byl připoutaný k vozíku, mi k dolním šroubkům scházely ještě nějaké dvě stopy.

"Četl jste koronerovu zprávu," obrátil se Maddox k Boosovi. "Když Regan našel Delaneyho tělo, zadní kryt aparátu byl dole.

A u ruky mu ležel šroubovák. Musel si ho vyzvednout ze spíže. Shodil krabici s nářadím z regálu pomocí vycházkové hole. Nářadí se rozsypalo po podlaze. A teď si položme otázku: jak mohl šroubovák sebrat z podlahy?"

Harmas položil vedle mě na zem šroubovák.

"Mohl byste ho zkusit sebrat?"

Když jsem se co nejvíc natáhl, scházelo mi ještě dobrých dvanáct palců.

Maddox vybídl Harmase: "Sundejte z televizoru ten kryt."

Když ho Harmas poslechl, Maddox prohodil k Boosovi: "Vidíte ty dva terminály? Delaney se jich měl dotknout šroubovákem: to je údajný mechanismus nehody. Můžete se přesvědčit, že na ně Regan v této poloze nemůže dosáhnout."

Boos vyskočil ze svého křesla.

"Ať se propadnu, to je tedy věc!"

Harmas mě odvázal od vozíku a já vstal.

Boos se ke mně otočil.

"Pojďme si ještě jednou poslechnout vaši výpověď, Regane. Projdeme si to celé. Zajel jste za Delaneym, abyste zkontroloval, jestli přístroj funguje. Je to tak?"

"Ano. Našel jsem Delaneyho ležet před televizorem. U jeho ruky ležel kovový šroubovák a zadní kryt aparátu byl dole. Pomyslel jsem si, že asi dostal zásah proudem. Proto jsem vytáhl kabel ze zásuvky a potom jsem se ho dotkl."

"Byl mrtev?" zeptal se Boos.

"Ano."

"Jak jste poznal, že je mrtvý?"

"Byl studený a ztuhlý."

"Když člověka zabije velký výboj elektrického proudu," vložil se Maddox, "jeho tělo se zahřeje. Nevychladne potom tak rychle, jako je tomu u zastřelených nebo probodnutých. Elektrický proud zvýší teplotu krve. Pokud Delaney zemřel následkem elektrického výboje, nemohlo jeho tělo být znatelně chladné."

Boos jevil známky vzrušení.

"Chcete mi tvrdit, že Delaney tedy nezemřel následkem elektrického výboje?" obořil se na Maddoxe.

"Nic vám nechci tvrdit," odsekl Maddox. "Chci exhumaci těla."

Boos se poškrábal na krku a zamračil se na Maddoxe.

"Budeme si nejprve muset promluvit s Jeffersonem," řekl. "Nějaký háček tady opravdu může být, ale já vyšetřuju vraždy. Nemyslíte si, že byl Delaney zavražděn?"

Při těch slovech se mi hrudník sevřel tak, že jsem sotva dýchal. Nahnul jsem se dopředu a s rukama nacpanýma mezi koleny jsem sledoval Maddoxe. Doslova jsem mu visel na rtech a čekal jeho další vyjádření.

"Jestli si to nemyslím?" zvolal Maddox. "Ne, nemyslím si to: já to vím. Je to hotová věc! Byl zavražděn, protože uzavřel pojistku na svůj zmrzačený život ve výši pěti tisíc dolarů. Byl zavražděn, protože vrah věděl, že vyšetřování povedou dvě přestárlé figurky, které spolknou všechno, co se jim naservíruje, a nebudou se v ničem šťourat." Na tváři se mu rozsvítil tvrdý, pochmurný úsměv. "Vražda? Samozřejmě, že to byla vražda! Proč myslíte, že jsem vás sem tahal? Tohle je ten nejevidentnější případ vraždy, jaký jsem kdy viděl!"

II.

Boos škrtl sirkou. Ten zvuk zazněl v nastalém tichu jako exploze.

Nikdo se na mě nedíval, což bylo mé štěstí.

"Dobře, pane Maddoxi," pokračoval Boos, když si zapálil dýmku a se zalíbením do sebe vtáhl kouř, "vím o vašem podezření. Vím, že jste se ještě nikdy nemýlil. Oukej, pokud tvrdíte, že je to vražda, budu vám naslouchat, ale vždycky než začínám něco, od čeho nevidím jasný konec, chci být dokonale přesvědčený."

Maddox přešel zpátky ke krbu.

"Tohle je případ vraždy. Když čuchám vraždu, vím, že je to vražda. Nikdy jsem se ještě nespletl, a co víc, v tomhle případě bych na to vsadil vlastní krk. Přesto vám však mohu dodat dostatek munice, abyste mohl tu starou mumii okamžitě vypráskat z jejího úřadu."

Boos nechal svou dýmku vyhasnout. Když se natahoval pro sirky, vyštěkl: "Jaké munice? O čem to, ksakru mluvíte?"

"Řekl jsem vám už dost na to, abyste mohl nechat tělo exhumovat, ale dám vám ještě víc. Tip, kdo Delaneyho zavraždil."

Srdce mi na chvíli přestalo bít a potom se rozběhlo v takovém tempu, že jsem sotva dýchal.

"Opravdu?" Boos seděl nakloněný dopředu, se zapomenutou hořící sirkou v ruce. "Kdo ho tedy zavraždil?"

"Jeho žena," odvětil Maddox. "Pokusila se ho zabít už jednou, ale výsledkem byla jen jeho trvalá invalidita."

Chtěl jsem začít protestovat, ale včas jsem se zarazil. Měl jsem nutkání říci jim, že se zbláznili, ale neměl jsem na to. Věděl jsem, že kdyby mě sledovali při řeči, okamžitě by věděli, kdo je skutečný vrah. Vinu jsem v tu chvíli musel mít napsanou na čele.

"Stále nevidím žádnou souvislost," podotkl Boos.

"Delaney si tu ženu vzal před čtyřmi roky," vysvětloval Maddox. "Ještě nebyli ani tři měsíce svoji a ona už se spojila s jedním z našich lidí. Navrhla mu, že by mohl promluvit s Delaneym o úrazové pojistce. Její manžel prý by stál asi o sto tisíc dolarů." Maddox namířil špičatým prstem přímo na Boose. "Nemusím vám asi vysvětlovat, že když žena svému manželovi zařizuje úrazovou pojistku, rozsvítí se u nás okamžitě červené světlo. Můj agent mě o tom zpravil. Dovolil jsem mu, aby pokračoval, jako by se nic nedělo, ale otevřel jsem si o paní Delaneyové spis. Agent Delaneyho přesvědčil, aby pojistku uzavřel, ale den poté nám Delaney napsal a smlouvu zrušil. Netlačili jsme ho nijak, protože jsem tušil levotu. A vyplatilo se mi to. Tři dny po podpisu pojistky mi jeden agent podal hlášení, že měl Delaney nehodu. Kdyby byl pojištěný, napadl bych žádost o odškodnění a zahájil pátrání, ale takhle jsem to nechal na Jarretovi, vašem předchůdci. Bylo to provedeno chytře, a tak se nikam nedostal. Ale to si můžete přečíst v kartotéce. Opilý Delaney v autě spal a ona řídila. Zastavila na horské silnici, protože měl její přítel nehodu a blokoval průjezd. Delaney spal. Vyšla z vozu a tvrdila potom, že nezatáhla dobře ruční brzdu. Delaney přežil opravdu jen zázrakem."

"Ať se propadnu!" zvolal Boos.

"Ta ženská musí být posedlá," pokračoval Maddox. "Jakmile Delaney podepsal tuhle televizní pojistku a ona zjistila, že by za jeho život dostala pět tisíc babek, hned se na to vrhne: ale tentokrát už úspěšně, a tentokrát jsem tady já, abych ji dostal!"

V tu chvíli jsem měl povstat a říci mu, že se mýlí. Měl jsem mu tehdy říci, že jsem Delaneyho zabil já. Ale já to neudělal. Jen jsem seděl s bušícím srdcem a bál se o svou prašivou kůži.

Boos udusil svoji dýmku.

"Nemůžete ale dokázat, že ho zavraždila, pane Maddoxi."

Maddox udělal rukama ve vzduchu netrpělivé gesto.

"To je vaše práce. Říkám vám jen, že je to vražda a klidně se vsadím o svůj poslední dolar, že to udělala ona. Na vás už je, abyste jí to přišil. Zjistěte, kde byla v době Delaneyho smrti. Vsadím se, že bude mít alibi. Než ho přijmete, pořádně si ho proklepněte. Nechtě exhumovat Delaneyho tělo. Vsadil bych se, že celou scénu s odklopeným zadním krytem televize a šroubovákem u ruky naaranžovala, aby shrábla pět tisíc babek."

Book si hladil svůj masitý nos.

"Oukej, promluvím si s Jeffersonem. Ihned necháme tělo exhumovat." Potom vstal. "Nevíte náhodou, kde je paní Delaneyová?"

Harmas odpověděl: "Shání si práci v Los Angeles. Její právník, pan Macklin, vám poradí, jak se s ní spojit."

"Oukej, Maddoxi," uzavřel Boos. "Dám se do toho. Dám vám vědět, když na něco kápneme." Nyní se otočil ke mně. "Tohle místo teď nechám zamknout a zapečetit. Chci, aby tady ten televizor zůstal, jak je. Ona vás požádala, abyste ho prodal?"

"Ano."

"No, promluvím si s ní."

"Nechtě mi udělat kopii pitevního protokolu," prohodil ještě Maddox přes rameno, když odcházel. Potom se ještě zastavil a pohlédl na mě. "Budeme vás potřebovat jako svědka, pane Regane. Díky za to, co jste už pro nás udělal."

Odešli s Harmasem k packardu a odjeli.

Takže jsem s Boosem zůstal sám.

Boos hleděl za mizejícím packardem.

"To je bourák!" V jeho hlase se ozýval obdiv. "To by byl policajt! Ten čuchá vraždu na sto honů a nikdy jsem neslyšel, že by se splet. No, takže to tu radši zapečetíme. Máte klíče?"

Dal jsem mu je.

"Oukej, Regane, takže se uvidíme u soudu," a vyrazil chodbou k zadním dveřím a něco si mumlal pod vousy.

Já jsem se sebral a odjel.

Teprve když jsem dorazil zpátky a dal si dvě sklenice čisté skotské, se mé nervy začínaly dávat dohromady.

Mohou vybudovat proces proti Gildě?

Já jsem věděl, že Delaney zemřel následkem zásahu elektrickým proudem. Jak by mohli Gildu usvědčit z takové vraždy?

Byl bych blázen, kdybych se jim vydal, dokud nebude jisté, že je Gilda v nebezpečí. Musím počkat, jak se to vy vrbí. Kdyby to pro ni potom vypadalo špatně, půjdu se Boosovi přiznat.

Následující odpoledne jsem vyjel do Glyn Campu. Nechal jsem dodávku na parkovišti a došel do Jeffersonovy kanceláře.

Seděl zadumaně za stolem a v očích měl lehce nechápavý výraz.

"Buď zdráv, synu," uvítal mě. "Pojď dál a posad se."

Sedl jsem si a sledoval, jak vytahuje zpod stolu láhev calvádosu. Nalil do dvou sklenic a jednu mi podal.

"No, tak se stalo to, co jsem nechtěl," začal. "Tušil jsem, že to s Delaneyho smrtí nebylo všechno tak průzračné. Kdybych věděl, že podepsal tu pojistnou smlouvu, šel bych na to mnohem důkladněji."

"Co se děje?" zajímal jsem se.

"Právě provádějí pitvu. Přizvali si na ni Allisona z L.A. Včera Delaneyho exhumovali."

"Víte, že Maddox podezírá paní Delaneyovou?"

Jefferson přikývl.

"S tím chlapem jsem nikdy nemohl vyjít. Vždyť ta holka by ani mouše neublížila. Dělám s lidmi šedesát let, tak snad můžu říct, kdo je lump a kdo ne. Vsadil bych se, že to neudělala."

"I já."

"A nemyslím si, že to byla vražda," pokračoval Jefferson. "Řekl bych, že to byla sebevražda. Přestal ji bavit život s ním a opustila ho. Zůstal bez peněz, a když ho postihlo ještě tohle, rozhodl se to skoncovat. Nějak se mu muselo podařit odendat ten kryt. Neptej se mě jak, ale zoufalý člověk je schopen věcí, kterým se dá jen těžko věřit."

"Už s ní mluvili?" zeptal jsem se.

"Nemůžou ji najít. Vypařila se."

Trhl jsem sebou, až jsem se polil.

"Vypařila se? Copak o ní Macklin neví?"

"Ne. Dostal od ní dopis, ve kterém píše, že se stěhuje ze svého místa pobytu a hledá si něco jiného. Až něco najde, dá mu vědět. To bylo před třemi dny. Od té doby po ní ani vidu ani slechu. Boos si myslí, že zpanikařila a zdekovala se."

"Mohli by ji vystopovat podle auta."

"Prodala ho."

Zvuky těžkých kroků na chodbě nás oba přiměly se prudce otočit ke dveřím, které se rozletěly.

Objevil se v nich poručík Boos. V očích měl triumfální výraz. Vstoupil dovnitř a zabouchl za sebou.

"Copak mi povíte na to," promluvil na Jeffersona, "že ten hošan vůbec nedostal žádnou elektrickou pecku?!!"

Zůstal jsem na něho jen němě civět a myslel jsem si, že jsem asi špatně slyšel.

I Jefferson zůstal na něho zírat.

"Tak jak tedy zemřel?" zeptal se skřehotavým hlasem.

"Byl otráven," řekl Boos. Položil na Jeffersonův stůl své mohutné červené chlupaté tlapy, naklonil se k němu a pokračoval: "Byl zavražděn! Někdo do něj nacpal tolik kyanidu, že by po tom pochcípala půlka tyhle zatracený díry!"

III.

Velká měsíční koule plula po noční obloze a zalévala moji chatu i zahradu kolem ní svým stříbřitým světlem.

Seděl jsem na verandě a kouřil. Bylo něco po desáté.

Stále jsem ještě nestrávil zprávu, kterou na nás Boos vypálil. Nemohl jsem uvěřit, že byl Delaney otráven a že jsem ho tedy nakonec já nezavraždil. Začínal jsem vychutnávat skutečnost, že jsem se hříčkou osudu nestal úkladným vrahem. Vědomí, že už mi nehrozí vazba, soud, odsouzení a plynová komora mi dodávalo krásný pocit svobody.

Avšak stejně jako to pro mě byla dobrá zpráva, byla pro Gildu velmi závažná.

Ani na moment jsem nevěřil, že by ona otrávila Delaneyho. Naprosto jsem souhlasil s Jeffersonem a jeho teorií o tom, že Delaney neunesl skutečnost, že ho Gilda opouští a že je na mizině. Prostě si to usnadnil - a otrávil se.

Kdybych neplánoval jeho smrt a nenaaranžoval celou scénu na nešťastnou náhodu, nebyla by nyní Gilda v tak nebezpečné pozici.

Mohl jsem stále ještě přiznat policii pravdu a zachránit ji. Ale pokus o vraždu je závažný zločin. Mohl bych klidně dostat dvacet let. Ta myšlenka mě málem omráčila.

Zaslechl jsem zvuk přijíždějícího auta, a tak jsem vstal. Opřel jsem se o zábradlí verandy a sledoval, jak k mé chatě přijíždí Jeffersonův starý omlácený ford.

Pomalu vystoupal po schodech ke mně.

"Pojďte dovnitř na drink," vybídl jsem ho v ústrety a uvažoval jsem, co tady pohledává.

Posadil se a já zatím připravoval dva drinky. Pohlédl jsem při tom na něj: popotahoval si knír a v očích měl zamyšlený výraz. Velmi mě překvapilo, když jsem zjistil, že nemá svoji šerifskou hvězdu. To je snad poprvé, co ho bez ní vidím, pomyslel jsem si.

Všiml si mého pohledu a žalostně se usmál.

"Dneska odpoledne jsem to zabalil. Je vždycky lepší odejít sám, než se nechat vykopnout."

"Chcete říct, že jste rezignoval na svůj úřad?"

"Přesně tak. Už byl nejvyšší čas. Už jsem to nezvládal." Vzal si ode mě svůj drink. "Popravdě řečeno, když už je to za mnou, cítím velkou úlevu. Můžu teď sedět na plotě a koukat se, jak ostatní makají. Ale mrzí mě, že to muselo skončit zrovna takhle. Je to moje chyba. Měl jsem to zabalit už dávno."

"Je mi to líto," řekl jsem a myslel jsem to doopravdy.

"Ale já sem nepřijel mluvit o sobě. Slyšels o paní Delaneyové?"

Okamžitě mi po zádech přejela chladná, mrazivá vlna.

"Ne, vůbec nic."

"Dneska odpoledne ji v Los Angeles zavřeli pod petlici."

Prudce jsem se usadil.

"Proboha!"

"Obvinili ji z vraždy jejího manžela a z pokusu o podvod. Popohání to Maddox: ona je v pěkné bryndě, Regane."

Ani jsem nezaregistroval, že mě oslovil příjmením a nějako obvykle křestním jménem.

"Ale ona ho nezavraždila!"

"Já si také nemyslím, ale Boos má proti ní celkem slušnou obžalobu. Přiznala, že koupila ten kyanid."

To mi vyrazilo dech.

"Ona koupila ten kyanid?"

"Ano. Vypověděla, že zajela do lékárny v Glyn Campu. Měli totiž na střeše vosí hnízdo a ona lékárníka požádala, aby

jí na ty vosy něco dal. A on jí prodal kyanid. Podepsala se do knihy jedů. Když přijela domů, pověděla o tom Delaneymu. Uložila plechovku do šuplíku a chtěla se do vos dát druhý den, ale měla moc práce a zapomněla na to. Boos si to ověřoval. Vosí hnízdo je v pořádku, ale to nic nemění na skutečnosti, že koupila jed. Přiznala, že měli poslední noc hádku a že ji udeřil. Rozhodla se ho opustit. Boosovi vypověděla, že Delaneyho o svém úmyslu informovala. Když odjížděla, byl velmi neklidný. Po cestě do Glyn Campu píchla a zatímco měnila rezervu, změnila své rozhodnutí. Když potom dojela do Glyn Campu, věděla už, že ho není schopná nechat na holičkách a rozhodla se vrátit. Po cestě však potkala tebe a tys ji zpravil o jeho smrti. To je její výpověď. Byl jsem u toho, když to povídala, a věřím jí, ale Boos ne."

Pomalu, zdlouha jsem se nadechl.

"A proč?"

"Podle jeho teorie zjistila, že je Delaney na mizině a rozhodla se ho zavraždit a shrábnout pět tisíc za pojistku. Maddox je s ním zajedno. Ona popírá, že by o Delaneyho pojištění věděla a tvrdí, žes jí dopis se smlouvou předal až po pohřbu. Maddox tvrdí, že lže. Odvolává se na to, že Delaneyho už těsně po svatbě nutila do životní pojistky a..."

"Vím. To jsem slyšel," přerušil jsem ho. "Žádná porota mu neuvěří, jakmile ji spatří stát před sebou."

"Snad máš pravdu, ale je tady ta naaranžovaná scéna s televizorem. Maddox i Boos přísahají, že nebylo v Delaneyho silách sejmout zadní kryt. Podle mě se mu to v čirém zoufalství mohlo podařit, ale to rozhodne až porota. Absolutně však nejsem schopen vysvětlit, jak se Delaney zbavil skleničky s jedem, pokud by se opravdu sám otrávil."

Ztuhl jsem a zůstal na něho zírat.

"Jak to myslíte?"

"Lékárník prodal paní Delaneyové jed v pevné formě. Aby jed účinkoval, musel se rozpustit ve vodě nebo whisky. Kyanid zabíjí okamžitě. Jakmile ho pozřel, byl na místě mrtev. Ale kolem něj nebyla překvapivě nalezena žádná sklenice. A to vylučuje sebevraždu a paní Delaneyová je v povážlivěhodné situaci. Boos si myslí, že to ona mu nasypala jed do whisky a po jeho smrti bez rozmyslu sklenici uklidila. Boos říká, že to je obvyklý typ chyby, kterou vrazi dělají."

Teprve tehdy jsem se rozpomněl na sklenici, která ležela při mém příchodu vedle Delaneyho.

Bál jsem se tehdy, že by koroner mohl pojmout nějaké podezření, kdyby zjistil, že Delaney před smrtí pil alkohol, a proto jsem sklenici umyl a sklidil.

"Ležela tam sklenice," řekl jsem. "Našel jsem ji vedle něho. Umyl jsem ji a vrátil do kredence."

Jefferson se vsedě napřímil a zůstal na mě civět.

"Je to pravda?"

"Ano, je. V něčem takovém bych nelhal. Ani nevím, proč jsem to udělal. Asi jsem podvědomě chtěl chránit paní Delaneyovou a nechtěl jsem, aby při vyšetřování vyšlo najevo, že byl její muž opilý. No, stalo se."

Jefferson se na židli usadil do původní polohy. Začal si opět popotahovat knírek.

"Už nejsem v úřadě," začal, "takže můj názor nemusí nikoho zajímat, ale nemyslím, že by to Boos spolkl. Ani porota."

"Ale je to pravda!" vyhrkl jsem. "Chci jít svědčit k soudu a přísahat na to!"

Na okamžik se zachmuřeně zahleděl na měsíc a potom řekl: "Jak říkám, Regane, už nejsem v úřadě. A mé názory už nikoho nemusejí zajímat. Ale kdybych teď byl šerifem, začal bych se o tebe zajímat. Zajímal bych se o tebe a paní Delaneyovou."

"Co tím chcete naznačit?" načepýřil jsem se a moje teplota vystřelila prudce nahoru a rychle zase dolů.

"Toho si nevšímej. Řeknu ti, co uděláš: hned ráno zajed do Los Angeles a promluv si s jejím právníkem, Macklinem. Je to šikovný chlapík. Bude vědět, co s tím. Uděláš to?"

"Ano. Ale podívejte se, já nechápu..."

"Boosovi raději o té sklenici neříkej nic," pokračoval Jefferson s odvráceným pohledem. "Bude-li se tě ptát, musíš mu to říct, ale sám s ničím nepřicházej. Nejdřív si promluv s Macklinem." Pojednou se do mě opřel pronikavým pohledem. "Všechno, co mu řekneš, bude právně považováno za důvěrnou informaci."

Nevydržel jsem jeho pátravý, pevný pohled.

"Zítra za ním zajedu."

Jefferson vstal.

"Podle mě ho nezabila," řekl. "Je to milá dívka. Ona by ho neotrávila. Ale v té celé záležitosti mi stále něco nehraje. Pokud Delaney nesejmul zadní kryt televizoru, musel to být někdo jiný, a ten někdo byl muž. Žádná žena by něco takového nedokázala nastražit. Ani nevíš, jak jsem rád, že už jen sedím na plotě, Regane. Jsem rád, že nemusím vést tohle vyšetřování."

Pokývl mi na pozdrav a potom sešel po schodech a nastoupil do svého forda.

Teprve když odjel jsem si uvědomil, že mi nepodal ruku.

Od doby, kdy jsme se seznámili, se to stalo poprvé.

OSMÁ KAPITOLA

I.

Další ráno jsem se vypravil do Los Angeles a navštívil George Macklina.

Tiše vyslechl mé vyprávění o sklence, která ležela vedle Delaneyho.

Když jsem skončil, zeptal jsem se: "Tohle by ji mělo postavit mimo nebezpečí, pane Mackline, že?"

"Já bych to tolik nepřeceňoval," pravil Macklin. "Pomůže to. Je velká škoda, že jste se nerozpomněl dřív. Přikládala by se tomu daleko větší váha, kdybyste to řekl Boosovi, hned jak se zjistilo, že byl Delaney otráven. Chci po vás,

abyste se hned vypravil na policii a zopakoval jim to, co jste teď vyprávěl mně. Je důležité, abyste s tím přišel dřív, než se vás sami zeptají."

"Půjdu hned," rozhodl jsem a začal jsem se zvedat.

"Ještě moment, Regane." Jeho hbité, pátravé oči se do mě zapíchly. "Musím vás ještě upozornit, že takový důkaz má váhu jenom z úst nestranného svědka. Jste nestranný?"

Snažil jsem se nestřetnout se s jeho pohledem.

"Pokud se ptáte, jestli si přeju, aby paní Delaneyová nebyla odsouzena, pak nejsem nestranný," odvětil jsem.

"Tak jsem to samozřejmě nemyslel," odsekl mi ostře. "Až povíte Boosovi o té sklenici, upozorníte na sebe. Takový důkaz jim může zmařit celý proces proti paní Delaneyové. Je to opožděný důkaz a vy nemáte, čím byste svoje tvrzení podpořil. Boos se ihned začne zajímat o to, jestli se ji náhodou jen nesnažíte vytáhnout z bryndy. Začne uvažovat o tom, jestli mezi vámi a paní Delaneyovou neexistoval nějaký bližší vztah. To by mu velmi vyhovovalo. Posvítí si na to. Myslíte, že je nějaká šance, že by získal důkaz o něčem takovém?"

Vzpomněl jsem si matně na naši večeři v italské restauraci. Co jsem to byl za blázna, že jsem ji tam tahal!

"Byli jsme s paní Delaneyovou přátelé," odpověděl jsem. "Její manžel o tom samozřejmě věděl. Jednou jsem ji vzal na večeři, ale to je jediná příležitost, kdy jsme spolu někde byli."

"Potkali jste někoho známého?"

"Ne. Bylo to naprosto odlehlé místo. Jsem si jistý, že nás tam nikdo neznal."

Dlouze se zamyslel a potom pokrčil rameny.

"Budeme to muset risknout. Pokud se vás budou ptát na vaše vztahy s paní Delaneyovou, raději jim povězte, že jste spolu jednou byli na večeři. Kdyby přišli na to, že jste spolu někde byli poté, co jste prohlásil opak, bylo by to pro ni fatální. Víte, pane Regane, paní Delaneyová se nachází ve velmi nejisté pozici. Spoléhám na to, že v jejím dřívějším životě neexistují žádné skandální skutečnosti. Chci ji porotě představit jako loajální, věrnou manželku, která i přes jeho všelijaké zacházení čtyři roky pečovala o svého manžela. A i když ji zbil a ona se rozhodla ho opustit, nakonec neměla to srdce a vrátila se zpátky. Takový obrázek udělá na porotu veliký dojem. Pokud by však mohl okresní prokurátor prokázat, že mu byla za jeho života nevěrná, pak silně pochybuji, že bych ji byl schopen zachránit."

"Myslíte, že ji z toho dostanete?" zeptal jsem se vystrašeně.

"Nevím. Kdyby měla nějaké peníze, mohl bych ji nechat obhajovat Lowsonem Kuntem. Řekl bych, že takový případ po Kuntovi volá."

"Co by to stálo?"

Macklin pokrčil rameny.

"Tak pět tisíc dolarů."

"A vy si myslíte, že on by ji z toho dostal?"

"Když ne on, tak nikdo."

Neváhal jsem ani vteřinu.

"Oukej: tak ho sežeňte."

Macklin položil nožík na dopisy, se kterým si až doted hrál, a zůstal na mě zírat.

"Jak to myslíte?"

"Prostě ho najměte. Já to zaplatím."

"Mám tomu rozumět tak, že hodláte financovat obhajobu paní Delaneyové?" Ta slova zněla chladně a úsečně.

"Přesně tak," přitakal jsem. "Můžu jít až na pět tisíc, ale ne víc."

Musel bych sice prodat skoro všechno, ale bylo mi to jedno. To já jsem dostal Gildu do téhle šlamastyky, takže jí z ní musím zase pomoci.

"Je vám doufám jasné, že kdyby se proslechlo, že financujete její obhajobu, mohlo by to paní Delaneyové velice uškodit?"

"Nejsem takový hlupák, abych o tom někde vyprávěl. Sežeňte Hunta - já to zaplatím."

"Navštívím ho. Jak se s vámi mohu spojit?"

Dal jsem mu své telefonní číslo.

Zapsal si ho a potom začal: "Kdybyste tedy mohl teď zajít na policii a..."

"Jasně."

Věděl jsem, že si mě prohlíží jako nějakého cvoka, ale bylo mi to jedno. Odešel jsem a jel rovnou na policejní ředitelství.

Byl jsem pěkně nervózní, když jsem se ptal na poručíka Boose a moje nervozita ještě vzrostla, když mě vedli do jeho kanceláře.

Boos kouřil dýmku a oknem sledoval pouliční dopravu. Když jsem vstoupil, otočil se na mě.

"Nazdárek, Regane. Co pro vás mohu udělat?"

"Jdu ještě kvůli Delaneyho smrti," začal jsem. "Zapomněl jsem vám něco říct. Když jsem ho objevil, ležela vedle něho sklenička. Já ji sebral, umyl a vrátil do kredence."

Boos si mě tiše prohlížel svýma tvrdýma očičkama.

"Proč jste to, kčertu, dělal?"

"Nevím. Byl jsem v šoku. Udělal jsem to, když jsem tam čekal na Jeffersona. Náhodou jsem do té sklenice kopl a zvedl jsem ji. Aspoň jsem měl něco na práci a mohl chvilku zapomenout na Delaneyho. Úplně se mi to vykouřilo z hlavy a teprve dneska ráno jsem si to uvědomil."

Boos zrudl.

"Děláte si ze mě šoufky?" vyjel na mě.

"Ne. Říkám vám: vedle Delaneyho ležela prázdná sklenice. O něčem takovém bych nikdy nežertoval."

"A tvrdíte, že jste si na to právě vzpomněl?"

"Přesně tak."

Zhluboka vydechl.

"To se pane Delaneyové pěkně hodí do krámu, co?"

"Opravdu? Vzpomněl jsem si na to a rovnou vám to jedu povědět."

"Jistě?" Obešel stůl, aby stanul přímo přede mnou. "Poslouchejte, Regane, jestli lžete, přišiju vám spoluvinu! A já jsem přesvědčený, že lžete!"

Ovládal jsem se jen s vypětím všech sil.

"Proč bych měl lhát?" divil jsem se. "Našel jsem tu sklenici vedle jeho těla! Jestli mi nevěříte, je to vaše věc!"

Chvíli na mě civěl a potom to uzavřel: "Oukej." Odebral se ke dveřím, otevřel je a zavolal na Hopkinse, svého seržanta. "Pojedeme tam hned teď a ukážete mi, kde jste tu sklenici našel a kam jste ji dal."

Ve dveřích se poslušně objevil Hopkins, hubený mužík.

"Jedeme do Delaneyho chaty," řekl Boos. "Tenhle šprýmař si najednou vzpomněl, že vedle Delaneyho těla našel sklenici, kterou potom sebral, umyl a sklidil. To je, co?"

"Je to pravda?" obrátil se na mě Hopkins.

"Jedeme a uvidíme," zavrčel Boos.

Celou cestu do Glyn Campu a potom do Blue Jay jsme jeli v naprostém tichu. Seděl jsem na zadním sedadle policejního auta, Boos s Hopkinsem vepředu.

Byla to velmi nepříjemná jízda. V tom strnulém tichu jsem jasně cítil nevraživost obou policistů.

Když jsme dojeli k chatě, předvedl jsem jim, kde sklenice ležela a potom jsem jim ji ukázal v kredenci.

Boos mi nedovolil na ni ani sáhnout. Opatrně ji vzal do kapesníku a přičichl k ní.

"Já ji tehdy umyl," poznamenal jsem.

"Jo: nejsem hluchej."

Podal sklenici Hopkinsovi a ten ji zastrčil do celofánového sáčku a s ním do kapsy.

"Oukej, Regane," obořil se na mě najednou Boos, "co jste měl s tou ženskou?"

Něco takového jsem samozřejmě čekal, a tak jsem byl dobře připravený.

"Vůbec nic," odsekl jsem, ještě než jsem stačil uvážit Macklinovo varování. "Pro mě byla jen manželka mého zákazníka."

"Jistě?" ušklíbl se Boos. "S takovou tajlí? Poslechněte: přijel jste sem prodat televizi a zbláznil jste se do ní, je to tak? Já bych na vašem místě udělal totéž. Ta ženská je supertřída a vám bylo jasné, že se toho od manžela moc nedočká. A tak jste ji sbalil. Nemám pravdu?"

Měl jsem velkou chuť poopravit mu pěstí ten jeho škleb, ale udržel jsem se. Bylo mi jasné, že mě popichuje, abych jim tady vy-blekotal usvědčující přiznání.

"Mýlíte se. Nic jsem s ní neměl."

"A já tvrdím, že jo." Jeho malá očička zablikala. "Budete přísahat, že jste spolu nikdy nikde nebyli? Že jste si na ni nikdy nepomyslel? Ze jste ji nikdy neměl v posteli?"

Vzpomněl jsem si na Macklinovu radu. Řekl, že by bylo pro Gildu osudné, kdybych prohlásil, že jsme spolu nic neměli a Boos potom zjistil o našem výletu do italské restaurace. Ale v tu chvíli jsem neměl sílu mu to říci. Věděl jsem, že kdybych jen trochu povolil, dostal by ze mě celou pravdu. A bylo mi též jasné, že by se vrhl na Gildu, která by jeho nápor nemusela vydržet.

Musel jsem risknout, že se o naší večeři nedozví.

"Přísahám," dostal jsem ze sebe. "Nic jsem s ní neměl!"

Chvíli si mě ještě zkoumavě prohlížel a potom se odvrátil.

"Regane, pro vaše vlastní dobro doufám, že nelžete. Já si to ověřím. Jestli zjistím, že jste mi lhal, přišiju vám spoluvinu a jestli nevyfásnete patnáct let, tak sežeru svůj služební odznak."

Věděl jsem, že jsem už mimo nebezpečí - alespoň dočasně.

"K čertu s vámi, poručíku," odsekl jsem mu. "Ověřujte si klidně až do aleluja, mě je to zatraceně fuk."

Nakonec se na mě zakřenil.

"Oukej, Regane. Možná opravdu není taková husa a tu sklenici sama nesklidila. Pořád jsem si říkal, že je to s tou chybějící sklenicí dost divný. No, uvidíme. Pojďte: vezmu vás zpátky."

II.

O dva dny později mi volal Macklin.

"Hunt ten případ bere," informoval mě. "Chce si s vámi promluvit. Mohl byste se dostavit dnes dopoledne v jedenáct do jeho kanceláře?"

Slíbil jsem mu to.

Macklin mi do telefonu připadal nějak strohý a nepřátelský. Když mi nadiktoval Huntovu adresu, zavěsil.

Lowson Hunt měl své kanceláře v přepychové čtvrti Los Angeles. Musel ho znát snad každý, kdo za posledních deset let někdy v novinách něco četl o procesech s obviněnými z vraždy.

Nikdy jsem ho neviděl a překvapila mě jeho malá, křehce vypadající postava. Mohlo mu být něco mezi padesáti a šedesáti. Jeho bledý obličej nebyl vůbec ničím pozoruhodný: jen podle očí se dalo tušit, kdo se to za tou maskou doopravdy skrývá. Ale ty byly opravdu pozoruhodné: na první pohled vypadaly obyčejně: malé, vodově modré oči. Měl jsem z nich však dojem, že jimi vidí i skrz zeď. Ještě nikdy jsem neviděl oči, které by mě více zneklidňovaly.

"Posaďte se, pane Regane," pokynul mi ke křeslu. Ani se neobtěžoval povstat nebo podat mi ruku. "Prostudoval

jsem si případ paní Delaneyové. Vyrozuměl jsem, že hodláte financovat její obhajobu."

"Přesně tak."

Poprvé jsem dostal plný zásah jeho zkoumavého pohledu, pod kterým jsem se začal smažit.

"Proč?"

"To je moje věc," odsekl jsem. "Na kolik to přijde?"

Uvelebil se ve svém křesle, drobné bledé ruce si nechal položené na stole a dál si mě zkoumavě měřil.

"Pokud chcete, abych obhajoval paní Delaneyovou, je to i moje věc," podotkl. "Dovolte mi, abych vám to vysvětlil: když jsem si začal budovat reputaci jako obhájce ve věcech trestních, měl jsem tu smůlu narazit na Maddoxe z National Fidelity. Obhajoval jsem muže, který byl obviněný z vraždy své manželky. Byla pojištěná a on měl inkasovat odškodné. Neměli toho na něho moc a já si byl jistý, že ho z toho vysekám, ale mýlil jsem se. Když Maddox povstal a rozpovídal se o svých instinktivních schopnostech rozpoznat falešnou žádost o odškodnění, viděl jsem, jak se ode mě porota odklání. Stačilo, aby jen zmínil fakta a čísla o svých pojistných případech, a zasel do hlav porotců takové podezření, že můj klient skončil v plynové komoře. Za svoji kariéru jsem se s Maddoxem střetl třikrát a pokaždé mě doběhl. Přijal jsem už skutečnost, že je opravdový expert - umí přesvědčit porotu a představuje životní nebezpečí pro kohokoli, kdo je obviněn z vraždy. Maddox mě třikrát dostal prostě proto, že měl třikrát pravdu. Ten jeho zvláštní instinkt ho varuje o nesrovnalostech mnohem dřív, než získá skutečné důkazy o tom, že byl jejich pojištěnec zavražděn. Za posledních deset let poslal do plynové komory jedenáct mužů a pět žen. Jeho reputace je v současné době prakticky neotřesitelná. Porota i tisk ví, že když se on postaví na stranu obžaloby, je obžalovaný vyřízený." Začal prsty bubnovat o hranu stolu a nepřestával se do mě opírat pohledem. "Nikdy nebylo prokázáno, že by se mýlil, protože on se skutečně nikdy nemýlí. Maddox říká, že byl Delaney zavražděn, a to znamená, že byl zavražděn. Mou povinností je obhajovat klienta a pokusit se získat osvobozující rozsudek, ať je vinen nebo ne.

Kašlu na to, jak to bylo doopravdy. Když si mě najme, jsem jeho: tělem i duší. A potom bud vyjde od soudu jako svobodný člověk nebo ho odvedou do plynové komory. Říkám vám to všechno proto, že jestliže mám Maddoxovi zatnout tipec, musím znát celou pravdu a všechna fakta. Cokoli mi řeknete, zůstane mezi těmito čtyřmi zdmi. Záleží na vás. Jsou to vaše peníze. Chcete-li ji zachránit, musíte mi dát fakta." Namířil na mě ukazovák. "Ale pamatujte si: i když budu mít všechna fakta, nemohu vám zaručit, že ji z toho vysekám. Třikrát už jsem s Maddoxem prohrál. Ale jsem pevně odhodlaný ho jednou dostat, ještě než skončím svoji kariéru. A tenhle případ je moje šance. Kašlu na to, jestli paní Delaneyová zabila svého muže. Já chci pochroumat Maddoxovi to jeho sebevědomí. Jakmile mu jednou dokážu, že se mýlí, mám ho tam, kde ho chci mít. Od té chvíle už se jím žádná porota nenechá tak ovlivnit. Zjednoduším si tím další případy, ve kterých budu proti němu stát." Odmlčel se a potom pokračoval. "Pokud mi tedy máte co říci, můžete spustit."

Zaváhal jsem asi na tři sekundy a potom jsem začal. Vyprávěl jsem mu všechno: od první chvíle, kdy jsem spatřil Gildu, až po naše poslední setkání. Nic jsem si nenechal pro sebe a byla to pro mě velká úleva takhle se někomu svěřit.

Nehybně seděl a poslouchal mě s očima zapíchnutýma do těžítka na stole.

Když jsem skončil, vyskočil a začal se s rukama v kapsách energicky procházet po místnosti. Jeho pohled byl ještě ostřejší než předtím.

"Ten jeho čich na vraždy!" brumlal si. "To je fantazie!"

"Ale ona ho nezavraždila," namítl jsem. "Spáchal sebevraždu."

Zastavil se a pohlédl na mě.

"To bylo vaše štěstí. Vypadalo to na vraždu a Maddox to vycítil. Ani si nejsem jistý, jestli by jí to, co jste mi řekl, ještě nepřitížilo. Okresní prokurátor dokáže, že byl Delaney opilý. Sežene si služku, která tam pracovala, která soudu potvrdí, že Delaney chlastal od rána do večera. Dále prokáže, že měla paní Delaneyová příležitost nasypat mu kyanid do sklenice. Když teď prohlásíte, že jste tu sklenici našel, prokurátor bude tvrdit, že sklenici vymyla, nalila do ní kapku whisky a položila ji vedle mrtvého těla. O vašem nálezu prohlásí, že jste ve stavu zmatení mysli nevědomky zmařil jí nastrčenou stopu, když jste sklenici sebral a odklidil. Dále vyrukuje s tím, že paní Delaneyová naaranžovala televizor tak, aby vše budilo dojem, že měl nehodu. A kdyby se ještě prokláklo, že jste milenci, není v mých silách jí nijak pomoci. Musím porotu přesvědčit, že mu byla loajální a věrnou manželkou a že si vzal život proto, že přišel na mizinu."

"Ale tak to opravdu bylo!" vykřikl jsem. "Musejí tomu věřit!"

"No, uvidíme. Nechtě to teď na mně. Všechno záleží na tom, zda policie nezjistí nic o vašem poměru. Pokud ano, jste oba ztraceni. Jestli ne, pak má paní Delaneyová šanci. A ještě na jednu věc vás chci upozornit: pokud ji uznají vinou, nepůjde do plynové komory. Mohla by dostat nějakých deset let. Takže se zdržte nějakých bláznivých hrdinských přiznání, protože jí nic takového nepomůže.

Dostala by naopak delší trest a vy byste měl potíže."

"Dobře," vypravil jsem ze sebe. "A jak to bude s placením? Přejete si peníze hned?"

"Ne. Až všechno vychladne a skončí, vezmu si od vás pět tisíc dolarů. Avšak v této chvíli vyrukuji s prohlášením, že jsem si tak jistý, že se Maddox tentokrát spletl, že ji budu obhajovat zadarmo jen pro pouhou satisfakci. Novináři ví o všech mých soubojích s Maddoxem a po takovéhle kachně ochotně skočí. Ovlivní to i porotu. Nechtě to na mně. Dnes odpoledne si s ní půjdu promluvit."

A tak jsem se vrátil zpátky do chaty.

Zanedlouho budu muset Kuntovi vyklopit pět tisíc babek. Což znamená, že do toho budu muset vrhnout prakticky všechen svůj majetek a úspory. Budu na mizině.

Po ukončení přelíčení budu muset odejít z Glyn Campu a tím pádem si nebudu moci dovolit podnikat dále na volné noze. Věděl jsem, že si budu muset najít práci, a proto jsem ihned napsal jedné firmě v Miami, se kterou jsem měl nějaké obchodní styky, jestli by nestáli o mé služby.

Nezbývalo mi, než čekat na výsledek soudu a doufat, že Boos nezjistí nic o našem výletu do italské restaurace.

Měl jsem nepřekonatelné nutkání Gildě napsat, ale netroufal jsem si.

Ve dne v noci jsem na ni bez ustání musel myslet a trápil jsem se přemítáním, zda vůbec vzpomíná ona na mě.

Trýznilo mě, že jsem ani nevěděl, zda mě ještě miluje.

III.

Jednoho horkého zářijového rána - pět týdnů po Gildině zatčení - začalo v napjaté, vzrušené atmosféře soudní přelíčení.

Těch pět týdnů jsem prožíval v obavách, ale jak dny ubíhaly a policie se u mých dveří neobjevovala, začal jsem nabývat jistotu, že se jim nepodařilo odhalit náš výlet do italské restaurace a tedy ani náš poměr - věděl jsem, že by si jistě nenechali ujít příležitost a dodali tuto informaci do novin, takže by naše fotografie křičely z prvních stránek všech plátků.

Jako jednoho z hlavních svědků obžaloby mě během úvodních jednání drželi v místnosti pro svědky mimo soudní sál.

Spolu se mnou tady byli i další svědkové: Delaneyho mexická služka Maria, šerif Jefferson, Doc Mallard, lékárník, který Gildě prodával kyanid a tlustý muž s důležitým výrazem, kterého jsem neznal a který se s nikým nebavil.

A ještě tu byl policista, který hlídal, abychom mezi sebou nekomunikovali.

Všiml jsem si, jak je chudák starý Doc roztřesený a nejistý, a jak ztratil všechnu svoji aroganci.

Jefferson se tvářil zachmuřeně. Při vstupu mi jen kývl na pozdrav a potom se pečlivě vyhýbal mému pohledu. Nedivil jsem se mu. Věděl jsem, že tuší, že mám s Delaneyho smrtí něco společného a že mám také velkou zásluhu na jeho nuceném odstoupení z úřadu.

Do soudní síně mě povolali teprve v půl třetí: přede mnou šli Doc Mallard, Jefferson a lékárník.

Před odchodem jsem zaujal pevný postoj.

Už šest týdnů jsem Gildu neviděl a měl jsem na paměti Kuntovo varování.

Na chodbě jsem se zeptal policisty na dosavadní průběh líčení.

"Ten Maddox!" zvolal obdivně. "Počtvrté stojí proti Lowsonovi Kuntovi a zdá se, že mu to počtvrté vyjde. Měl jste slyšet jeho řeč. Když začal probírat své statistiky a své instinkty, porotci od ní začali odvracet pohledy. To je vždycky špatné znamení."

Vstoupil jsem do soudní síně, po Gildě jsem se však nedíval. Teprve když jsem složil přísahu jsem zabloudil pohledem jejím směrem.

Srdce mi úplně poskočilo, když jsem spatřil její bledé, strhané rysy. Ale přesto vypadala překrásně. Nikdy ještě nebyla tak půvabná a já toužil po jejím objetí.

Ale ani se na mě nepodívala, a to zabolelo. Nehybně seděla vedle Kunta a strnulým pohledem hleděla na své ruce.

Pohlédl jsem na porotu. Vypadali nepříjemně: tři ženy, zbytek muži. Přesunuli své znuděné pohledy na mě.

Okresní prokurátor povstal a začal mě vyslýchat ohledně Delaneyho televizoru.

Vyprávěl jsem, jak jsem ho našel a proč jsem usoudil, že zemřel následkem výboje elektrického proudu.

Potom mě prokurátor propral ohledně mého domnělého nálezu sklenice.

Porotci v tomto bodě odložili své znuděné masky a pozorně naslouchali.

"Myslím, že jste s panem Harmasem provedli jistý experiment," říkal prokurátor, "související se sejmutím zadního krytu televizoru. Mohl byste porotě povědět, pane Regane, něco bližšího?"

"Pan Harmas měl zřejmě dojem, že vzhledem ke svému ochrnutí nemohl Delaney dosáhnout na spodní pár šroubků, které fixovaly zadní kryt ke skříňce," začal jsem. "Snažil jsem se proto odšroubovat tyto šroubky z Delaneyho invalidního křesla a jen tak tak jsem na ně dosáhl."

"A není pravda," pokračoval prokurátor, "že když jste byl připoutaný ke křeslu, nedosáhl jste na ně vůbec? A že jste ani nemohl sebrat šroubovák z podlahy?"

"To je pravda," odpověděl jsem a musel jsem se přemáhat, abych se neohlédl na Gildu.

Prokurátorovi to však ještě nestačilo. Několikrát se mnou ještě jinými otázkami zdlouhavě přetřásal celý experiment a vtloukal tak porotcům do hlavy, že Delaney opravdu nemohl sejmout zadní kryt ani sebrat šroubovák z podlahy.

Konečně usoudil, že už to stačí, a vrátil se na své místo.

"Dobrá, pane Regane, to je všechno," uzavřel svůj výslech a pohlédl na Hunta.

Hunt se ani neobtěžoval, aby vstal ze svého křesla, a jenom poznamenal, že prozatím nemá ke mně žádných otázek a že mě předvolá později.

Takže jsem musel strávit další hodinu v dusné místnůstce pro svědky - tentokrát sám.

Od policisty, který mě sem eskortoval, jsem se dozvěděl, že po mně prokurátor předvolal Harmase a ještě jednou zopakoval všechny průtahy kolem našeho experimentu.

Celý případ Gilda v podstatě stál a padal s tímto experimentem, a tak mu prokurátor věnoval důkladnou péči.

Kolem čtvrté mě znovu zavolali do soudní síně. Atmosféra přímo sršela napětím.

Tlustý, důležitý muž, se kterým jsme seděli v místnosti pro svědky, právě vypovídal. Sdělil Kuntovi, že se jmenuje Henry Studdley a že je specialista na choroby páteře. Delaney byl jeho pacient.

Vysvětlil, že na Delaneyho handicapu nebylo nic neobvyklého. Následkem úrazu byl ochrnutý od pasu dolů. Stejným způsobem jsou po autonehodách postiženy tisíce lidí.

"Pan okresní prokurátor činí dalekosáhlé závěry právě ze skutečnosti," převzal slovo Hunt, "že Delaney nemohl dosáhnout na spodní dva šroubky. Tento bod se mi tedy jeví v tomto případě jako rozhodující. Chtěl bych si věci přesně ujasnit, doktore. Povězte mi, zda je podle vašeho názoru možné, že by Delaney ze svého křesílka odšrouboval ty dva šroubky?"

"Něco takového je zhola nemožné," odvětil pateticky Studdley.

V soudní síni toto prohlášení vyvolalo bouřlivý ohlas a okresní prokurátor nebyl schopen potlačit vítězoslavný úsměv, protože předpokládal, že se Hunt právě chytil do vlastní pasti.

Hunt se však tvářil naprosto nevzrušeně. Poděkoval Studdleymu a požádal ho, aby sestoupil ze svědeckého postu, ale neopouštěl soudní síň. Potom se obrátil k porotě.

Svoji řeč začal prohlášením, že Delaneyho smrt považuje za sebevraždu.

Delaney byl opilec a labilní typ člověka. Večer před smrtí se se svojí ženou pohádali a on ji napadl. A i když po čtyři roky snášela trpělivě jeho výkyvy v náladě a jeho pití a plnila svědomitě manželské povinnosti, číše její trpělivosti právě přetekla. Rozhodla se ho opustit. Delaney přitom věděl, že je na mizině. Když potom osaměl a uvědomil si, že přišel o peníze i o manželku, rozhodl se skoncovat se svým životem. Věděl, že když naaranžuje svou smrt jako nešťastnou náhodu, dostane jeho žena vyplacenou pojistku a bude tak schopna splatit jeho dluhy. A přesně o to se pokusil.

Viděl jsem, že porotu jeho verze nijak nenadchla. Stále měli na paměti základní stavební kámen obžaloby, tedy skutečnost, že Delaney nebyl schopen sejmout spodní dva šroubky z televizoru. Tím byla pro ně Huntova řeč jen mařením času.

"Mojí povinností je ještě předvést, jak Delaney mohl sebrat šroubovák a jak ve skutečnosti odšrouboval kryt televizoru," pokračoval Hunt. "Proto teď prosím doktora Studdleyho, aby znovu předstoupil."

A zatímco se Studdley kolébal ke stanovišti svědků, pozoroval jsem ohlas posledních obhájcových slov. Porotci jevili nyní živý zájem a prokurátor se na Hunta pěkně kabonil.

"Doktore, před třemi dny jsem vám telefonoval a požádal vás, abyste pro mě něco připravil," začal Hunt. "Mohl byste o tom nyní soudu povědět?"

"Požádal jste mě, abych sehnal pacienta přesně stejně postiženého jako byl Delaney," odpověděl Studdley.

"A našel jste takového pacienta?"

"Jistě. Nebylo na tom nic těžkého. Mám ve své péči nejméně šest lidí, kteří mají stejný typ obrny jako měl Delaney."

Hunt se obrátil k soudci a požádal o svolení, aby se tento pacient mohl zúčastnit chystané demonstrace.

Okresní prokurátor okamžitě vyskočil a začal chrlit své námitky.

Následovala právnická přestřelka mezi soudcem, Huntem a prokurátorem. Nakonec bylo rozhodnuto, že bude mít prokurátor právo prostudovat zdravotní dokumentaci Delaneyho i pacienta ze Studdleyho kliniky a že si bude moci přivolat vlastní experty, aby přihlíželi demonstraci, jež se bude konat v chatě Blue Jay.

S tím rozhodnutím bylo líčení odročeno na další den.

IV.

Následující ráno se v chatě Blue Jay konala velká sešlost. Kromě soudce a poroty sem přijeli dva zdravotní experti, Boos, Maddox, Hunt, prokurátor a já. V Delaneyho křesle seděl drobný muž jménem Holman.

Hunt ho nejprve požádal, aby zajel s vozíčkem do spíže a zkusil z krabice s nástroji získat šroubovák.

Holman se rozjel chodbou, následován porotou a všemi, kterým se povedlo vtěsnat se do úzké chodby.

Jako důležitý svědek obžaloby jsem získal místo v první řadě.

Všichni jsme sledovali, jak Holman manévruje do spíže a potom zahakuje hůl za postranici krabice. Chvilku si proměřoval vzdálenost a nakonec ještě poopravil polohu svého křesla blíž k regálům. Nakonec krabici převrhl.

Spadla mu přesně do klína. Několik nástrojů se sice rozsypalo po podlaze, ale oba šroubováky mu zůstaly.

Sledoval jsem, jak se prokurátor ošívá a jak si porotci mezi sebou vyměňují významné pohledy.

"A nyní se podíváme na záhadu odšroubování krytu televizoru," komentoval Hunt. "Pojďme zpátky do obývacího pokoje."

Všichni jsme chodbou následovali Holmana.

Hunt ho požádal: "A nyní zkuste, pane Holmane, jestli dosáhnete na ty šroubky."

Holman přimanévroval k televizoru.

"To nejde," řekl, když se pokusil maximálně natáhnout. Scházelo mu dobrých osmnáct palců.

"Dobrá," ozval se klidně Hunt. "A teď si, prosím, představte, že jste v naprosto zoufalé situaci a že ty šroubky potřebujete dostat pryč, ať vás to stojí sebevíc námahy a bolesti. Chci, abyste se vžil do role muže, který ihned po sejmutí krytu z televizoru hodlá spáchat sebevraždu."

Na příruční stolek vedle Holmana postavili sklenici s vodou.

"Tak do toho," vybídl ho Hunt. "Zkuste je z toho dostat."

V místnosti zavládlo napjaté ticho. Po tváři mi stékaly pramínky potu, jak jsem se natahoval dopředu a stejně jako ostatní bedlivě sledoval muže v Delaneyho křesle.

Holman dojel s vozíkem až těsně k aparátu. Potom se zapřel rukama o opěrátka a nadzvihl své bezvládné tělo o několik palců do vzduchu. V této poloze vydržel několik sekund. Nato prudkým pohybem sklonil hlavu a současně se odrazil rukama od křesla. Jakmile se pustil opěradel, křeslo od něj poodjelo.

A než kdokoli stačil cokoli udělat, přepadl dopředu a s nepříjemným žuchnutím dopadl na podlahu. Všichni jsme strnuli.

Jeden policista mu vystartoval na pomoc, ale Hunt ho zadržel.

Pád Holmanem viditelně otřásl, protože zůstal před televizorem nehybně ležet obličejem k zemi.

Hunt k němu přešel a sedl si vedle něj do podřepu.

"Jste v pořádku, pane Holmane?" zeptal se starostlivě.

"Ano, jsem."

Ten tenký, roztřesený hlas bylo sotva slyšet.

A potom se ochrnutý muž začal znovu pohybovat. Převalil se na bok. Vedle něho teď ležel šroubovák. Natáhl se pro něj, odšrouboval oba spodní šroubky a sejmul z televizoru kryt. Z místa, kde ležel, mu to nečinilo nejmenší potíže.

A zatímco ho všichni bezhlesně sledovali, převalil se na druhý bok, natáhl se a sáhl po sklenici s vodou. Trošku se napil a potom sklenici upustil na zem a padl tváří k zemi.

"Zadržte!" vykřikl Hunt. Rozhlédl se po obýváku, dokud jeho zraky nespočinuly na mně. "Pane Regane! Pojďte sem, prosím."

Předstoupil jsem vedle něho.

"Podívejte se na tohoto muže. Našel jste Delaneyho v této poloze? Pozorně si ho, prosím, prohlédněte. Našel jste ho tak?"

"Ano," odpověděl jsem. "Přesně takhle tady ležel."

Tím vše samozřejmě vzalo naprostý obrat.

To odpoledne se prokurátor v soudní síni ještě snažil bojovat, ale sám věděl, že prohrál. Kuntovi se podařilo do hlav porotců rozesít semínka pochybnosti. Jeho závěrečná řeč byla působivá a strhující. Prohlásil, že žádný člověk se smyslem pro zodpovědnost nemůže Gildu odsoudit na podkladě tak vratkých důkazů a žádal okamžité zproštění.

Porota se radila dvě hodiny.

Byly to ty nejdelší dvě hodiny v mém životě. Když se nakonec porotci vrátili, pohlédli na Gildu, a to bylo dobré znamení.

Předseda oznámil, že jejich konečný verdikt ji prohlašuje za nevinnou. V sále vypukla opravdová vřava.

Gilda stála vedle Hunta. Byla pěkně bledá a podle její vzdouvající se hrudi jsem mohl poznat, jak rychle dýchá.

Když opouštěla soudní síň, nepodívala se mým směrem. Spěchal jsem za ní, ale ztratila se mi v davu.

Když jsem si klestil cestu ven, narazil jsem na Maddoxe, který se na mě s lišáckým výrazem zazubil.

"To byla dobrá finta," poznamenal. "Měla štěstí. No, ale peníze nedostala a to mě zajímá především."

Lowson Hunt se k němu připojil.

"Tentokrát jste se mýlil, příteli," prohodil k Maddoxovi s triumfálním výrazem. "Věděl jsem, že ji z toho dostanu."

"Že jsem se mýlil?" zvolal Maddox. "Zachránila ji jen vaše mazaná finta. Dám krk na to, že jsem se nemýlil! Ta ženská ho zabila, jako že se Maddox jmenuju!"

A po těch slovech Maddox nechal Hunta Huntem a sešel ze schodů ke svému zaparkovanému autu.

DEVÁTÁ KAPITOLA

I.

Dostal jsem dopis od radioinstalační firmy z Miami, ve kterém mi sdělili, že by pro mě měli místo.

I když se plat, který mi nabízeli, nevyrovnal mým příjmům na volné noze, rozhodl jsem se nabídku přijmout, protože mi umožňovala odejít z Kalifornie a obstarat si živobytí, dokud se nepoohlédnu po něčem lepším.

Mojí velkou nadějí a přáním bylo, aby šla se mnou i Gilda. Neměl jsem však představu, kde je jí v Los Angeles konec. Jakmile jsem se vrátil do své chaty, zavolal jsem proto Georgi Macklinovi a zeptal se ho, kde bych ji mohl najít.

Byl na mě najednou překvapivě nepříjemný.

"Adresu paní Delaneyové vám nemohu dát. Před několika hodinami odletěla do New Yorku. Pokud jí budete chtít napsat dopis, zajistím, aby jí byl doručen."

Zpráva, že Gilda odletěla do New Yorku, mě pěkně ranila, ale vzápětí jsem si uvědomil, že nejspíše prchá před všemi těmi pisálky, kteří ji jistě pronásledují. Až se dozví o mých plánech, jistě se ke mně připojí.

Slíbil jsem, že napíšu.

Když jsem poté usedl k dopisu, zjistil jsem, že to vůbec nebude taková legrace, jak jsem si původně myslel. Tolik jsem jí toho chtěl říct, tolik vysvětlit.

Napsal jsem, že odjíždím do Miami a na jakou adresu. Vysvětlil jsem, jakou práci jsem si obstaral. Napsal jsem, že ji miluji, že toužím po tom, aby za mnou přijela a společně jsem začali nový život. Moc bych si přál, aby mě teď, když už ví, že nejsem zodpovědný za Delaneyho smrt, mohla mít zase ráda. Požádal jsem ji, aby mi do Miami napsala a hlavně aby uvedla, že za mnou brzy přijede.

Cestou na vlak do Miami jsem dopis zanesl do Macklinovy kanceláře.

V Miami jsem se rychle zabydlel. Získal jsem dvoupokojové apartmá a tvrdě jsem pracoval, ale neměl jsem ze života žádnou radost, protože jsem neměl žádné zprávy od Gildy. Napsal jsem jí tedy znovu do Macklinovy kanceláře. Macklin se ani neobtěžoval, aby potvrdil příjem dopisu.

Pokaždé, když přišel pošťák, jsem se hnal ke dveřím a doufal, že mi nese dopis od ní. Při každém zaznění telefonu jsem měl tentýž pocit - toužebně jsem doufal, že mi volá odněkud z New Yorku, že se rozhodla za mnou natrvalo přijet.

Ale nenapsala ani nezavolala a po třech měsících jsem si konečně uvědomil, že jsem ji ztratil. Teprve tehdy jsem nejvíce trpěl za své činy. Miloval jsem ji a ztráta milované ženy bolí mnohem víc, než jakákoli jiná bolest.

Po roce sice největší hoře vyprchalo, ale myslel jsem na ni stále. Tou dobou už jsem vedl oddělení ručně vyráběných radiopřijímačů a hi-fi sestav a vydělával jsem slušné peníze.

Patnáct měsíců po soudním přelíčení - tedy i patnáct měsíců od té doby, kdy jsem ji spatřil naposledy - si mě zavolal šéf do své kanceláře a zeptal se mě, jestli bych přijal místo vedoucího pobočky v New Yorku - obchodu s gramodeskami a na zakázku stavěnými aparáty.

Takovou příležitost jsem samozřejmě okamžitě popadl za pačesy. Na konci měsíce jsem si sbalil věci, nechal svoji budoucí adresu u sousedky a odletěl do New Yorku.

Konečně zase budu Gildě nablízku, pomyslel jsem si. I po těch dlouhých, neradostných patnácti měsících jsem ji stále miloval a nepřetržitě na ni myslil. Doufal jsem, že kdybych ji šťastnou náhodou někde potkal, mohlo by se mi podařit ji přesvědčit, aby se za mě provdala.

Byl to velmi zvláštní pocit žít ve stejném městě jako ona a nevědět, jestli se s ní někdy náhodně nepotkám. Její blízkost zároveň opět zesílila můj srdcebol.

A jednoho dne nás ruka osudu opravdu svedla dohromady.

Zákazník, který pravidelně navštěvoval můj obchod a kupoval si dlouhohrající desky, se jednou rozhodl, že by chtěl od nás postavit přístroj na zakázku.

Jmenoval se Henry Fuller. Byl malý, obtloustlý, něco k sedmdesátce a velmi bohatý. Dalo se to snadno poznat podle oblečení, chování a cadillacu se šoférem, takže když začal mluvit o aparátu na zakázku, věděl jsem, že se mohu těšit na tučnou objednávku.

Vylíčil jsem mu, co bych pro něho mohl mít, a nijak jsem nešetřil chválou. Vysvětlil jsem mu, že pokud stojí opravdu o to nejlepší, bylo by velmi příznivé, kdybych ho mohl navštívit a shlédnout akustiku místnosti, kam aparát hodlá umístit.

"Udělejte to, Regane," souhlasil a bylo vidět, že ho má nabídka těší. Byl to ten typ muže, který očekává špičkové služby a nestará se o to, kolik za ně zaplatí. "Zajeďte tam hned dnes odpoledne. Já tam sice nebudu, ale bude tam moje žena. Řeknu jí, že přijedete."

Zavedeným pravidlem naší firmy bylo zjistit si finanční situaci zákazníka ještě před začátkem konstrukce nějakého nákladného aparátu, a proto jsem zavolal do Credit Investigation a požádal je o Fullerovo hodnocení.

Ujistili mě, že s ním určitě neprodělám. Živí se jako burzovní makléř a na svém kontě má minimálně čtyři milióny dolarů. Vlastní přepychové apartmá na Riverside Drive. Je potřetí ženat - svoji poslední ženu si vzal teprve před šesti měsíci.

Fullerovo apartmá představoval nádherný domek s úžasnou střešní zahradou a ještě úžasnějším výhledem na celé město.

Železné tepané dveře mi přišel otevřít anglický majordomus, který vypadal, jako kdyby právě slezl z filmového plátna.

Zavedl mě do obýváku, jehož délku jsem odhadoval snad na čtyřicet stop. Zařízený byl velmi elegantně ve stylu osmnáctého století, se zdmi obloženými vyřezávanou borovicí. Poklidný, luxusní přepych, podpořený ohromným balíkem peněz, byl v místnosti cítit na každém kroku. Celému pokoji dominovala dvě obrovská plátna ve stylu italské renesance, která mohla být klidně pravá.

Majordomus mě tady zanechal a odešel chodbou do jiného pokoje.

Slyšel jsem, jak říká: "Madam, je tady ten člověk kvůli tomu rádiu."

A ženský hlas mu odpovídal: "Dobře, Harknessi, postarám se o něj," a majordomus odešel.

Z toho hlasu mi okamžitě začalo mrazit po těle.

A do místnosti vzápětí vstoupila Gilda.

Zarazila se a zůstala na mě civět.

Měla na sobě lahvově zelené šaty s koženými ozdobami u krku a kapes: jednoduché, i když střih naznačoval nemalou cenu.

Bronzové vlasy měla vyčesané nahoru a její andělský obličej zdobil dokonalý makeup. Na zápěstí se jí třpytil masivní zlatý náramek, vykládaný polodrahokamy. Vypadala prostě úžasně.

Asi na sekundu jí po tváři přelétlo znepokojení, strach a zlost. Potom se ovládla a nabyla zase nečitelného, kamenného výrazu.

"Co tady chceš?" vyjela na mě a pečlivě za sebou zavřela dveře.

"Gildo! Hledal jsem tě všude! Ty jsi nedostala moje dopisy?"

Pohled na ni mi okamžitě zdvojnásobil puls a já jí vyrazil v ústrety.

"Nepřibližuj se ke mně!"

Ten tón mě okamžitě zmrazil, jako kdybych narazil do cihlové zdi.

"Proč jsi mi nenapsala, Gildo? Čekal jsem a doufal..." Nedořekl jsem větu, protože jsem si všiml, jak si mě kriticky, opovržlivě měří.

Bylo mi jasné, že nemám žádnou výstavní figuru. Oblek i boty jsem měl obnošené a ruce nebyly dvakrát čisté. Prostě konstruktér rádií: nic víc, nic méně. A v tomto luxusním, penězi nasáklém prostředí jsem samozřejmě působil jako pěst na oko.

"Co tady chceš?" opakovala svoji otázku.

"Přišel jsem kvůli tomu aparátu. Gildo! Nedívej se na mě takhle! Proboha - vždyť já tě miluji!" Zarazil jsem se a zamyšleně jsem se na ni zahleděl. "Ale co ty tady děláš? Jsi jeho sekretářka?"

"Ne. Jsem jeho manželka."

Měl jsem pocit, jako by mi někdo vrazil dýku do srdce.

"Chceš říct, že jsi Fullerova manželka?" opakoval jsem nevěřícně. "Ty ses provdala za tu trosku? Ty? Tomu nevěřím!"

"Ano, jsem teď paní Gilda Fullerova," pronesla chladným, nevzrušeným tónem. "A ty pro mě neznamenáš nic. Zapamatuj si to, prosím. Vůbec nic."

Bezhlesně jsem zůstal na ni zírat a ta neskutečná bolest mi rvala celé tělo.

"No dobře," vykoktal jsem nakonec. "Gratuluji, Gildo. Načala jsi pěkně bohatý soudek."

"Jestli si myslíš, že mě budeš vydírat," obořila se na mě tak nenávistně, až jsem zkoprněl, "tak jsi na velkém omylu. Nesnaž se o nic takového, nebo toho budeš litovat."

"Vydírat tě? Proč bych tě měl vydírat? Gildo: takhle nemluv! Já tě miluji! Nikdy jsem na tebe nezapomněl!"

"Jen kvůli tobě jsem před soudem musela bojovat o život," sykla na mě a šlehla po mně svýma pomněnkovýma očima. "To ti nikdy nezapomenu. A teď koukej vypadnout!"

"Ale tvůj muž ode mě chce postavit aparát," namítl jsem.

"Já mu to vysvětlím. Vypadni! Nechci už tě tady vidět! Zmiz a nelez mi už nikdy na oči!"

"Tak dobře," vysoukal jsem ze sebe schlíple. "Už tě nebudu obtěžovat, Gildo. Zmizím z tvého života. Jen bych ti chtěl ještě říct, že jsem rád, že pro tebe všechno dobře dopadlo. Přeji ti hodně štěstí."

Odvrátila se ode mě, přešla na opačný konec místnosti a začala si listovat nějakým časopisem.

Majordomus mě vyprovodil ven. Sjel jsem dolů expresním výtahem a byl jsem tak zpražený, že jsem nemohl ani myslit, ani cítit bolest.

O tři týdny později jsem se v novinách dočetl o Fullerově smrti.

Spadl ze schodů své střešní zahradní terasy a zlomil si vaz. Mělo ještě proběhnout vyšetřování příčiny smrti.

Něco morbidního a hrůzného uvnitř mého vlastního já mě přinutilo se šetření zúčastnit.

Malá soudní síň byla napěchovaná vkusně oblečenými lidmi. Ukořistil jsem místo až vzadu, mimo dohled z předních sedadel.

Jakmile jsem dosedl, zjistil jsem, že nedaleko ode mne se na mě sarkasticky zubí Maddox z National Fidelity.

Kývl mi na pozdrav.

"Jsem tady na služební cestě," prohodil ledabyle. "Tuhle příležitost jsem si nemohl nechat ujít. No, historie se opakuje, že? Učí se nám, holka, a učí se rychle. Ten starý jezevec ani nebyl pojištěný, takže se nemá čeho bát."

Než jsem si stačil uvědomit, co mi to vlastně říká, vstoupili do místnosti Gilda s Macklinem. Měla na sobě černé šaty a vypadala skvěle. Byla pobledlá a v ruce žmoulala kapesníček.

Macklin jí přisunul židli. Z jeho jednání vyzařovala nesmírná dychtivost.

Koroner s ní jednal jako v bavlnce.

Podle důkazů se ve Fullerově apartmá konala párty. Většina hostů byla značně opilá. Fuller popíjel celý večer whisky a šampaňské a ke konci už u něho všichni pozorovali značně nejistou chůzi. Byl žhavý letní večer, a proto se celá společnost přesunula po večeři na střešní zahradu.

Na druhou terasu se scházelo po třiceti schodech a odebrala se tam většina hostí, aby získali lepší výhled na město.

Fuller s Gildou zůstali na vrcholku schodiště. Náhle Fuller zakolísal a nato se zřítil ze schodů. Gilda se zoufale snažila ho zachytit, ale přišla pozdě.

Když se k němu seběhli, byl už mrtev.

Maddox ke mně zamumlal: "Tomu říkám čtyřmiliónový šťouch. Chudák starý opilý Fuller proti ní neměl žádnou šanci."

O výsledku šetření nebylo žádných pochyb. Všichni tu nehodu viděli. Koroner pečlivě zamlžil skutečnost, že byl Fuller opilý. Prohlásil, že Fullera zřejmě přepadla náhlá závrať, pro kterou ztratil rovnováhu. Vyjádřil poté vdově své sympatie a všichni se lítostivě mohli hrnout ven.

Gilda odcházela první. Nevšimla si mě. Držela si kapesníček u očí a Macklin ji trochu nervózně vedl za paži.

"Jo, jo," povzdychl si Maddox. "Kdopak bude tvrdit, že neexistuje dokonalá vražda? No nic, ze mě ještě žádné peníze nedostala."

Potom mi kývl na pozdrav, prodral se po schodech ven a nasedl do taxíku.

Dorazil jsem na chodník právě včas, abych ještě stihl zahlédnout Gildu s Macklinem odjíždět velkým krémovomodrým cadillacem. Hleděla na něho rozjasněným obličejem plným očekávání a on se k ní nakláněl a hltal její slova s úctou rostoucího právníka, naslouchajícího čtyřmiliónovému klientovi.

Když jsem se vracel do obchodu, náhle jsem si, bez nějakého zvláštního popudu, vzpomněl na Delaneyho slova, která mi říkal před tolika týdny na své verandě: Víte, co je na mojí ženě špatného? Povím vám to. Je maniak na peníze. Ty jediné ji zajímají.

Zastavil jsem se a zahleděl se na moment do ulice.

Ze by přece jen otrávila Delaneyho?

A postrčila Fullera ze schodů?

Že by měl Maddox nakonec pravdu?

A potom jsem si vzpomněl na hebkost jejího těla, když jsem je objímal, na pohled jejích pomněnkových očí, na její nevinnou krásu.

Ne, zamítl jsem v duchu rezolutně, něco takového by nikdy neudělala: ani Delaneymu, ani Fullerovi.

Vždyť ji přece miluji.

tak bych jen mohl věřit takovým věcem o ženě, kterou zbožňuji a budu zbožně milovat až do konce svého života?